

11616

MAGYAR URIASZONYOK LAPJA

FŐSZERKESZTŐ:
KERTÉSZ BÉLA
XIII. EVFOLYAM, 19. SZÁM
BUDAPEST, 1936 JÚLIUS 1
ÁRA NYOLCVAN FILLÉR

Foto: Menassé, Bécs

NYÁR

SZOMBATHELYI BLANKA

TOLNAY KLÁRI

Fiatal urileányok a színpadon

MURÁTI LILI

(Foto: Angelo. Budapest, IV., Váci-u. 21.)

PERCZEL ZITA

MAGYAR URIASSZONYOK LAPJA

XIII. ÉVFOLYAM, 19. SZÁM SZÉPIRODALMI, ISMERETTERJESZTŐ ÉS HÁZTARTÁSI FOLYÓIRAT BUDAPEST, 1936 JÚLIUS 1
SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, VI. KERÜLET, JÓKAI-UTCA 37. SZÁM (BERLINI-TÉR SAROK). — TELEFONSZÁM: 11-12-93

Megjelenik havonta háromszor: 1-én, 16-én és 20-án.
Postatakarékpénztári csekkszámja 41.490. Előfizetési ár
Magyarországban: egész évre 24 P, félévre
12 P, negyedévre 6 pengő. Belgiumban, Franciaországban,
Németországban, Svájcban és Olaszországban: egész
évre 30 pengő, félévre 15 pengő, negyedévre 7 P 50 fill.

FŐSZERKESZTŐ:
KERTÉSZ BÉLA

Csehszlovákiában: egész évre 180 csekkorona, félévre
90 csekkorona, negyedévre 50 csekkorona. Romániá-
ban: egész évre 900 lei, félévre 450 lei, negyedévre
250 lei. Angliában és Amerikában: egész évre 40 pengő,
félévre 20 P. Egyes szám ára 80 fill. Előfizetési ára az
ingyenes gyermekrovat melléklettel együtt évi 24 P.

ARATNAK

IRTA: PAPP JENŐ

A falu kihalt, a férfinép a búzát vágja, nyomukban az asszonyok szedik a marokot, kévébe kötik a kalászokat s a hátuk mögött szaporodnak a keresztiek. A nap tüztengert áraszt, az ember megfő benne, az állat liheg s a fényben a kasza éle, meg a búza szára csillog. A sarlós asszonyok feje piros kendővel van bekötve, sorra hajlonganak le a kaszások mögött s messziről úgy tetszik, mintha nótáznának. A férfi, aki a rendet vágja, komor és csak akkor áll meg, ha a szarutokból kihúzza a vízbe mártott követ és végigfeni vele a fáradt kaszát. Egy-egy táblában tíz-tizenkét kaszás ring, ritmusra, szabályosan és tempósan. Ősi lassúsággal nyomulnak előre s minden suhintás után lépnek egyet. Sarkuk alatt porlik a tarló, a homlokuk verejtékben fürdik. A nap könyökig égeti a karjukat, tarkójukon csurog a víz, hátukra odatapad az ing. A csöcsös korsó az ivóvízzel ott hever a mesgye árkában, a bokor alá dugva. Időnkint előhúzzák és szájról-szájra jár, amíg csak egy korty is kotyog benne. Egy sánta menyecske, vagy egy hasznavehetetlen gyerek ered útnak az üres korsóval, hogy friss vizet

hozzon. A kaszások olykor fel-felnéznek az égre, hogy a nap állásából meglassák: messze van-e még az ebéd? A sík alföldi táj fehér hőségben remeg s ezt a lángoló világot csak itt-ott töri meg egy vadkörtefa zöldje, vagy egy kókadt cseresznyefa. Az aratók sóvár tekintete délfelé már egyre sűrűbben száll a vadkörtefa oázisa felé. Ott lesz az ebéd, ott terítenek ma a füves árokhatáron. S ha a dülöutakon feltűnik az első ételhordó fehérnép, a többi tagban is lanyhábban megy a munka s egyre gyakrabban néznek hátra a falu tornya felé, hogy közelednek-e már szilkékkal az asszonyok?... A tejeles krumplileves szilkékben utazik ki a mezőkre, az asszony a tarisznyában viszi ki a szalonnát és a lágy kenyeret, hagymát, sót, paprikát s a híreket, amelyeket a rádióból hallott a nagy világról. Elnevetik magukat a világesemények fölött, falatozás közben, a hűs árnyékban hajlandók még azt is meghallgatni az asszony szájából, hogy mit is mondtak az angolok a szovjetnek, mikor az oroszok rá akarták borítani a Fekete-tengert a szomszédos népekre. — Hát dohányt hoztál-e, Juli? — kér-

dik az asszonyt. — A gyufa is fogytán van! Hát azt hoztál-e magaddal?

Az öregebbje szundít egyet a kőkénybokrok alatt s mikor a nap még legjobban lobog, a fiatalok már kint állnak a rajvonalban, kötésig ellepi őket a sárga búza és kezükben a suhógó kaszával, szeletelik az érett vetést. Gyönyörű a búza, gyönyörű a munka, gyönyörű az ember, aki hajnaltól napszálltaig vágja. Szép a kukoricatörés, szép a krumpliszedés s az erdőirtás is férfiakat szólít ki a gátra. De egyik munka sincs tele olyan diadallal, mint az aratás. Minden nyilegyenesen álló búzaszál térdre rogy, mikor elring lábánál a kasza. Kegyelemért sikoltanak fel, mikor marékszámra megdőlnek a suhintás alatt. Ontja, vágja és halomba dönti őket a kasza s ez a pusztulás a világ legaldottabb rombolása, mert ebből a letarolásból születik meg a kalács és a mi mindennapi kenyere. A kaszások háta mögött egy egész nemzet áll és szívszorongva lesi, hogy az ő munkájukból jut-e mindenkinek majd a télen is egy falat kenyér. Isten, ki megszentelted a magyar földet, áldd meg az aratók verejtékes munkáját.

Irtta: Maróthy Jenő

a villamoson

A Nyugati-pályaudvar előtt volt szerencsém vele találkozni, egy hatos villamoson.

Én éppen a képviselőházból jöttem — s kimerülve a tisztelt Ház humorától, olyan saványúan ültem a sarokban, mint egy kilőtt dinamit-patron.

Ő széles jókedvvel érkezett. Orrán a baksőr pünkösdi lángrózsával, kezében egy kampósvégű somfabet, a kampó mellett egy csokor gyöngyvirág s mindezek tetejében egy beütött tetejű keménykalap. (Alkohol, költészet és függetlenség egy személyben.)

Én tovább akartam húzódni, hogy helyet adjak neki, ő azonban ezt nem várta meg, hanem az ölembe ült — s ott is maradt.

Erre én türelmetlenül rántottam ki a csontos „püspökfalat“ alól a jobb-lábamat s térdkalácsom egyetlen határozott mozdulatával odább hártottam őt a padra, ahova ő hirtelen le is ült.

— No, no! — szólt rám ő ingerülten. — Uraságod, amint látom, a fiam lehetne...

Ez jólesett. Mi, mai emberek szeretjük, ha fiatalabbaknak néznek bennünket, mint amilyenek vagyunk... Régen ez éppen fordítva volt. — Köszönd, hogy öregapádnak szólítottál — mondja a népese. Ma azonban az ilyen megszólítással legfeljebb fejbeütéseket lehet aratni. Ma csak azért vagyunk hátasak, ha éretlen tascókknak néznek bennünket (s ehhez képest igazságtudunk is minél érettebbeknek látszani).

Egymásra néztünk. Én azt gondoltam magamban: No öreg zrinkó, neked csakugyan nem hogy a fiad, hanem az unokád is lehetnek... Hogy ő mit gondolt, azt nem tudom, de valószínűleg ugyanezt. Mondani azonban egész mást mondott:

— A fiam lehetne, ha nekem egyáltalában lehetne fiam. Csakhogy ez kizárt dolog, mert nekem nincs feleségem. Nincs és nem is lesz. Mert tudja meg, fiatalember, hogy én sohase fogok megházasodni!

Ez legyen a legnagyobb csapás a női nemre nézve! — gondoltam magamban, amint a kis krákogó masinát jobban szemügyre vettem, jennhangon azonban annál mélyebb sajnálkozással vettem tudomásul a könyörtelen ultimátumot. — Ejnye, ejnye, már hogy lehet ilyet mondani, mikor valaki a legszebb férfikorát éli. Fogadni mernék, hogy nincs több, mint hatvanesztendő. (Legalább 85-nek látszott.)

— Hatvan?! — bőmbölte magából kikelve a kis göthős. — Ötven se, tisztelt uram! Áprilisban múltam negyvenkilenc.

— No akkor meg éppen elhamarkodott dolog volna lejújni a házasságot. Utóvégre az ártatlan nőket se lehet ok nélkül ilyen súlyos büntetéssel sújtani.

— Ártatlan nőket? — rikácsolta az én legújabb ismerősöm. — Jegyezze meg magának, fiam, hogy mihelyt nő, nem lehet ártatlan. Mióta a világon vagyok, két dolgot nem láttam: fullánknélküli darazsat és ártatlan nőt. Amelyik annak látszik, az a legveszedelmesebb. Annak van a legtöbb a füle mögött. Sohase nősüljön meg!

— Már késő! — legyintettem búsan. — Tizenöt év óta házas vagyok.

— Szerencsétlen ember! És persze maga is valami ártatlanságot vett feleségül?

— Olyat! — makogtam szégyenkezve.

— Mingyárt gondoltam. Fogadja részvételem. Magán, fiam már a jó Isten se segíthet. Maga már az ördögé.

A villamos utasai vegyes hangulattal fogadták ezt a különös párbeszédet. A fiatalok kuncogott, a férfiak zajosan helyeselték, a nők hallgattak, pirultak s szemmel láthatólag abban reménykedtek, hogy majd csak abbahagyja a kis öreg.

Nem hagyta az abba.

— Én háltistennek még idejében kiismertem ezt a szoknyás hadat! Rajtam nem fognak ki! Nincs az a kisárgított aranyhaj, amiért én cserébe adnám a szabadságomat! (Itt nagyot döfött gyöngyvirágos vőfélyi botjával a villamos padlóra csán s diadalmasan nézett körül.) Miért is házasodnám meg? Talán bizony azért, hogy legyen valaki, aki az én véres verejtéssel keresett fízetésemet a szájára, a képére és a körmére kenje? Hohó! Abból nem eszünk! Hogy minden héten más kalapot vegyen magának, a kalaphoz új cipőt, a cipőhöz új ruhát? S amikor így kiöltözködött az én keresményemből, akkor szépen megállapítja, hogy az a toprongyos számár, a férje, nem illik többé hozzá — s elkezdjen a korzó kinyalt-kijalt gaval-lérjaival „flirtelni“. Nem, kedves hölgyeim (fordul a villamos nőtusai felé), az én kerestetem nem arra való, hogy hálából falhoz állítsanak érte!... Tudom én azt jól, hogy bizonyíték sincsen. Se bizonyíték, se bizonyosság, se rendőr, se tanu. Ilyen helyre nem visznek tanukat! S a világ ahelyett, hogy az asszonyon verné el a port, a férjét neveli ki. Hát rajtam ne nevelsen!

— Hogy lehet így beszélni? — szóltat meg méltatlankodva egy hallgatóg úr.

— Csak nem akarja ezzel azt mondani uraságod, hogy minden asszony ilyen?

— A világért se! — felelte öldöklő gúnnyal a kis pincebogár. — Minden asszony tökéletes, csak papucshősnek kell elbennie feleségül!

— Szóval engem papucshősnek néz uraságod.

— Nem nézem én uraságodat semminek. Maga kiabálta ki magáról, hogy micsoda!

— Jó, hát legyen papucs! Inkább egy szép asszony papucsa, mint gazdátlan kutya az országúton.

— Én pedig inkább egy szabad komondor, mint szoknyához kötött selyempincsi.

A villamos férfinépek kacagása bizonyította, hogy a többség komondor akar lenni. A pincsik pártfogója azonban még nem adta meg magát.

— De mi lesz, ha egészen megpénül uraságod? Ha magávaltehetetlen, kehes aggasztán lesz? Mit fog akkor kezdeni?

— Mit? — kiáltotta diadalmasan a kis méregzsák. — Akkor gazdasszonyt veszek!

— Hát nem jobb annál egy gyengéd, szerető jó feleség?

— „Gyengéd, szerető jó feleség?!“ — habozott gúnnyal a gyöngyvirágok apósa.

— Aki altá várja, hogy felforduljon az ember és rámaradjon a zsíros nyugdíj és inkább patkánymérget kever a levesünkbe, csakhogy ne legyen kénytelen erre várakozni?! A gazdasszonyt, az egészen más! Annak érdeke, hogy életben maradjunk. Mert ha fuccs a gazdának, akkor fuccs az állásnak is! Az még a sírból is kikapar bennünket s tizenkétzer felkel egy éjszaka, hogy borogatást rakjon a torkunkra! Nincs az a drága szanatórium, amelyiknek az ápolása felérne egy ijedt gazdasszonyval, aki félti a kenyerét. Le a feleségekkel! Éljenek a gazdasszonyok!

A KOMISZÁROS

IRTA: GYOMAI GYÖRGY

Mi tagadás, a villamos rokon-szenve kezdett veszedelmesen a gazdasszonyok javára büllenni és megvetéssel lódította a magasba a feleségek könynyének talált serpenyőjét. Ezt már nem hallgathattam tovább szó nélkül én se. Legyünk az életben legalább egyszer gavallérok. Álljunk a feleségek pártjára.

— Mindez nagyon szép, kedves bátyám — mondottam komolyan —, csak egyetlen szépséghibája van. Ez a gyöngyvirágcsokor! Ilyet csak nőtől hoz, vagy nőnek visz a férfit!

— Se nem hozom, se nem viszem! — kiáltotta ő.

— De hiszen látom, hogy hozza is, viszi is.

— Kint voltam a Hármashatárhegyen, ott szedtem.

— És kinek viszi?

— A macskáimnak! — vágta ki egy Napoleon önérzetével a nő nagy ellenleje. — Van tizenkét gyönyörű angora macskám. A legkedvesebb akkora, mint egy párna. A csokrot az fogja kapni.

— És nem tartozik az az angora véletlenül a gyengébb nemhez?

— Téved, barátom. Én nőt a macskáim között se tűrök meg. A neve is bizonyítja. Samunak hívják!

— Tehát férfit! És a többiek?

— Azok is! — villámlott a szemé Heródes utódjának.

Le voltam sujtva s velem együtt a többi férfit is. Akik az előbb még bizonyos elismeréssel adóztunk a kis gnóm érvelésének, most nem kívántuk vele folytatni a fegyverbarátságot.

Elhelyett minden bámulatunk a villamoson utazó asszonyoké volt.

Azok az egész idő alatt egyetlen ellenvetést se tettek az asszonygyűlölő flippikára.

Szóltanul túrték, hogy a méregkeverő emberke egy sor gorombaságot vágjon a fejükhöz. Elviselték, hogy rákenje egy pár kifccamodott lelkű társnőjük betegségét az egész női nemre. Elszenvedték a gyöngyvirágját s nem lázadtak a macskái ellen, mert a lelkük mélyén valami isteni ösztönrel megérezték, hogy ertől a kis összeaszott bolondgombáról semmi se sir le olyan kétségbejött módon, mint a szerető, gondos női kéz hiánya — amit pedig a házasság ellen mondott, az a világ leghatalmasabb propagandája a házasság mellett. Végállomás. Részegjankó bedülöngélt egy csapszékbe.

Alkonyatkor fújták le a vadászatot.

Az urak nagy lármával összeverődtek, mint az éhes varjak és a kocsik felé indultak.

Csúnya, nyirkos novemberi idő volt. Ködsallanokok szálltostak nyúlósan a fagyos mezők fölött.

A rőt füveken csillogott a jéggé fagyott harmatkönnny. Luceskosan didergett a föld s az útszéli akácok meztelen ágait jaggatva tördelte a szél.

A röges úton egymás után csörömpöltek el a kocsik. A béresgazda a vendégoldalas szekerekre felrakatta a tenger nyulat. Pontosan megolvasta, hogy be tudjon otthon számolni velük.

A hajtók toporogva kötözték egymáshoz a sáros nyúllábakat. S amint a béres nagy suhogással és konditással elindították a címeres ökröket, fáradt léptekkel indultak ők is a szekerek nyomán hazafelé. Hosszú volt a sor. Mire az utolsó áoztszagú ember is elballagott a kastély vasajtaja előtt, akkor már kormos volt az ég és tejszínű köd folyt le az ég ereszén. Mint óriás lepel, beburkolta a kastélyt, a mezőt, befolyt a bokrok közé s ködfalat állított a szemek elé.

A kastélyban lámpát gyújtottak.

A világnál lassan helyreigazodott a sok idegen-ség. Az urak az ebédlőbe. Táskák, övek, puskák

az előcsarnok agancsaira. A hajduk a cseléd-konyhába. A vendéglovak az istállóba, kocsik a színbe, kutyák az ólba.

Lassan megállt a forgalom. Mire kékes-szürkére sűrűsödött a földreborult felhő, elcsendesedett minden.

Ekkor, mintha csak a föld hasadékból léptek volna ki, négy kékgatyás lovas állt az előcsarnok ajtaja előtt. Kezükből puska, fókó, hatsövű pisztoly. Szétnéztek. Három villámgyorsan leugrott. Lábujjhegyen bement. Ősszenyalóbalta a sok fegyvert. Kötőbe rakta a sok lökészséget.

S mielőtt valaki észrevette volna őket, nyugodtalan el távoztak. Még a lovak cuppogását is elnyelte a tompa köd és a fagyos gallyakról lepatogó jégpálcák riadt zörgése.

*

Hajnalba öt ember vágatott lóhalálban a kastély felé. Tokos vezette őket, a hét vármegyében híres komiszáros, ki már kilenc betyárt juttatott akasztófára. A lovakon füstölt a hab és a sár.

Az ajtóban az alispán fogadta fogcsikorgatva a pandurokat.

— Hallja, Tokos! Ellopták az én puskámat is!

Ért már ilyen csúfságot? Ellopják a betyárok az alispán puskáját! Ha ezt hamarosan ki nem reparáljuk, rajtam kacag az egész ország! Még nótát is csinálnak rám!

A komizáros arcán mosoly rezdült egy pillantásra, de hamar vissza is bujt a gondbarázdák mögé.

— Tessen rám bízni, instálom, tekintetes úr! Majd utána nyomolok. Úgy sejdítem, hogy Kormos Pistáék vitték el, — mondta elgondolkozva.

Az alispán arcán két keserű ránc szaladt össze a hírre. Nem is csoda. Kormos Pista volt akkortájt a leghíresebb futóbetyár, akivel még maga Tokos sem bírt dülőre jutni már két esztendő óta, pedig nagyon acsargatta rá a fogát.

A komizáros gyertyát kért és hozzáfogott a nyomoláshoz. Guggolva körüljárta az udvart. Égő világ mellett leste a sarat. Egy helyen egész lehajolt a földre és határozottan elindult az ajtó felé. Ki a kertekre. Nemsokára jelentette:

— Négyen voltak, tekintetes alispán úr! Lovon voltak. Megyek is utánuk. Tessék csak nyugodalmasan várni, majd hozom a hírt hamarosan!

Az alispán egy pillanatig a ködbe bámult, aztán dühösen vágott korbácsával a csizmaszárra.

— Tudja mit, Tokos, megyek én is, — kiáltotta. S lóra pattanva, ő is eltűnt a többiekkel a meredt ködfátyol mögött.

A fákon árván zörögtek a vérszínű levelek. A fagyos hajnal fehér jeget eskölt rájuk. Lassan virradt. A magasban egy ijedt varjú káromgot rekedten. A komizáros lépésben haladt elől. Puskája a kezben. Szeme a földön. Néha leszállt. Valamit mormogva lesett. Aztán továbbkocogott. Utána az alispán lépegetett. Hátrább a legények.

A lovak harsogva törték néhol a vékony jeget. Csúszkáltak az árkok szélén és felválták a jég alól a saras vizet.

A nyomok egy nádashoz vezettek. A nádas szélén, ahol tisztán látszott a négy ló vasának helye, a komizáros megrántotta a kantárszárat és szétnézett. Az opálszínű ködsűrűségben alig lehetett húsz lépésre látni. De szerencsére feltámadt a szél. Cöngyólni kezdte a ködöt. Űzte, rángatta, cibálta, néha egészen feltépte a földről.

— Most mit csinálunk? — súgta az alispán.

— Mit? Elfogjuk őket egy szálig, — dohogta lassan a komizáros és intett a legényeinek.

— Egy ember itt marad. Kettő megy jobbra vagy ötven lépésre egymástól, kettő balra. Fa mellé kell húzódni, oszt nem kell sajnálni a golyót. Én majd egyedül bemegyek. Kiugrasztom őket, — adta ki a parancsot a lőről leszállva.

A pandurok is legráltk a lovokról. Az egyik összefogta a kantárszárakat s hátrább vezette a hat állatot egy vastag fűzfa alá, nehogy még golyó érje őket. Az alispán látta, hogy itt életre-halálra megy a nyomozás. Nem akart tétlenül bámészkodni. Elvette a lovakat őrző legénytől a puskát és odaállt a nád szélére.

A komizáros, lövésre tartott puskával, akkor surrant be elszántan a nád közé.

A komizáros délfelé került ki a rengetegből, amikor már egészen felszakadt a köd és vörösré sirt szemmel kisütött a téli nap.

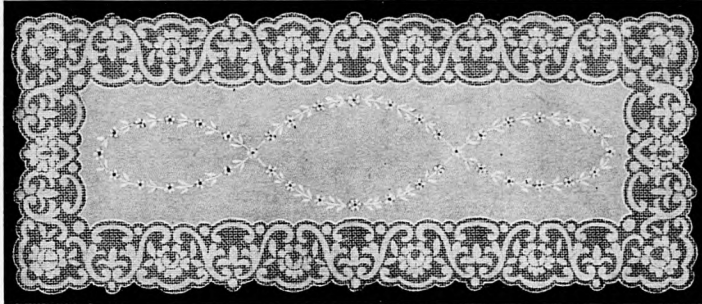
— Nincsenek sehol, — jelentette. — A nyomuk nem visz tovább. Valahol itt visszafelé kiszökhettek.

— No, azt nem hiszem. Itt még egy zörrenés se halatszott — mondta dideregve az alispán.

A komizáros felrántotta a vállát. Nem vitakozott. Sasszemét összehúzva szétnézett és elindult a lováért. A vastag fűzfa felé.

A lovakat sem találták sehol. Szórén-szálán eltűnt mind. S az őriző pandúr felpeckelt szájjal fekiútt a földön.

Ez már több volt a soknál. Tokos úgy káromkodott,

Rececsipkével díszített futó Wieg Testvérek (IV., Deák Ferenc-utca 19) terve

mint a jégeső. Az alispán a bajuszát rága dühében és megfogadta, hogy minden betyárt felakasztat, aki a keze közé kerül. Gyalog, szegényszemre nem mert visszamenni a kastélyba. Toronyiránt hazafelé indult. A legelső tanyában szekeret parancsolt, azon zötyögött Szolnokra Tokossal.

Másnap a megye minden pandurja Kormos Pistáékát zavarta. De még csak a nyomába se jutott senki. Pedig Tokos is állandóan nyeregben volt és járta a pusztákat.

Két hétig várt az alispán. Akkor a leghűségesebb pandurjaival maga indult el, nagy titokban, a betyárokat elesíteni. Nagy elbűsülés rága a szívet. A szegény elbűsülése. Az nem hagyta nyugton.

Az egyik tömlőből rabtól sikerült megtudnia, hogy Kormos Pistáék igen csak elnéznek minden szombaton éjjel a kocorosi csárdába. Erre alapította a számitást. De nem szólt róla a világeért senkinek.

Sötétben indult el s hogy árulója se lehessen, más irányba haladt és nagy kerülővel közelítette meg a távoli épületet.

A csárda zengett a zajtól, amikor az alispán ciosztotta embereit az ajtók, ablakok elé és puskatussal bezörgött.

— Nyissátok ki az ajtót!

Csörgés, kapkodás, szaladgálás támadt odabent. Egy kásás hang kiszólt:

— Ki az?

— Az alispán! Parancsolom, hogy nyissátok ki az ajtót és adjátok meg magatokat, mert rakásra lövöttek benneteket!

Minden mozgás megszűnt az ivóban. Az ablakok csörömpölve hulltak be. Puskaesővek meredtek a szobába. Az ajtó hirtelen kinyílt. A csapláros hajadonfejével jött a ház elé.

Az alispán benézett a szobába. Betyár nem volt sehol egy fia sem. Padlást, pincét, istállót, kazlakat, kéményeket hiába kutattak át.

A komizáros tanyája kint volt a tőzgei út mellett. Irdatlan, nagy vályogépület, hatalmas istállóval és állásokkal. Nagy fák alatt.

A csárdai csúfos felsülés után ide indult embereivel az alispán, hogy Tokossal szót értsen a közös működésre, mert belátta, hogy egyedül nem megy semmire. Egy ismerős pandur vezette a társaságot.

Különös, világos téli éjjel volt. Fent, mint sárga gömb, kereken izzott a hold. Hatalmas udvarral. Húsz lépésnél tovább mégis alig lehetett látni, mert ködfal húzódtott a látás elé. A lovak lába alatt csikorgott a hó, mint az új csizma.

Hosszú volt az út. Az alispán fázósan húzta össze magát a súbát és dideregve bámult a habos ködbe.

Egyszer kutyaugatás harsant fel. Nemsokára utána lönyerítés. Aztán hirtelen kikukkant a ködből az ismerős tanya. Fehér falát ragyogóra festette a hold hideg fénye. Mellette látszott az istálló. Onnan épp akkor vezették ki a lovakat kékgatyás emberek. Sietve fel is kaptattak rájuk.

— Mi van itt? — gondolta esodálkozva az alispán. — Hisz ezek betyárok. Most rabolják ki Tokost, aki nincs is itthon.

És eleresztette a kantárszárat. Puskáját odakapta az arcához s a legszélső betyárra lőtt.

A pandurok is tüzeltek. Tompa durranással láng esapódott ki a puskaesővekből.

A lovak ijedten horkoltak.

A betyárok fogadták a köszöntést. Visszafordultak. Villant a puskájuk. Hegyes süvítéssel golyó sittyent a pandúrok közé. Es óvatosan hátráltak.

Egyszer az egyik betyár intett a kezével és nagy robagással elvagtattott. Nyomában a többiek.

— Utánuk! — kiáltotta harsányan az alispán.

Ropogni kezdtek a puskák. A pandúrok vad iramban vágattak a menekülő után. Egy-kettőre elnyelte őket a köd.

A kazlaknál egy betyár lefordult a lőről. Többet nem is mozdult. Hanyattfeküdt a földön és tátott szájjal bámult a holdra. Homlokán véresik folydogált.

Az alispán kimeredt szemmel nézte, amikor meglátta. A komizáros volt.

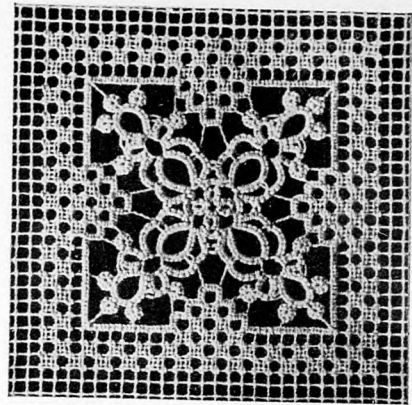

Dorothy

megtalálja a szerelmet

Írta: Lengyel József

A nyaralóban végül is elcsendesedett minden. Az utolsó autó is elzúgott s a vendégek hangos kacagása is elhalt. Nagy, néma csendesség borult a villára s a párás floridai éjszakára. Dorothy fáradtan s elkinzottan állt az ablak mellett és arra gondolt, hogy milyen butaság annyi embert összecsiszítani csak azért, mert másnap férjhez megy Danhoz. Csendben szerette volna megtartani az esküvőt, de Dan érthetetlenül ragaszkodott a nagy nyilvánossághoz. De nem is annyira Dan, mint az édesanyja, aki el sem bírta volna képzelni fia házasságát, ha nem csodáitól összes ismerőseit. Holnap biztosan el fog érzékenyülni s sírva fog rájuk borulni a templom közepén, ahol a legtöbben fogják látni. Ezen egy kicsit elmosolyodott, mert az is eszébe jutott, hogy Dan milyen udvarias és kötelességtudó az anyjával szemben. Ez szép vonás és bizonyára vele szemben is ilyen lesz. Jóleső meleg szaladt át rajta, ahogy most Danra gondolt. Holnap a felesége lesz... Visszaforult az ablaktól és szénézett a szobában. Nagy rendtelenség. Bőröndök, dobozok tömege... a heverőn fekszik a menyasszonyi ruhája... hófehér költemény... egy karszékre hanyagul rádobva a hozzávaló kepp. Hermelin. Szórakozottan nyúlt a kepphez és ujjai belemélyedtek a sima és puha szirmébe. És ahogy kezei között tartotta a belépőt, egyszerre átszaladt az agyán egy gondolat... mi is történt ma délután, estefelé, amikor Dan itt volt és búcsút vett tőle? Igen... itt álltak egymással szemben s nagyon szépeket mondtak egymásnak. Tréfálkoztak, nevettek. Akkor hozták a belépőt. Mindjárt felpróbálta. Dan segített. Mikor rajta volt, Dan egy kissé hátralepett s gyönyörködött benne. Öszinte elragadtatással kiáltott fel s hozzászaladt, hogy átölje. Érezte, hogy őszinte a Dan csókja, de amikor a fiú átkarolta, a jobb keze mintha megrándult volna s csakhamar le is eresztette. A szemük közel volt egymáshoz, s Dorothy ebben a szemben ugyanakkor, mikor Dan elengedte a kezét, valami furcsa, ijedt, borzalomféle elrövelést látott meg. De csak egy pillanatra és Dan megint mosolygott rá. Már akkor szíven

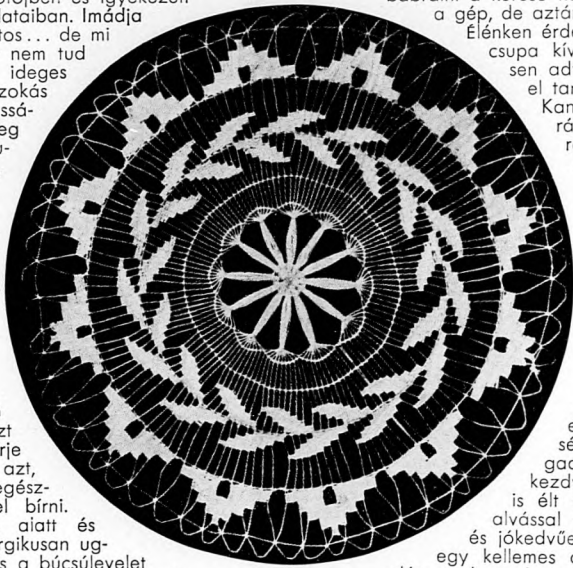

Varrott csipkemoatív

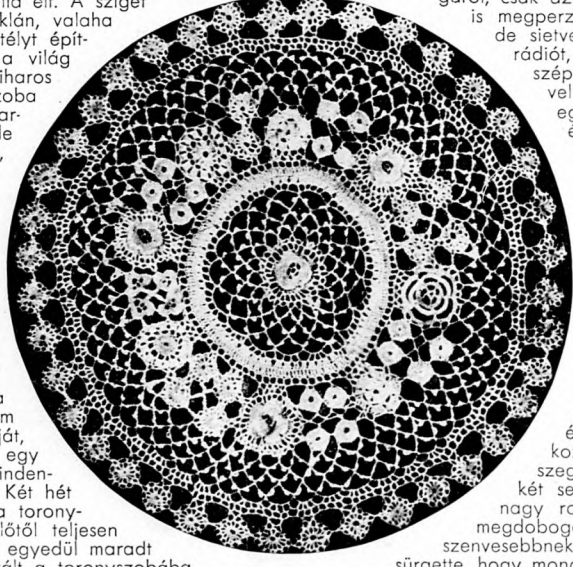
űtötte ez a nézés, de mindjárt jöttek a vendégek, s a nagy lármában, zúrzavarban elfelejtette. Most, hogy újra a kezében a belépő, mindenre tisztán emlékezett. Nagy szomorúsággal a szívében ült le és kétségbeesetten gondolt arra, hogy még Dan is, aki holnap a férje lesz, még ő sem tudott uralkodni magán... s önkéntelenül elárulta belső érzelmeit. De nem, Dan szereti őt... ezt biztosan érezte... és mégis összerándult a keze, amikor hozzáért... a hátához... a púpához. Mert púpos volt szegény Dorothy. Nem valami nagy púp, de mégis meglátszott. Ez a testi hiba rontotta el az életét, teite tönkre fiatal éveit derűjét. Sokszor meg is feledkezett róla, nem juttatta eszébe semmi és senki. De egy sajnálkozó arc, vagy egy elfintorított szájjal azonnal emlékezetébe hozta. Ilyenkor ügyetlen, zavart és kishitű lett. Mit nem adott volna érte, ha eltávolíthatta volna. Gazdag volt, dúsgazdag, még amerikai méretekben is milliósos, de boldog eddig nem volt. A szülei vigyáztak rá, nem adták nyilvános iskolába, nehogy kis társnői csúfolódásának ki legyen téve s később is magánúton tanul. Meg is nőtt és arca határozottan vonzó volt. Ha valaki szemben állt vele, nagyon csinos leányt látott maga előtt, s Dorothy idővel megszokta azt, hogy az embereknek sohase fordítson hátat. Egész élete védekezés volt az emberekkel szemben. Mikor húszéves lett, a szülei arra gondoltak, hogy férjhez adják. Jöttek is a fiatal emberek tucatjával, hiszen a nagy vagyon vonzotta a szegény és vállalkozó fiúkat, de Dorothy nagyon bizalmatlanul fogadta őket. Nem bírta őket másnak látni, mint hozományvadásznak. És ahogy jöttek a fiatal emberek, úgy el is mentek. Közben meghalt az édesanyja s még jobban visszahúzódott a társaságtól. A nagy new-yorki palotát lezárták, apja egy kisebb házba költözött és ő az év legnagyobb részét itt töltötte Miamiában. Itt találkozott újra Dannal. Mert Dant már gyermekkorra óta ismerte. Az ő társadalmi osztályához tartozott, szintén milliósos volt, tehát nem lehetett hozományvadász. Ez annyira felbátorította Dorothyt, hogy először életében volt valakivel őszinte. Dant tíz évig nem látta, mert az apja Délamerikába küldte ottani vállalatához, s csak mostanában tért vissza s két hónapja, hogy idejött pihenni. Dan tudta, hogy púpos és mégis a legnagyobb szeretettel bánt vele. Hosszú esteken át beszélgettek, vitatkoztak, megismerték egymást, s Dorothy ámulva jött rá, hogy milyen édes dolog is a szerelem. De ezt nem merre volna megmondani Dannak sohasem, ha a fiú egyszer meg nem kérdezi, hogy akare-e a felesége lenni. Dorothy előtt kivirágzott az élet, megszinesedett a világ s azóta szinte

álomvilágban élt. Az eljegyzés... gratulációk... a beásárlások... a mosolygó emberek tömegei annyi önbizalommal teifették meg, hogy már hátat is mert fordítani az embereknek. Ebben az időben teljesen elfelejtette a púpját. Dan kedves, ragaszkodó, udvarias völégény volt s napokon át csak jövőendő boldogságukról beszélte... és holnap lenne az esküvőjük. Osszekuporodva ült egy nagy fotőjben és igyekezett valami rendet teremteni a gondolataiban. Imádjá Dant és Dan is szereti... ez biztos... de mi lesz később, ha a fiú már most nem tud uralkodni magán, amikor majd ideges és érzékeny lesz... mikor a megszokás majd elfelejteti vele a tapintatosságot... mikor egyszer nyíltan is meg fogja neki mondani...? Ha indulatos lesz és célzást tesz? Nem, ezt nem tudná túlélni! Dorothy bizalmatlansága, amelyről azt hitte, hogy már a múlté, újra éledni kezdett. Nem gyanúsította Dant, hogy hazudott, de az az önkéntelen rándulás megmutatta neki a jövőt. Lehet, hogy nem így lesz, lehet, hogy sohasem fogja Dan érezteni vele... de az is lehet, hogy... És ezen a lehetőségen nem tudott túljutni. A boldogságát nem teheti kockára! Inkább maradjon annak, ami ma, de ezt az állandó remegést, hogy a férje szemében mikor fogja meglátni azt, amit délután látott, nem tudná egészen elmélné és fizikai erővel bírni.

Tönkremenne bele rövid idő alatt és tönkretenné Dan életét is. Energikusan ugrott föl a fotőjéből és már írta is a búcsúlevelet Danhoz. Nem sokat magyarázott, magára vett minden felelősséget és vádat. A levél rövid volt és határozott. Becsöngette a komornáját, utasításokat adott az ámuló lányának a csomagolásra s még azznap éjjel elhagyta a villát. Az apjának, akinek reggel kellett volna megérkeznie az esküvőre, azt sürgönyözte, hogy saját akaratából felbontotta az eljegyzést, a másnap esküvőt mondja le és ne mondjon ítéletet róla, amíg nem ír neki. ★ Kis szigeten húzódott meg Dorothy, ahol kívül csak pár halászfamilia élt. A sziget legmagasabb csúcsán, egy sziklán, valaha egy külön milliomas kis várkastélyt építetett — ide menekült Dorothy a világ elől. Sokat olvasott, sétált és viharos napokon órákig állt a toronyszoba ablakában, gyönyörködve a viharban. Apjának megírta a címét, de kérte, hogy ne keresse fel addig, amíg maga nem kéri erre. Két év után karácsonyra meghívta az öregurat, aki nagyon aggodó leveleket írt neki s folyton panaszkodott egészségi állapota felől. Nagy örömmel fogadta édesapját s napokon át bebarangolták a sziget minden részét. Az öregúr rá akarta beszélni Dorothyt, hogy most már hagyja itt a szigetet, maradjon vele, hiszen már öreg, beteges s ki tudja, mit hoz a közel jövő... De Dorothy nem engedett s inkább arra kérte apját, hogy rendeztesen be neki egy rádió-leaddókészüléket, hogy mindennap beszélhessenek egymással. Két hét múlva készen állt a készülék a toronyszobában és Dorothy a szerelőtől teljesen megtanulta a kezelését. Megint egyedül maradt a kis szigeten s egy este felsétált a toronyszobába, hogy apjával megkeresse az első összeköttetést. De még korán volt, éjfél előtt, még nagyon zavarta volna a hivatalos rádió leaddása. Kiállt a kis szoba erkélyére s onnan élvezte a magányos nyugalom teljes csendjét. Igen... a táj is nyugodt volt és benne is elcsendesedett minden, ami a régi világra emlékeztette. Apjával már minden zavar nélkül tudott beszélni Danról és arról, hogy miért szaladt el esküvője elől. Előtte

békésen feküdt a síma víztömeg, halvány kis szellő sem fodrozta... s a szívében is béke volt... Éjfél után leült a gép elé és megróbálta felhívni édesapját. Kis keresgélés, szipás után sikerült is s az öregúr szeretettel és boldogan kívánt neki jó éjszakát. Kikapcsolta a gépet, de semmi kedve nem volt lefeküdni. Visszaült a géphez s az újjai szórakozottan kezdték babrálni a kereső korongon. Hörgött, szipolt, jajaigot a gép, de aztán mély bariton hang szólalt meg.

Élénken érdeklődött, hogy ki beszél. Dorothy csupa kíváncsiság lett s tréfásan, kedvesen adta meg a választ, de nem árulta el tartózkodási helyét. A mély bariton Kanadából beszélt hozzá, amaítér rádiós volt és felvilágosította Dorothyt, hogy rengetegen vannak, akik a hivatalos rádió leaddása után az éter hullámain keresik fel egymást és üdvözölte, mint új tagot. Azzal búcsúzott, hogy holnap este meg fogja próbálni újra felkeresni. Dorothy egészen kábult volt az izgalomtól és attól, hogy milyen érdekes új szórakozásra talált. Nem is akart lefeküdni, hanem tovább folytatta a kutatást s csakhamar egy júde leányhang szólította meg Argentínából. Jó félóra hosszat epletykálgtattak s végül örök hűséget és siring tartó barátságot ígáltak egymásnak. Ettől a naptól kezdve Dorothy úgyszólván már nem is élt nappal. A nappal nagy részét alvással töltötte, hogy éjfél után frissen és jókedvűen üljön a gép elé. Kaliforniából egy kellemes csengűs tenor hang jelentkezett elég gyakran és a világ minden tájáról ismeretséget küldött, de a kanadai mély bariton, amellyel elsősorban ismerkedett meg rádióján keresztül, állhatatosan megkereste mindennap. Jó barátok lettek s minden kis ügyüket, bajukat, örömeiket hosszasan, részletesen megtárgyalták. Néhány hét múlva a mély zengűs bariton már szerelmes szavakat küldött feléje és könyörgött, hogy írja le, milyen a külseje, a haja színe, a szeme... És Dorothy mindent őszintén elmondott magáról, csak azt nem, hogy pújja van. Már őt is megperzselt a bariton nagy szerelme, de sietve más irányba kapcsolta be a rádiót, hogy máshonnan is hallhassa a szép és szerelmes szavakat. Mert idővel a világ minden táján volt egy-egy kedves, rokonszenves hangú és modorú férfismerőse, akivel flörtölt, és mindegyiknek megígérte, hogy ha egy kis ürelemmel várnak, — megmondia, kicsoda és hogy hol lakik. Éjfélől hajnalig zúgtak feléje a szavak, kéresek, könyörgések angol, francia, spanyol és különféle más nyelveken... Érzelmes és megható valóságok vetekedtek egymással a szélrózsa minden irányából. És Dorothy, mint egy királynő hullatta maga körül a biztató szavakat, kegyesen meghallgatta őket s szívének minden melegét és megértő szeretet utáni gyággyozását elsűrta a világ minden szeglete felé. Nem látta hódolóit egyikét sem, de mindegyik iránt végtelen nagy rokonszenvet érzett. A szíve megdobogott, ha a mind között legrokonoszenesebbnek talált bariton már követelődzve sürgette, hogy mondja meg végre a nevét... sokszor már ajkán volt a szó, hogy elárulja magát, de aztán észbe jutott Dan... a Dan nézése... és hogyan hanyatlott le a karja, mikor megölelte... s akkor gyorsan csavart egyet a készüléken és már nem is felelt... Elfogadta imáadásukat, meghallgatta szerelmes szavaikat, vallomásaikat, de soha, soha nem mutatta meg magát nekik... Magábaroskadva, kínlóddó szívvel, könnyes szemmel ült elnémult gépénél a kis Dorothy...

AZ ÉLET

nem tréfál...

Írta: Pierre Lafille

Fordította: K. Lányi Piroska

— Harmincötéves vagy! Harmincöt!
Először csak belehasított a tudatába, azután már percenként bukkant fel az agyában s később ennek a mondatnak a ritmusára öltözködött, mosakodott, ment le a lépcsőn, sietett végig az utcán. Ezt a mondatot hallotta ki a villamos zakatolásából, a lift zúgásából és amikor ott ült az írópék mellett, az üzleti levelek kopogása mögött is ezt a kegyetlen emlékeztetőt hallotta ki:

— Harmincötéves vagyok!
Míg ujjai sebesen verték a gépet, könyvek gyűltek a szemébe. Régi barátnői jutottak az eszébe, akik már mind beveztek a család révébe. Férjük van, gyermekük van, társaságuk, összekötötték, ő meg lassan, észrevétlenül egyedül maradt. Nem megy közéjük, hiszen még közös témája sincs velük. Meg aztán vigyáz arra, hogy fel ne támadjon benne az irigység. Jobb otthon egyedül... ezt mintegy bátorítással mondta önmagának. Dacosan felkapta a fejét utána és a visszafajított könnyek vörösré marták szemé szélét. Néha prédikációkat is szokott tartani önmagának:

— Bojond vagy, Felice, mit reménykedel? Mit vársz? Kit vársz? Törődj bele, hogy magányosan kell végigjárnod az élet útját. A férj, a gyermek sem mindig boldogság. Vannak rossz férjek és beteg gyermekek is. Az is lehet, hogy nyomorban élnek és vágyakozva gondolnál vissza mostani életedre... Mert most legalább független és gondtalan vagy. Jó állásod van, biztos jövedelmed, rendes ruháid, barátságos kis lakásod. Mehetsz színházba, moziba, cukrászdába... Senki nem kér tőled semmit sem számon. Önálló nő vagy, szabad vagy, tehetsz, amit akarsz!...

Erre gondolt Felice és kicsit mélyebbre hajolva, de kemény ujjakkal, erősen, dacosan verte ki a gépen a Jean Lagrange cég közléseit.

*

Hosszan, élesen megszólalt a főnöki csengő. Felice kisasszony felugrott, ösztönyszerű mozdulattal végigsimított a haján. Felkapta gyorsírásfüzetét, élesre hegyezett ceruzáját és benyitott a főnöki szobába. Jean Lagrange éppen telefonált. A leány leült a kis asztalka mellé, kinyitotta füzetét és már úgy fogta a ceruzáját, hogy bármelyik pillanatban megkezdhesse az írást...

— Nem diktálok, kisasszony! — mondta Lagrange, amikor letette a kagylót. — Másról van szó, egészen másról, kérem szeretnének valamit öntől, azaz helyesebben mondva, kérdezni. Hogy áll a férjhezmenésél?

Felice kisasszony elsápadt, szeme tágra nyílt, két keze görcsösen belekapaszkodott a székbe...

— Nem tudom, hogyan tetszik érteni?
— Hogyan? Hát úgy, ahogy hallotta... arra vagyok kíváncsi, hogy nincs-e lekötvé valamiképpen, vagy nincs-e reménye arra, hogy rövidesen férjhez megy?
— Nem... nem vagyok menyasszony és... és nem is szándéksom... azaz...

— Rendben van, ezt akartam csak tudni. Most már meg merem kérdezni, amit akarok... Kellemtelen lenne-e önmek az, ha a nevét felcserélné, mondjuk a Lagrange névvel?...

Ebben a pillanatban az egész szoba megmozdult és forogni kezdett. A környezet furcsa és valószínűtlen képet kapott s Felice kisasszony azt hitte, hogy álmodik. Pedig ez az volt, megkérés... mert hát ő a Lagrange nevet csak egy módon cserélheti fel a sajátjával, ha egy Lagrange nevű férfi feleségül veszi... Ebben az esetben pedig csak egyetlen Lagrangeről lehet szó... Jean Lagrangeről, a saját főnökéről...

Szólni akart, de nem tudott. A szíve a torkában dobogott és forró vérhullámok tödültek az agyába. A férfi pedig várakozásteljesen nézett rá.

— Várom a feleletét, kisasszony!

— Nem tudom... nem értettem egészen...

— Nem érti? Hát csakugyan, én vagyok a hibás, nem mondtam meg elég világosan, amit akarok. Nézze csak, Felice kisasszony... talán tud valamit arról, hogy most egy óriási üzlet kínálkozik számomra. Ha sikerül, egyik napról a másikra milliósok lesznek, a cégemből világcég lesz... és ön, Felice kisasszony a világcég legjobban fizetett titkárnője...

— Igen... — nyögte Felice kisasszony. mintha ezzel a kis félszeg szóval ösztönyszerűleg meglepetését akarta volna palástolni. Most már végképpen nem értette a főnökét és mélyesen szégyellte, hogy volt az imént egy pillanat, amikor még azt hitte, hogy a férfi rejtélyes szavai: mögött leánykérés rejlik. Dermedten,

megszégyenülten hajtotta le a fejét. Lagrange pedig folytatta:

— Hát ez történik akkor, ha sikerül az üzlet, az azonban nem sikerül, akkor a vagyonommal felelek... már t. i. ha van vagyonom. Mert ha nincs, akkor természetesen nem veszíthetek semmit. Érdelem tehát, hogy ne legyen... Ez tehát az első probléma... máról-holnapra szégyénynek lenni. Más ezt úgy oldja meg, hogy a feleségére írta, amije van. Nekem azonban, sajnos, nincs feleségem... tehát először is feleségei kell szereznem. Bevallom, már régen nem gondoltam arra, hogy ez a probléma még szőnyegre kerülhet nálam, hiszen idestova 50 éves leszek és a nőüljárás körülbelül 10 éve lettem. Nem is néztem soha ilyen szempontból a nőket és bizony senkit sem ismerek, akit meg mernék kérni, hogy vállalkozzék erre a nehéz szerepre. Egyedül ön az, Felice kisasszony, aki előtt ösztönlen fel merem térni az egész ügyet és elő merek hozakodni különös kérelemmel... jöjjön el velem az anyakönyvvezetőhöz...

Felice körül megint forogni kezdett a világ és ismét azt hitte, hogy álmodik... pedig nem álmódott, világosan és értelmesen, félre nem érthetően mondta a főnöke:

— „Jöjjön velem az anyakönyvvezetőhöz.” A furcsa csak az benne, hogy a tekintete továbbra is közömbös és jéghideg, arca komor és szenttelen... hangja pedig a tárgyaló üzletemberé, akinek gondolatait nem fűti át a lélek melegsége... Felice kisasszony szíve fájdalmasan rándult össze... bizony, nem így képzelte a megkérést, nem így képzelt el egy szerelmes völegényt... pedig Jean Lagrange elegáns, érdekes alakja könnyen tudott volna vonzóvá lenni... Nemes, merész profi! Nagyon emlékeztetett az egész világ által bálványozott moziszínész arcára és ruganyos, karcsú termetét egy húszéves ifjú méltán megirigyelhette volna...

— Tehát még egyszer kérem öntől, kisasszony, hajlandó-e házasságot kötni velem... Tudom... tudom, mit akar mondani, hogy váratlanul érte ez az... izé... megkérés... és, hogy őszinte legyek, én el is voltam készülvére rá, hogy tagadó választ kapok. Hiszen mi, akik évtizedeken keresztül dolgozunk egymás mellett, úgy szólván jobban ismerjük egymást, mint a családtagok. Én például anélkül, hogy erről valaha is beszéltnék volna, határozottan tudom, hogy magy, kedves Felice, már régen lettem a férjhezmenésről. Tudomásom szerint nem sokat törődik a férfiakkal és egészen jól megvan egyedül... Hát nézze, kisasszony, ha a törvények szerint a feleségem is lesz, azért nem kell letennie... eddigi életmódjáról... Ugyanazt az életet folytathatja, amit eddig és minékünk nem szükséges ezentúl sem a hivatalon kívül összejönnünk. Ami történni fog, az mind színlés... A házasságkötés után csupán egy kellemetenség vár még önre, előjenni velem a közjegyzőhöz, aki előtt összes vagyonomat önre, mint feleségemre ruhá-

zom... Ez a vagyon mindaddig az ön nevének marad, amíg az üzlet úgy kívánja és abban a pillanatban, amikor én akarom, ön az egészet ismét visszaajándékozhatja nekem... ezen a napon természetesen megindítjuk a válópert is, természetesen az én hibámból bontatjuk fel és ön éppen úgy élete végéig tartásdíjat fog kapni, mintha csakugyan a feleségem lett volna... Ez az én kérésem, Felice kisasszony... és éppen olyan izgatottan várom a választát, mintha... mintha... Felicének közbe kellett vágnia; hogy be ne fejezhesse a fájó mondatot... azt szeretne volna mondani, hogy:

— Szégyeld magadat, gazember... Nem kell a neved, nem kell a tartásdíjad és jegyezd meg magadnak, hogy én is nő vagyok... és még talán akadna, aki feleségül venne... vagy feleségül vett volna... és tudd meg, hogy én is voltam üde, rózsás és volt, aki engem is szeretett... Ezt kellett volna válaszolnia és mégis azt felelte:

— Igen, úgy lesz, ahogy akarja!

Kimondta, nem lehetett visszavonni többé. Miért mondta ezt? Ki kényszerítette rá? A férfi szuggesztív tekintete talán? Vagy a lelkének valami rejtelmes parancsát követte? Nehéz erre feleletet adni... sok gyötrelmes éjszaka kérdezgette mindezt önmagától... de a sok-sok fekete kérdőjel mindvégig felelet nélkül maradt...

Harmadnap az újságok már hozták a meglepő hírt, hogy Jean Lagrange feleségül vette Felice Merlint.

A hír valósággal a szenzáció erejével hatott. Az iroda egy megzavart hangyabolyhoz hasonlított. A tisztviselők csoportokba verődve tárgyalták a meglepő esetet és szegény Felice kisasszony lényét valósággal széthoncolták. Kíváncsian keresték benne azt a tulajdonságot, amivel magába bolondította a hatalmas és megközelíthetetlen főnököt. Eddig szürke és jelentéktelen teremtésnek látták, máttól fogva azonban a nem szép, de érdekes nők közé könyvelték el. Megállapították róla, hogy álmatag tekintete érdekes ellentétben van kissé érzékiesen duzzadt ajkával és alakjának ideges karcsúságában van valami dekadens szépség. A főkönyvelő, aki híres volt arról, hogy már tíz év óta nőülni készül és házassága

csak azon múlt, hogy még nem talált alkalmas feleséget... most kétségbeesetten eszmélt arra, hogy számára egyedül és kizárólag Felice lett volna az ideális feleség... de most már késő... Felice Merlin Jean Lagrange felesége és biztosan útban már valamelyik rivierai fürdőhely felé...

Hát csakugyan, a „train bleu”, a kék expressz röpitette Felicet Nizza felé. Reggel még maga sem gondolta, hiszen úgy beszéltek meg, hogy az anyakönyvvezetőtől egyenesen hazamegy, hogy élvezze néhányhónapos szabadságát... Igen ám, de abban a pillanatban, amikor beültek az autóbába és Lagrange be akarta mondani a sofőrnek újdonsült és átleges felesége lakását... éppen egy üzletfél toppant eléjük... sőt...

— Á, Lagrange úr, nagyon örülök, hogy elsőnek üdvözölhetem, mint boldog férjet... Hová utaznak? Persze... persze a Rivierára... minden jót...

És a sofőr máris indított és röpitette őket a pályaudvarra.

— Ne vegye rossznéven, kedves kisasszony, azaz Felice... de végig kell játszanunk ezt a komédiát... sőt azt hiszem, csakugyan a legokosabb lenne, ha elutaznánk... Itt előbb-utóbb kiderülne,

hogy külön lakunk... ott meg könnyen elbujhatunk...

Igy történt, hogy a következő negyedórában már vonaton ültek... No nem együtt... mert hát Lagrange úrnak fontos ügyiratokat kellett áttanulmányozni... egyik az egyik fülkében ült, a másik a másikban... mindaddig, amíg félre nem húzódott a Lagrange fülkéjének ajtaja és egy ismerős nem dugta be a fejét.

A vége persze megint az lett, hogy közös fülkébe kellett hurcolkodniok, mert hát a világ előtt meg kell játszani a komédiát.

Nizzában is, bármennyire másképpen terveztek, közös hotelbe kellett szállniok, mert kiderült, hogy mindennél vannak ismerősök és az egész agyafúrt ügy felborult, ha egy ember is meglejt valamit. Egymás melletti szobákat nyitattak és este a közös ajtó gondosan bezárták... Másnap reggel azonban kénytelen-kelletlen egymásba karoltak, mert hátha az emberek kitalálják az igazat.

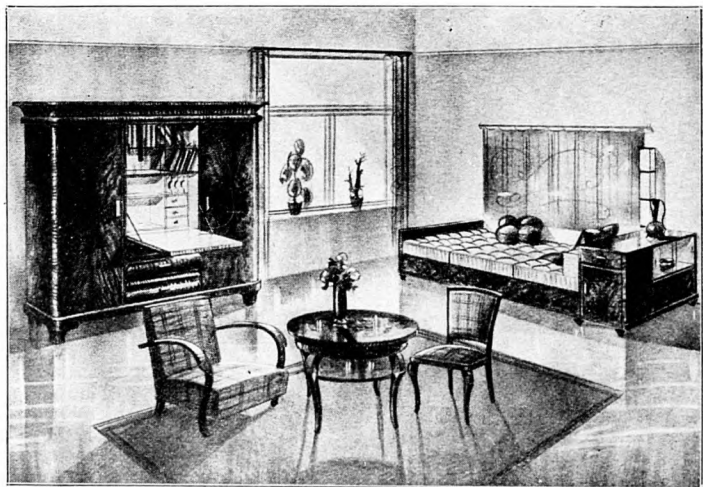
Egy szembenlevő tükkörben megpillantotta Lagrange kettőjük alakját és bosszankodva állapította meg, hogy felesége szürke kosztümje minden, csak nem divatos és nem elegáns.

— Kedves kis... azaz Felice... amint látom... ne vegye rossznéven, de kissé hiányos a ruházata, reggeli után rögtön bevásárolunk mindent, ami szükséges... és nagyon szeretném, ha elmenne valamelyik kozmetikai intézetbe... Bár ezt előre nem kötöttem ki, de mégis megkértem, tegye meg a kedvemért, hogy ezentúl kissé többet ad a külsejére... Hiszen nem mondom, eddig is... izé... csinos volt... de most már a világ előtt mégis csak mint Madame Lagrange szerepel... és kell, hogy elegáns asszony legyen... Felice mosolyogva bólintott és ebben a pillanatban érezte meg, hogy mit kell tennie...

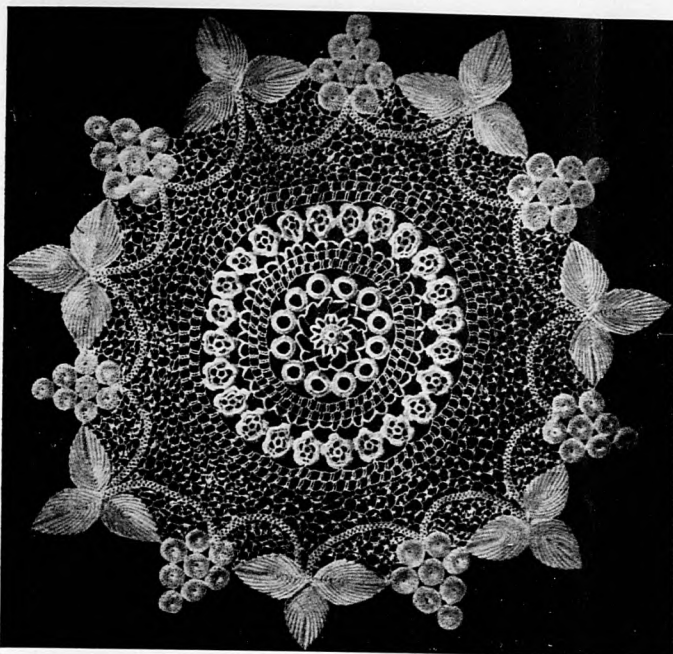
Egy óra múlva már a híres szalón hatalmas tükre előtt állott és egymásután próbálta fel a drágábbnál-drágább, szebbnél-szebb toleiteteket.

— Ne hívjuk be a kedves férjét, nagyságos asszony? — kérdezte a direktрисz...

— Nem... nem, köszönöm... jobb, ha meglepetésként hat a ruha — mondta Felice, akinek a jó ruha máris némi önbi-zalmat adott és fokozta önértétét.

Újszerű, izléses és olcsó, kombinált úri- és hálószoba. Müller Lajos műbútorasztalos (Újpest, Erzsébet-utca 8. sz.) eredeti terve

H o r g o l t a s z t a l t e r i t ő

SZÉLVIHAR

Mint veszett fúria, úgy örvöng,
Bömbölve, bögyve, künn a szél,
Dühödten fut le s fel a tájon,
S vak dühe semmit sem kimél.

Belérug a nyitvafelejtett
Ajtóba s ablakokba és
Úgy szaggat, tépdés, vagdos mindent,
Mint vékony papírost a keds.

Belémárok a drótok sűrűjébe,
S úgy cibálja őket dühe,
Miként szegény kis árvalány haját a
Gonosz mostoha fésűje.

Vad tánca rángatja a fákat,
S jaj annak, ki nem adja át
Magát hűvvel e bomlott táncnak:
Kettőtöri a derekát.

Ziháló, roppant tüdejével
Rozzant teióket fuj odább,
Beléköhög a kéményekbe
S széprúszkóli a szén szagát.

Rettentő indulat feszíti:
Tombolva tör, zúz, kiabál;
Olyan, mint egy dühöngő örült,
Ki nem tudja, hogy mit csinál.

Baradlai (Remillong) Albert

Mire vége volt a próbának, már négy elegáns ruha tulajdonosának mondhatta magát.

A szalónból az autó a kozmetikai intézetbe vitte őket. Lagrange tovább hajtattott és megígérte, hogy visszajön Felicéért, mert attól fél, hogy eltéved... Felice egyedül kopogott be a női szépség rejtelmes műhelyébe... Leült a székbe a tükörbe, nem ismert önmagára... Egy bájos, üde, rendkívül érdekes külsejű fiatal nő nézett rá... Haja nagy, mély hullámokban keretezte arcát... bőre porcelánszerűen szép volt...

— Nincs még elrontva szépítőszerekkel a bőre, nagyságos asszonyom, önben még kiaknázatlan szépségek élnek... Meg kell tanulnia szépek lenni... mert higgye el, ez is tanulni lehet... — mondta a kozmetikus kisasszony és maga is gyönyörködve szemlélte boldog páciensét.

Csak az fájt, hogy Lagrange fel sem nézett, amikor az autójuk lépett. Űgszólván keresztülnézett rajta.

Felice családottan ült le melléje. Most már maga is érezte, hogy csinos és talán először életében várta a bámulatot. Kiháitalltak a tengerpartra és elbocsátották a kocsi.

— Nekem most üzleti ügyeim vannak, kisasszony... izé Felice... természetesen maga tesz azt, amit akar, hiszen nevésséges volna, ha magunk között is férjfeleséget játszanánk... — mondta a férfi még mindig anélkül, hogy Felicere nézett volna. Az ő agyában már számok és adatok kavargtak és időpocsékolásnak tartott minden percet, amelyet látzatfelesége mellett töltött... Csupán akkor figyelt fel, amikor egy magas, elegáns férfi ment el mellettük, rábámult Felicere, majd feltűnő lassúsággal ment pár lépést és ismét visszafordult...

— Mi az... miért bámult ez úgy? — kérdezte leplezetlen csodálkozással és most már maga is ránézett a leányra.

— Na nézze meg az ember... mi történt magával, kislány?... Tudja, hogy nagyon csinos? És milyen pompásan áll az új kosztüm... Felice szerényen mosolygott és boldogan könyvelte el magában a „kisleány” megszólítást.

— A cipője is nagyon szép és... ne vegye rossznevén, ha megállapítom, hiszen ennyit még egy látszat-férj is megengedhet magának, hogy gyönyörű lába van... Milyen fureska, hogy úgy el tudta ezt titkolni eddig...

— Köszönöm a bókot, Lagrange úr, de most már talán el is válhatunk... önnek üzleti ügyei vannak...

— Igen... igen... de nem is olyan sűrűs, egyszer nekem is szabad sétálni... évek óta nem pihentem... Meg aztán azt hiszem, nem is illik magát egyedül hagyni, hátha valami aszfaltbetyár moleszlátni fogja... mert határozottan nem mindennapi jelenség... — mondta a férfi és már meg is indult a leány oldalán. Vidám beszélgetéssel, sétával telt el a délelőtt. Közben Felice többször figyelmeztette a férfit, hogy tudomása szerint üzleti dolgai vannak... de Lagrange mindig talált valami kifogást és maradt.

Az ebédet jó hangulattal fogyasztották el, inycen ételeket ettek és édes bort ittak... Eppen a peccenyénél tartottak, amikor egy elegáns hölgy lépett be nagyobb társasággal az étterembe és barátságosan odaköszönt Felicének.

A leány soha életében nem látta a hölgyet és biztos volt benne, hogy valakivel összetévesztette, mégis Lagrange kérdésre gondolkodás nélkül felelte azt, hogy az elegáns hölgy régi barátja.

— Együtt jártunk a gimnáziumba... igen kellemetlen, hogy éppen most vetődött

ide... veszedelmes megfigyelő... azt hiszem, jó lesz, ha fokozottan vigyáznunk a látszatra...

— Igen, igen, nagyon kell vigyáznunk... ha megengedi, talán tegezni fogom, hiszen minden sző odahallatszlik az asztalukhoz...

— Hát akkor szervusz Jean... szervusz Felice...

— Felice, milyen szép neved van... tudod-e, mit jelent? Felicitas, latin szó... boldogságot jelent...

— Különös... talán... talán a sors íróniája, hogy nem vagyok boldog... mint-ha a jó Isten szentelen kihívásnak vette volna, hogy a „boldogság” nevet viselem... — mondta szomorúan a leány.

A férfi elgondolkodva nézett rá és csak most jutott az észébe, hogy végeredményben milyen óriási áldozatot is hozott ez a leány... hiszen szép... határozottan szép, ez az egyetlen napi pihenés, az a néhány szép ruha, az a pár kozmetikai simítás már széppé tette és ez a leány most odadobta miatta az összes férjhezmenési lehetőségeit... sőt odadobta magát a szerelmet is... Hirtelen erős megbánást érzett és mélyesen szegyelte magát.

— Mit gondolhat az a leány rólam? Milyen utolsó fráternek tarthat? — gondolta ijedten és ebben a pillanatban már úgy érezte, hogy semmi sem olyan fontos számára, mint az, hogy mit tart róla ez a leány.

Később, amikor a leány a szobájában a lezárt ajtó mögött délutáni álmát aludta, azon gondolkodott, hogy miképpen tehetné jóvá a hibáját. A tőprengést féljézsaka folytatta... egyik tervet a másik után vetette el és hajnalodott már, amikor ágyba került.

— Pénz... pénzzel fogom kárpótolni... de nem, ez nem olyan leány, hogy a nagyon boldoggá tenné! Más... más kell kigondolni, de mit?... Ki adhatja ebben a nehéz ügyben tanácsot? — gyötörte énmagát a férfi és most már úgy érezte,

hogy nyugalma, boldogsága függ attól, hogy a leányt valami módon kárpótolja.

Már egy hetet töltötték Nizzában. Felice szemelláthatólag kitünően érezte magát. Meghízott kissé... arca megtelt... szeméi ragyogtak és alakja kitünően érvényesült a szebbnél-szebb ruhákban, amelyeket Lagrange vásárolt... mert Madame Lagrange nem járhat akárhogy... Jöttek mentek, sétáltak, eztek, hajóköztek... összeismerkedtek kedves, vidám emberekkel, akik valamennyien szinte becéztek Felicet...

— Valami különös báj van a feleségedben. Jean — mondta egy lyoni mérnök, akivel a kaszinóban ismerkedtek össze. — Milyen finom, előkelő jelenség ez a kis Lagrangené. — hallotta félfüllet néhány asszony megjegyzését a férfi és bármily neveléses is, mégis valami büszkeségfélélt érzett... Már-már maga is beleélte magát néha a férj szerepébe és el sem tudta képzelni, hogy milyen lesz az élete Felice társasága nélkül.

— Lagrange úr, beszélni szeretnék önnel — mondta Felice este a szobájukban. — Én... én már belefáradtam ebbe a komédiába... és azt hiszem, semmi értelme sincs, hogy továbbra is itt maradjunk. Menjünk vissza Párizsba...

— És... és mi lesz Párizsban? — Mi lesz? Hát az, amit megbeszélünk... meg fogjuk indítani a válópert... — Válópert? Hát az nem lesz olyan egyszerű dolog... ahhoz elsősorban válóok kell...

— Válóok? Hülsen elhagyás és ahogy megbeszéljük, a maga hibájából fogjuk kimondatni a válást...

— És... és ha én ebbe nem megyek bele?... Ha... ha nem... nem vagyok hajlandó elhagyni hülsenül? — mondta a férfi. Felice válaszul akart valamit, de közben kopogtak az ajtón és a szobaleány egy táviratot nyújtott be.

— Távirat? Ugyan kitől jöhet? — mondta izgatottan a férfi és feltépte a sürgönyt. „Üzlet meghíusult. Marnier.“

— Hallod? Hallja, Felice... meghíusult az üzlet... a nagy üzlet... a világraszóló üzlet... vége, nem lesz belőle semmi... és milyen különös, egy cseppet sem bánit, hogy nem sikerült... elvégre eddig is megéltém gondtalanul...

— Tehát az egész hiábavaló volt? Hát ez eléggé kellemetlen... most már remélem belátja, hogy sajátmagának érdeke elsősorban, hogy visszacsinaljuk az egészet... Semmi értelme sincs most már ennek az egész komédiának... sajnálom is, hogy belementem és higgye el, nem nyugodt a lelkem, amíg a nevemen van egy idegen vagyon... sürgősen vissza akarom ajándékozni magának...

— És ha én... én nem fogadom el? — Nem fogadja el? De... de hiszen... — Miért csodálkozik... elvégre férj csak adhat ajándékot a feleségének... és ha már odaadtam, csak nem fogom visszavenni... De különben sem ez a fontosabb rész... itt számomra csak egy fontos dolog van, hogy... hogy szeretnék most már nemesak látszathóll, de valószínűleg is a férje lenni... mert... mert szeretem magát, Felice... és azt hiszem, hogy a nagy nyereség, amit attól a világraszóló üzletlől vártam... mégis csak az enyém lesz... akkor, ha maga a feleségem, Felice...

A leány nem felelt, csak lehajtotta a fejét, mintha a hirtelen ráhullott boldogság alatt görnyedne meg.

Alakja megremegett és kibugyanó könyöke már odapergett le a férfi vállára...

Beszéljünk egyszer a férfiaktól is

1. MILLIOMOS ÉS KÖLTŐ.

Scribe, a múlt évszázad egyik legdivatosabb vígjátékírója, egy nap levelet kapott egy milliomostól, a következő tartalommal:

«Mélyen tisztelt Uram! Leghőbb vágyom, hogy Önnel egy színdarab megírásában társasviszonyba lépjek. Hajlandó volna-e teljesíteni ezt a kívánságomat, hogy egyik színdarabjában, amelyhez természetesen én is írnék néhány sort, úgy szerepeljek, mint az Ön társzerzője? Bízék az én gavalléros bőkezűségemben! A darab teljes haszna egyedül Önt fogja megilletni. A darab pazar díszletekkel és elsőrendű szereposztásban, az én költségemre kerülne színre. Teljesen beérem azzal, ha megoszthatom Önnel a dicsőséget!»

Az érzékeny és hiú Scribe azonnal válaszolt:

«Uram! Végzetlenül sajnálom, hogy hízelgő ajánlatát nem fogadhatom el és pedig azért, mert nem tudom elképzelni, hogy egy lovat és egy szamarat egy kocsiba lehessen fogni.»

A milliomos válasza még rövidebb volt:

«Uram! Minősíthetetlen levelet megkaptam és kérdem, mi jogon mérészel engem lónak nevezni?!»

2. A KELLEMES KONKURRENCIA.

Roqueaure herceg nagyon csúnya férfi volt. Egy nap felkereste őt egy auvergnei ember, aki már egyenesen visszataszító külsejű volt és aki arra kérte, hogy XIV. Lajos királynál eszközöljön ki számára valami kegyet. A herceg, akit a «napkirály» különösképpen szeretett, a férfi kérévényére néhány sort írt, amely szerint ő, a herceg, végtelen hálával tartozik neki. Amikor aztán a király erre vonatkozólag magyarázatot kért, a herceg ezt felelte:

— Mert nélküli az ember nélkül, én lennék Franciaország legrútabb embere!

3. NEMCSAK A NŐK...

Battistini, a világhírű énekes, nagyon panaszkodott amiatt, hogy az újságok az ő 74. születésnapját ünneplik. Teljesen elég volna, ha az emberek azt hinnék, hogy ő még csak 68 éves.

Ugyanennek az évnek a végén egy újság megírta, hogy Battistini nemsokára 80 éves lesz. Az énekes határtalan dühbe gurult és azonnal írt a lapnak és cáfolatot kért, mert ő még csak — 76 éves!

4. ENNÉL MÁR UDVARIASABBAN NEM IS LEHET...

Madame de Staël, a franciák szellemes levlírónője Bécs városában tartózkodott és meglátogatta Ligne herceget, akit kora legszellemesebb és legudvariasabb férfiaknak tartottak. A herceg azíránt érdeklődött, hogy miért jött Bécsbe?

Madame de Staël ezt válaszolta:

— Fiamat itt szeretném jártni a zseniális emberek iskolájába!

A herceg mély meghálással adta vissza a bókot:

— Madame, erre semmi szükség nincsen! Az ön fia már születésétől fogva abba az iskolába járt...

5. EZ MÁR AZ ADJUTANS DOLGA!

Wrangel, a híres orosz ellenforradalmár, nem csupán kitünő tábornok volt, hanem a szép nem őszinte tisztelője is. Sétalovaglásai alkalmával mindig örömmel csókolat kezét a fiatal hölgyeknek. De a nők is annyira kedvelték a szimpatikus tábornokot, hogy születésnapján egész csapatban keresték fel jókívánásaikkal.

Miután a tábornok már jó néhány csókot adott, észrevette, hogy a gratuláló csapat második sorában nagyobb és bizony idősebb hölgyek állanak. Mosolyogva beleszólt tehát a mellette álló hadsegédjébe és kacsintva kiadta a szolgálati parancsot:

— Fiam, tessék tovább csókolni!

COUÉ SZOBROT KAPOTT PÁRIZSBAN

Párizsban most emeltek szobrot annak a Coué professornak, aki félszeg, hajlott alakjával, kis kecskeszakállal, típusa volt a francia citoyen-nak és ha mellbőségben nem is kelhetett versenyre Hannibállal, pózokban és haditettekben Napoleonnal, mégis a világ legbátrabb emberei közé tartozott. Az emberiség lelkettsorvasztó ősi ellenségevel szembe s mivel harci eszköze nem a kard, ágyú, géppuska, hanem a napszitta ócska parapló volt, ezzel ütögette Zolánál való látogatása alkalmával a padlót, ezzel a kopogással erősítette híres dogmáját, amikor kissé dühösen rákiabált az írora: Igen, napról-napra jobban érzem magam. Napról-napra jobban vagyok. És aki ezt utánam mondja, az testben, lélekben valóban jobban lesz napról-napra. Ez a néhány szó azóta dogmája lett a couézimuszoknak. Couérol kétféle volt az emberek véleménye. Egyik részük boldognak, másik részük szentnek tartotta az öreg urat, holott, mint az azóta már kiderült, egyik félnek sem volt igaza. Nem szent, nem bolond, hanem egyszerű kis vidéki patikus volt Coué, akit néha megkísértett a minden patikusok ördöge és maga is meg akart győződni arról, hogy vajjon csakugyan az orvosságtól gyógyulnak-e az emberek. Az aszpirin már akkor is egyetemes orvosszere volt a fejfájás és a hipochondria összes tüneteinek, Coué azonban, mint fausti lélek, többször szódabikarbónát adott a roueni Bovarynének migrénjére. És a bikarbóna ugyanolyan univerzális szernek bizonyult, mint a másik fehér por. Németországban erről hatkötetes művet írtak volna, de Franciaországban legfeljebb az történt, hogy egy Coué nevű patikus felbőszítette maga ellen a szintén kecskeszakállas, szintén paraplával sétáló polgármestert, aki ugyan beismerte, hogy az orléans-i szűz esetében nem a franciáknak volt igazuk, de az ellen, hogy a bikarbóna ugyanúgy gyógyít, mint az aszpirin, polgármesteri tekintélyének minden súlyával hevesen tiltakozott.

A bikarbonának Couénál majdnem ugyanaz volt a szerepe, mint a szerencsétlen vaspatkónak doktor Messmernél. Coué tudta, hogy nem az orvosság gyógyít, hanem a lélek, Messmer rájött, hogy pácién-

seinek nem a gyomorukra helyezett vaspatkó magnetikus kisugárzása mulasztja el fájdalmaikat, hanem a hit. Igen ám, de a hit absztrakt fogalom, míg a vaspatkó megfogható, a vaspatkó kemény és reális valami. Messmer hiába kiabálta, hogy nem a patkó öli meg a bacillusokat, hanem az a néhány szó, amit csak évtizedekkel később mondott ki utána Coué patikus úr: «Napról-napra jobban érzem magamat.» Tudományos nevén, az autózszugesztió.

Ezt a szót kissé önkényesen öncsalásnak fordították Európa orvosprofesszorai. A beteg ne hangoztassa ezt a jobban vagyok, jobban vagyok butaságot, hanem jöjjön hozzánk, majd mi levágjuk, kivágjuk belőle valamelyik felesleges szervet. Couét pedig úgy megégették volna, mint Messmert. Holott egyikük sem akart olyan téren versenyezni velük, ahol nem a lélekről volt szó. Messmer ugyan orvos volt, de Coué kutyákat sem boncolt soha. Talán nem is ismerte az anatómiát. Stefan Zweig szerint a modern pszichológiai analízis két előfutárja volt Messmer és Coué. Amerikának szintén volt egy Couéja, aki talán még érdekesebb is, mint Messmer vagy a francia patikus. Prentice Mulford ugyanis nemcsak a lélek, hanem a zsebek gyógyulását is harsnoázta. Ő arról beszél, hogy mindent, amit akarunk, elérhetünk az életben. A bankszolgából vezérigazgató lehet, a vándorcirkusz utolsó elefántmosójából nagyobb és dicsőbb lény, mint Barnum maga. „Éhesen, üres gyomorral, munka nélkül járkálsz az utcán? Nem baj! Olvasd el Prentice Mulford használati utasításait a dicsőséges életről és milliomas lehetsz.” Százszáz példányszámok mutatják Amerikában az elmúlt század végén Mulford könyvekben lefektetett tanításainak sikerét, azonban mindezt, amin filozófiája alapult, egyetlen magyar közmondásban foglalhatjuk össze: „Mindenké a maga szerencsésjének a kovácsa”.

Vagyis attól függ minden, mennyire akarunk egészségesek és milliomasok lenni? A leglényegesebb eleme annak, hogy célnak elérjük, az álmodozás. Igen, álmodozzunk, ülünk naponta legalább egy órácskát tétlen, ne tartsunk álmodozásainkban merészek, elérhetetlennek sem-

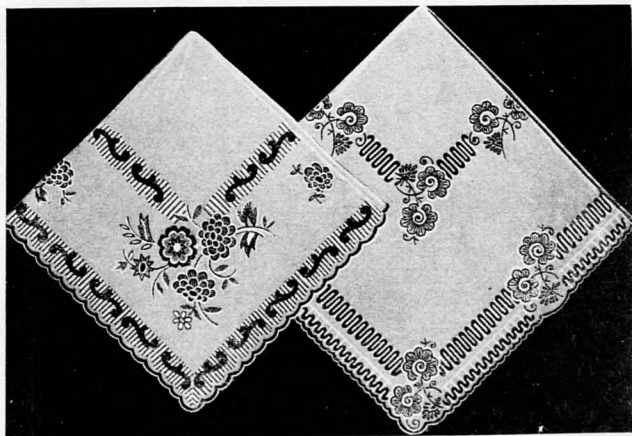
mit. A gondolatoknak ugyanolyan erejük van, mint a tettek — mondja Mulford. — A rossz, sötét, pesszimista gondolatoktól fertőzött agyak nem képesek erősen akarni. Az ilyen ember hiába megy olyan társaságba, helyekre, amelyekből céljai elérését hiszi. Azok, akik sikeresen dolgoznak, nem fogadják be maguk közé, mert megérik rajta a pesszimizmus rossz fluidumát.

Az ember igazi életelixirje az öröm, a vidámság. Akik örülni tudnak, azok sokkal hamarabb aratnak sikert, mint a pesszimisták. A szomorú, kedélytelen emberek től mindenki menekül, aki már elért valamit. Már pedig a boldogulás felé csak az ő társaságukban haladhatnak. Mulford szerint egy új ruhának néha nagyobb a gyógyhatása, mint tíz évig orvosságnak. A nők öltözködni vágyása, szépítgetése nagy lelki gyógyverő. Egy-egy ruhával az ember egyéniségét is kicsérélheti. Egy új ruha örömet okoz, vidámmá tesz, elismerő szavakat vált ki azokból, akiket szeretünk. Mindezek a hatások üditő áramként keringenek lelkünkben. Szeressük a színeket, szeressük a természetet. A városi embernek minél többször fel kell keresnie a hegyeket, az erdőket, a vízpartokat. Nemcsak azért, hogy tündeje kitáguljon, izmai megduzzadjanak. Ha nem is sétál, hanem csak leül valamelyik csendes helyen, ahol a napfény végigömlik a fűvön, a fákon, virágokon, ahol pillantásával elröppenhet a fényes kék égboltozat, már egy ilyen gond és gondatlattalanul töltött óra is közelebb viszi a sikerhez. A nagyvárosok kakkofoniás, idegtépő harsogásában elvesztett egyensúlyát visszanyeri, harmonikus lesz és a harmonikus ember magabizó is.

És a magabizó ember elől minden akadály elhárul. Amit a magabizó ember célul tűz ki, az sikerül.

Coué, Messmer és Prentice Mulford valóban szobrot érdemelnek. Tanításuk alapkövére: a hitre, az igazi erős, makacs és fanatikusan nagy teremtő hitre soha nem volt nagyobb szükségük az embereknek, mint ma. Tiszta és vértelen igazi apostolok voltak mindhármán és Coué párizsi szobra után talán Messmer és Mulford földi apotheozisára is sor fog kerülni.

György László

Színes miliók Wieg Testvérek (IV., Deák Ferenc ucca 19) terve

Napsugárka (Marikámnak)

Írta: Bakos József
a Nemzeti Kaszinó titkára

Én vagyok a Napsugárka,
Égből jövő kis leányka.
Arcom kerek, ajkam piros
Szemem fénye mindig titkos.

Forró Nap az édesapám,
Fényes Hold az édesanyám.
Az Ég tündére én vagyok,
Testvérkéim a csillagok.

Ha sugaraim földet érnek,
Vége van a fagyos télnek;
Az alvó Föld újra éled,
Szónek megint szép meséket.

Én ébresztem fel a tavaszt,
Mosolygásom bimbót fakaszt.
Ember, állat, növény, virág
Jöttömet már alig várják.

Engem mégis legjobban vár
A sok kicsi, fiú meg lány.
Tőlem várják boldogságuk
Sugárim hát ontom rájuk.

Ne féljetelek, amíg láttok,
Küldök néktek sok virágot:
Egészséget, sok örömet
Az asztalra jó kenyeret.

Csókot hintek a Világra
Jó anyákra, jó apákra.
Hogy sorsotok legyen
könnyebb,
Felszarítok minden könnyet.

Erdő, mező hadd zöldüljön!
A sok gyermek hadd örüljön!
Énekelje a madárka:
Légy te áldott Napsugárka!

Utcan hever a pénz

Semmiből is meg lehet élni! (Egy ötletes csavargó naplója)

6.

Huszonkettedik hete álltam a fogadás kikötéseit. Egyre vakmerőbben bíztam abban, hogy feltétlenül sikerül átvergődnöm a még hátralévő hónapokon. Pokoli meleg volt, az aszfalt szinte olvadozott és szívőbi: sajnáltam azokat a különböző szegény utcai árusokat, akik reménytelenül kínálgatták portékáikat. Az emberek nem álltak meg, hogy megnézzék a legfinomabb köszörűkövet, az elszakíthatatlan cipőmadzagokat és legmegbízhatóbb ragasztószereket. Azaz én mégis megálltam egy ordító fiatalember előtt, aki tele szájjal harsogta, hogy az ő folttisztítószere csatlakoztatlanul és azonnal eltávolítja a legrémesebb foltokat is. És hogy szavait illusztrálja, egy szürke posztódarabra rákent valami fekete maszatot és azt nyom-ban el is távolította a folttisztító csodaszer segítségével.

Hozzá léptem és azt mondtam:

— Kedves barátom, nem így kell ezt csinálni!

Rómnézett és keserűen intett:

— Nem ér itt kérem semmi semmit! Rekedtté ordítom magamat. Szónoklatokat tartok. A kutya se hederít rám.

— Persze, mondtam, — mert senkit sem érdekel ez a mocskos rongydarab.

— Hát mit tegyek?

— Szövekezzen velem.

— Én a nagyságos úrral? — kérdezte és szeme kerekre nyílt a bámulattól.

— Persze... Hiszen éppen az a fontos, hogy élő modellen dolgozzon. Ez hozzá a vevőket... Ma délután megkezdjük az üzletet feles haszonra. Maga a közönség szemeláttára fogja ruhámból a foltokat eltávolítani...

Az utcai árus szinte elbűvölten nézett rám.

— Nagyszerű lesz, nagyságos uram... csak egy kérésem van...

— Halljuk!

Jövendőbeli üzlettársam körülnézett, hogy nem hallják-e mások is és azután halkán

fülembre mondta:

— Tessék, vigyen magával egy csomagot ebből a fekete kenőcsből. Mert ez a

folttisztító szer kizárólag csak azokat a foltokat távolítja el, melyeket ezzel csinálók.

Megértően bólintottam és zsebre vágtam a csomagot.

Délután négy óra felé Lottikával tértem vissza. Lottika a festőakadémiának volt egyik tehetséges növendéke, kedves és vidám pajtás, aki minden tréfára kapható

volt. Kedvemért nagyon elegánsan kiöltözködött és én is felvettem a legjobb ruhámat. Amikor annak az utcának közelébe értünk, melynek sarkán az én emberem állt, bemertünk egy kapu alá és azelőtt bemasztoztuk magunkat a magammal hozott

kenőccsel.

Egy perccel utóbb röhögő emberek tömege keringett körülöttünk, akik mind összekent ruhánkon mulattak. Joggal hihezték, hogy két elvakult szerelmes sétál egymás

mellét, akik valamilyen frissen mázolt falnak dölve csokolództak. Mi ketten úgy tettünk, mintha mindebből semmit sem vettünk volna észre, mosolyogva és mélyseges

elmerülést színlelve mentünk tovább. Mire a folttisztító elé értünk, már hatalmas csődület veit körül bennünket. Ekkor hirtelen felrezzentem. Úgy tettem, mint aki

meghallott valamilyen gúnyos megjegyzést és hirtelen észbekapva eszméltem arra, hogy milyen gyalázatos állapotban vannak ruháink. Ugyanakkor Lottika is fel-sikítozott. Az utcai árus nyomban megértette, hogy miről van szó. Mint egy drámai

hős, ugrott elő pulája köztül és elénk állt:

— Ne méltóztassék kétségbeesni, kedves kisasszony és uram! Az Ég kegyelme a legjobb helyre kalauzolta önöket! Léda csodaszeremmel egy perc alatt eltávolítom

ruháikból a pecséteket!

És máris nekiesett Lotti ruhájának és dörzsölgetni kezdte. A szer kitűnően működött. A fekete foltok bosszorkányos gyorsasággal tűntek el.

Az én árusom széttárta kezét, meghajolt, mint egy ünnepelt színész és úgy szavalt a tömeg felé fordulva:

— Ime, hölgyeim és uraim, most a saját szemükkel láthatják folttisztítószereim páratlan hatását! Egy csomag csak ötven pfennig!

A hatás példátlan volt. A nők valósággal szétkapkodták az asztalkára tett csomagokat.

— Mi lesz, öregem? Vegye ki az én foltjaimat is! — sürgettem.

— Igenis, nagyságos uram! Amint látom a nadrágszáron van a legtöbb pecsét. Méltóztassék erre a székre állni, hogy könnyebben férjek hozzá!

Felálltam a székre, miáltal a hatás még jobban fokozódott. Minthogy így messziről észrevehető mindenki, az utca legtávolabbi részéből is futva érkeztek a kíváncsiak.

Néhány perc múlva megismétlődött az előbbi eset. Az árus ismét széttárta karját és elszavalt folttisztító szere dicséretét. Ezúttal a rövid, de hatásos demonstráció főleg a férfiakra hatott buzdítólag. Negyedórán belül üzlettársam szinte teljesen kiürítette raktárát. Mikor később a tömeg szétszórt, újra megjelentem és meg-

osztottunk a nyereségen. Tíz márka esett rám. Megállapodtunk, hogy másnap a trükköt a város egy másik részében ismételjük meg. Így is történt. És ezúttal öt márka nyereség jutott mindegyikünknek.

De bármilyen simán folytak eddig az ügyek, mint kisértő rém merült fel bennem egyre gyakrabban a gondolat: hogyan oldom meg majd a potya-utazást? A dolgot nem igen lehetett már halogatni. Tisztaban voltam azzal, hogy ezt még a nyáron kell nyélbe ütnöm és pedig minél előbb, annál jobb.

Gondoltam, legjobb lesz, ha egy kis barátságot kötök a vasúttal. Magamba szívom a pályaudvarok levegőjét és majd csak eszembe jut valami.

Azt a fényűzést természetesen, nem engedhettem meg magamnak, hogy csak úgy potyán ácsoroghassak a pályaudvar csarnokában. Minthogy pénz nem volt szabad félretennem, tulajdonképpen állandóan a pénztelenség állapotában voltam és így a vasúti terepszemlélt is össze kellett kötönnöm valamilyen kenyérkeresettel. Tiszteletteljesen beállítottam hát az egyik nagy pályaudvar úgynevezett Missziós-kirendeltségéhez és bemutatkoztam, mint főnkremént és pillanatnyilag állástalan újságíró. Kértem, engedjék meg, hogy egy táblát akaszthassak nyakamba, a következő felirattal:

Vidékieket olcsón az általuk kívánt helyre kalauzolok!

A Misszió főnöke mosolygott és beleegyezett. Erre azután táblával a nyakamban az érkező vonatok elé mentem és főleg a harmadosztályok közelében igyekeztem elhelyezkedni.

Az üzlet tűrhetően indult. Pipás, szatyrokat cipelő atyfiak és százkilós komám-asszonyok, akiket a legkülönbözőbb ügyes-bajos dolgok hoztak fel a nagy világ-városba, szédülve, szinte fejbévigogtattak a pályaudvar rettentő forgatagában és szívesen kapaszkodtak belém, mikor észrevettek. Csak éppen a tiszteletdíjjal volt baj. Mert pénzt egyikük sem akart adni. Tojást, túró, baromfit, meg gyümölcsöt kínáltak, ha segítségükre leszek. Mit volt mit tennem? Beletemtem az üzletbe. Minden ilyen üzlet után haza kellett rohannom a frissen kapott krumplival, szalonával, hogymával, meg megiegyéssel. A szobámba már alig lehetett belépni, olyan illatos volt a különböző élő és holt jószágoktól. Háziasszonyom alig győzte azokat potom áron elvesztegetni a szomszédok között. Így azután valami kis pénzem is maradt.

Már négy napja szállítottam a jámbor vidékieket és dézsmáltam elemőzsis zsákjaikat, amikor váratlanul kalamandom akadt.

Egy szerdai napon történt, az üzlet sehogy sem akart megindulni. Már vagy négy vonat utasai próbáltam csábítani, de mintha csak összebeszéltek volna, senki sem hederített rám. Néhányan bizalmatlanul néztek végig, önkéntelen mozdulattal szorosabba húzták a kabátjukat és megtapogatták a zsebüket. Az arcukra volt írva a gondolat: ez is városi ember, biztosan be akar csopni bennünket! Érdekes volt nézni, hogy a városba érkező vidéki mennyire bizalmatlan és félségn a városiakkal szemben. Megfigyeltem, hogy az első percekben, mikor leszálnak a vonatról, melyen összeismerkedtek, nem is akarnak elválni. Nyájiba verődve, egymásba kapaszkodva mennek ki a pályaudvar ajtaján az utcára és még nagyon sokáig tart, amíg rá merik szólni magukat, hogy különváljanak és mindegyik elindul az útjára. De előbb még pontosan felírják az egymás címét, mert hátha szükség lesz a kölcsönös segítségre a városiak gonoszágával szemben.

Már éppen el akartam hagyni a pályaudvart, belenyugodva abba, hogy ez a nap nem sikerült, amikor egy újabb vonat érkezését jelezték. Gondoltam, hogy ezt még megváróm. A vonat berobogott, valahonnan München környékéről jött és az utasok nagy láрма, izgalom közepette szálltak ki a kupékból. Tucatjával vonultak el mellettem a térdnadrágos bajor parasztok, csak úgy duzzadt a magukkal hozott élelmiszeres tarisznya, de úgy látszott, hogy azokból ezúttal nem jut nekem semmi. A tömeg lassan ritkulni kezdett, már csak alig néhányan jöttek szuszogva, roskadási megrakodva csomaggal, melyeket a világról sem mertek poggyász-hordóba bízni, amikor egy feltűnően csinos, vidékiesen öltözött lányt vettem észre. Olyan félig paraszti, félig kispolgári volt a megjelenése. Jéjten és lámpalázban nézett körül, mint aki segítséget vár. Nyomban hozzá ugrottam.

— Nem lehetnék a segítségére, kisasszony?

Riadtan nézett rám, de a nyakamban lógó tábla, úglátszik megnyugtatta. Nyilván hivatalos személynek nézett.

— Kérem — mondotta szepegeve — én itt teljesen idegen vagyok. Szeretnék valami olcsó szállást keresni a városban...

— Ó, kérem — mondottam — ez éppen a feladat! Hová szeretne menni? Olcsó szállódba, panzióba, ahol teljes ellátást kaphat napi négy márkáért, vagy talán privát helyen szeretne szobát bérelni kosztal, vagy anélkül?

— Ha olcsó szobát kaphatnék, az volna a legjobb. Élelmiszert hoztam magammal... Csakugyan, két hatalmas kosarat pillantottam meg, melyek tetézve voltak mindenféle földi jóval. Jobban szemügyre vettem a lányt. Határozottan szép volt és azt a benyomást tette, hogy jómódú kisgazda gyermeke lehet. Önkéntelenül arra gondoltam, hogy hány első- és másodosztályú utas lehet, kiknek sokkal kevesebb a pénze, mint ennek a megriadt kislánynak, aki olcsó szobát keres és magával hozta az élelmiszeres kosarát. Hiába, az egyszerű vidéki népek véreben van a takarékoskodás.

Megnyugtattam újdonsült ügyfeletem, hogy jó szelleme vezette éppen hozzám. Tudok egy éppen neki való albérleti szobát. Ezt annál jogosabban állítottam, mert a háziasszonyomnak éppen akkor mondott fel a másik albérletje és annak a szobája kiadó volt.

Az ember sok mindenről cseveg, miközben egy fiatal lánnyal az autóbuszban a város egyik végéről a másikra robot. Az igazság kedvéért be kell vallanom, hogy tulajdonképpen nem is én beszéltem, hanem inkább Dörfler Lujzika. Nem volt ebben semmi csodálatos. Az ilyen egyszerű lélek boldog, ha úgy érzi, hogy megértő emberre talált, akinek elpanaszolhatja baját. Már pedig Lujzikának sok és jogos panasza volt. Elmondta, hogy nagy ügyben jött Berlinbe. A hűtlen vőlegényét keresi.

— Úgy történt — mesélte Lujzika — hogy még pünkösdkor ott járt nálunk egy nagyon csinos fiatalember. Gärtler Tóninak hívták. A tűzoltóbaólán ismerkedtünk meg. Mindig velem táncolt és nagyon szépeket mondott. Másnap el kellett volna utaznia, de ottmaradt a kedvemért. Elmondta, hogy főpincér Berlin legelegánsabb kávéházában, a Miramareban... és hogy nősülni akar. Délután már azt is mondta, hogy csak engem vesz el feleségül, senki mást. Eppen ilyen lányról álmodozott mindig. Aki árva és van egy kis vagyonkája is... Én azután megmondtam a nénikémnek, hogy nekem tetszik a Tóni. A nénikém először meglehetősen görbe szemmel né-

zett rá, de Tóni olyan aranyos volt, annyi szépet tudott mondani, hogy lassankint a néni is megszerette. Különösen az tetszett, amit a jövődöbéli terveiről beszélt Tóni. Hogy meg akarja venni a kávéházat mostani tulajdonosától. Tízezer márka kellene az üzlet első részletéhez. Abból neki már van hétézer. Kellene még háromezer... Azután addig beszélt erről, amíg rávettem a nénit, hogy adjuk oda az én hozományomat előre, amely éppen háromezer márka. Tóni átvette a pénzt, írást is adott róla, azután visszautazott Berlinbe. Eleinte gyönyörűséges leveleket írt. Öröm volt olvasni őket... De azután a levelek elmaradtak és most már hetek óta semmi hír róla... Hát ezért jöttem Berlinbe. Tudni akarom, mi van vele. Szörnyen félek, hogy valami baj érte... Végighallgattam Lujzikát, azután megvakartam a fejemet.

— Attól félek, Lujzika, — mondottam, — hogy nem a Tónit érte baj, hanem magát.

— Engem? — rémült meg a szegény ártatlanság.

— Magát bizony. Véletlenül ismerem a Miramare-kávéházat. Újságíró koromban, mikor a csavargókról írtam riportot, oda jártam tanulmányozni a különböző típusokat. Nem előkelő kávéház az, gyermekem, hanem egy gyánús külvárosi odu, ahová rendes vendég nem igen teszi be a lábát... Lujzika keservesen kezdett sírni.

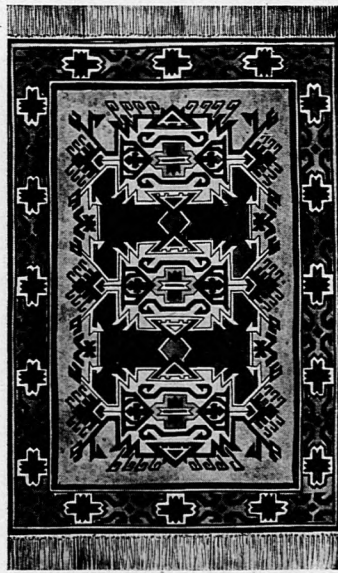
— Jaj nekem, mi lesz velem! Így jár az, akinek senkije sincsen, aki árván bolyong a világban... Könnyű azt megcsalni, elszédíteni...

És csak úgy ömlöttek a könnyei. Hagytam, hogy kissé magához térjen, azután azt mondtam:

— Ugyan ne sírjon már. Bizza rám a dolgot. Majd én segíték!

— Maga? — képedt el Lujzika.

— Én hát. Legyen nyugodt, visszaszerzem én a pénztet...

Varrott perzsaaszönyeg. Lenkanavára varrva készítettő. Alapanyaga festve 100x160 cm méretben P 12.80 Irak-pamut kilója P 12.50. Leszámoló mintalap ára P 4.—. Wieg Testvérek terve (IV., Deák Ferenc-u. 19.)

KALAPKRÓNIKA

Régi közmondás: „Még mindig jobb, ha a kalap bolond, mint a fej.“

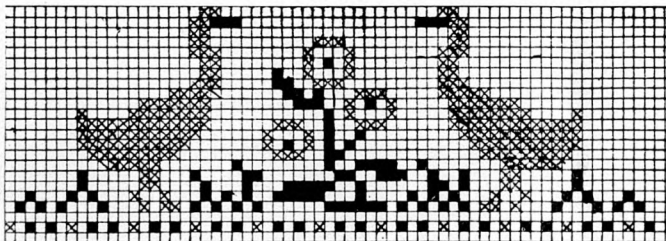
Föl a fejfel, hölgyeim, semmi ok a szégyenkezésre. Azok a gúnyos és korholó szavak, amikkel ma szeretnék illetni a nők kalapdivatját, valamikor a — férfiakra vonatkoztak. 1650-ben például minden rendes férfi, aki adott valamit a külsejére, kéthetenként más és más fejfödőt viselt. Az egyik kalap filcből készült, a másik selyemből, az egyik magas volt, a másik alacsony, az egyik széles, a másik hegyes és így tovább. De még ennél is furcsább szokás volt, amikor a férfiak egyszerre két kalapot viseltek: egyet a fejen és egyet a kézben, amivel üdvözölték egymást. Milyen szerények és igénytelenek ehhez képest a mai nők, akik beírják az igazán kicsiny, a fejnek alig negyed-résztét betakaró kalapokkal.

Osiander Lukács 500 évvel ezelőtt hasztalan prédikált a divat zsarnoksága ellen. Ugyanez lett a sorsa Thomas Conette karmelita atyának, aki 1430-ban vivott eredménytelen küzdelmet a méter magas, cukorsüveg alakú fejdíszek ellen. Már a kalap magassága is felháborította, de még inkább bántotta a kalapóriásról leomló fátolyzhatag, amit a férfiak bárgyú gyávaóságának tekintett a nők divathóbortjával szemben A „hennin“ — így hívták ezt a divatszörnyűséget — azonban hosszabb életű volt, mint Thomas Conette. Egy egész évszázadon keresztül „dernier cri“ maradt, míg a szegény karmelita pátert 1434-ben máglyán égették el.

A kalapdivat egyébként hű tükrö volt annak az állandó rivalizálásnak, amit a nők vívtak egymás ellen. A feltűnés, a meglepő kontraszt és az eredetiség: mindig az volt a cél. Amikor Isabeau, VI. Károly francia király hitvese, divatba hozta a magas és karesú „hennin“-t, a leánya: Catherine, aki V. Henrik angol király felesége volt, addig kínoztatta kalapkészítőjét, míg „kitalálta“ azt az óriási, széles kalapot, amely miatt — rossz nyelvek szerint — a királyi palota tágas szárnyasajtóit ki kellett szélesíteni.

Talán furcsán hangzik ez a megállapítás, de mégis igaz, hogy a divat legbelső törvényei, ha öntudatlanul is, de mindig összhangban és szerves kapcsolatban állanak a történelem belső és külső eseményeivel. Majdnem azt mondhatnók, hogy a kalapforma és díszítés változása: a leghitelesebb krónika. Kérdezz meg a nők kalapját és némán is megfelel arra, hogy a nők milyen politikai, technikai és irodalmi irányzattal rokonszenveznek.

Amikor Franklin Benjamin 1874-ben közzétette a villámhárítóval kapcsolatos kísérleteit, a párizsi divathölgyek tüstént olyan kalapokat kezdtek viselni, amiknek karimájáról ezüst láncocska csüngött le a földig. És amikor ugyanabban az esztendőben Beaumarchais „Figaró házassága“ irodalmi szenzáció lett, azonnal megszületett az új kalapdivat, az úgynevezett „à la Figaro“. Ugyanígy megtaláljuk a nők kalapjában, illetve a kalapdivat változásában a Montgolfier-fivérek első léghajóját, az amerikai szabadságharcot, Napoleon egyiptomi hadjáratát, az első gőzmozdonyt és így tovább, hogy a legújabb idők történelmi, technikai és irodalmi szenzációiról ne is beszéljünk.

Keresztöltéses minta gyermekruha díszítésére

Híres orvosok

Levet, a régi idők híres francia orvosa, megjelent a trónörökös nevének betegágánál, hogy megvizsgálja. A trónörökös gógösen jegyezte meg: — Uram, ez a betegagy önnek meg fogja alapozni a nevét!

— Fenség — vágott vissza önéretesen Levét —, ha nem volna már jólismert nevem, aligha állanék itt!

★

Puchelt, a híres heidelbergi professzor, egyike volt azoknak az első orvosoknak, akik a mellkas kopogtatása és hallgatása alapján állapították meg a diagnózist.

Egy alkalommal egy beteg paraszthoz hívták, akit alaposan megvizsgált és pedig az akkor még új mellkopogtatási eljárás segítségével. Amikor az orvosi vizsgálat véget ért, a beteg boldogan mosolygott és így szólt:

— Doktor úr, a kopogtatása nagyon jót tett nekem... Mikor tetszik újra eljönni kopogtatni?...

★

Boerhave, a 200 év előtt híres holland orvos, egy ízben egy túlságosan terebélyes nőt vizsgált meg és epésen jegyezte meg:

— Szégyelném magam, ha ilyen kövér volnék! A nő sértődötten el akart távozni, de aztán mégis maradt, hogy az orvos alaposan megvizsgálja. A vizsgálat után Boerhave csak ennyit mondott: — Tudja, mi hiányzik magának? Egy kis szegénység!...

★

Heim, híres berlini orvost egy olyan beteghez hívták, akinek ágya körül nagyon sokan gyülekeztek össze: a rokonság, amely már a hatalmas örökségre vágyakozott. Az orvos mindenkit kiküldött a szobából, hogy nyugodtan és alaposan megvizsgálhassa a beteget. A vizsgálat után, amikor távozni készült, az egyik rokon hozzálépett és megkérdezte: hogy érzi magát a beteg? Heim ezt válaszolta:

— Legyenek elkészülve a legrosszabbra!... A beteg rövidesen egészséges lesz...

★

Monro, a híres angol orvos, egy alkalommal egy elmebetegintézet konyhájába lépett, ahol néhány, úgynevezett könnyebb beteg levest főzött. A betegek megrohanták és kijelentették, hogy ő lesz a hús, amit a levesben fognak főzni. Monro nem vesztette el lélekjelenlétét és így szólt:

— Tökéletesen igazatok van! De engedjétek meg, hogy előbb leveiközszem, mert máskülönben az én ruháim elrontanak a ti pompás, jóízű leveleteket.

A szerencsétlen betegek igazat adtak neki ebben és elengedték.

Igy menekült meg Monro veszélyes helyzetéből.

J.83097

J. 83097. Előkelő estélyi ruha kék crepe-georgettéből, melyet kék és fehér gyöngyhímzés díszít. Az ujjak renaissance-korbeliek. Az alj szabása harangalakú. Anyagszükséglet: 95 cm széles anyagból 7,70 m.

J. 83098. Mohazöld selymcreppből készült előkelő délutáni ruha. A különleges szabású ujjak

A szabásminták a megrendeléstől számított 8 nap múlva szállíthatók. Megrendelés vissza nem vonható.

J.83098

az előréshöz hasonlóan behűzással vannak díszítve. Az alj harangalakú. Anyagszükséglet: 95 cm széles anyagból 1,25 m.

J. 83099. Világosbarna és ibolyakék selyemkreppből összeállított délutáni ruha. Kékselyemből készül az öv és az ujjak díszítése. A nyakkivágást

J.83099

klipsz díszíti. Anyagszükséglet: 4,75 m világosbarna anyag és 1,10 m kék selyem.

J. 83100. Estélyi ruha kiegészítésére szolgáló előkelő kabát, mely kék-fehér mintás tafthól készítenéd. Három strasszgombbal záródik. Felhossza hó ujjak. Anyagszükséglet: 90 cm széles anyagból 2,75 m.

J.83100

Minden ruha szabásmintája kiadóhivatalunkban kapható P 2.40 előzetes beküldése ellenében. Kosztüm szabásmintája P 4.80

J. 83101. Világoszöld creppsatin estélyi ruha. A rövid pufos ujjak húzva vannak, éppen úgy, mint a nyakkivágásnál és az övénél. Anyagszükséglet: 95 cm széles anyagból 5,25 m.

J. 83102. Aranyssárga crepp reversibleből estélyi ruha, amit részben a fényes, részben a matt ol-

dalából kell feldolgozni. A vállakat, espőrészt és az alját redőnyszerű berakás díszíti.

J. 83103. Fekete-fehér összeállítású fiatalos estélyi ruha selymcreppből. A fekete mintás fehér blúzt keskeny pántok tartják. Az alj berakott. Anyagszükséglet 95 cm széles anyagból 1,65 m mintás, 4,60 m fekete anyag.

J. 83104 5. Előkélő estélyiruha összeállítás. A fehér crepp romamból készült ruhához rövid ujjú nélküli gyöngyhímzéses holeró tartozik. A fekete selymbársonyból készült cape erősen redőzött. Anyagszükséglet: a ruhához 95 cm széles anyagból 1,20 m, a capehez 90 cm széles anyagból 2,90 m.

A szabásminták a megrendeléstől számított 8 nap múlva szállíthatók. Megrendelés vissza nem vonható.

Minden ruha szabásmintája kiadóhivatalunkban kapható P 2.40 előzetes beküldése ellenében. Kosztüm szabásmintája P 4.80

J. 83038. Csinos nappali ruha, hűvös időre, világosbarna és lazaesziű gyapjúreppből. Az alj szorosan hozzáidomul a blúzhoz, aminek sálszerű gallérja van. Anyagszükséglet: 130 cm széles anyagból 1,25 m lazaesziű, 1,45 m barna anyag.

J. 83039. Kockás tweedből, bő kabát, az előbbi ruha kiegészítéséhez. Anyagszükséglet: 140 cm széles anyagból 2,25 m.

J. 83040.1. Előkelő őszi ruha, sötétkék és epereszínű gyapjúgorgortból. A világos anyagból ké-

sztült kazak (J. 83040.) enyhén harangszabású, félhosszú bő ujjakkal. A divatos $\frac{3}{4}$ hosszú kosztümkabát végiggombolás és a blúz anyagából bélelt öv díszíti. Anyagszükséglet: a kabáthoz 130 cm széles anyagból 1,40 m, a kosztümhöz 3,60 m.

A szabásminták a megrendéstől számított 8 nap múlva szállíthatók. Megrendelés vissza nem vonható.

Minden ruha szabásmintája kiadóhivatalunkban kapható P 2.40 előzetes beküldése ellenében. Kosztüm szabásmintája P 4.80

J. 83042/3. Előkeji kosztüm az első hűvös napokra, aminek a kabátja élénken mintázott gyapru freskóból, az alj pedig sötétbarna gyapju boucléből készül. A vörös matterepből készült blúz melegebb színhatást ad a ruhának. Anyag-

sükséglet: a kosztümbhez 1,30 cm széles anyagból 1,45 m lockás, 110 cm széles anyagból 1,35 barna, a blúzhoz 95 cm széles anyagból 2 m.

J. 83044 45. Csinos ruhaösszeállítás tengerészlek gyapjubo-mírlől, mely áll $\frac{3}{4}$ -es kajakformájú ka-

bátból és sportszerű ruhából. A ruha $\frac{3}{4}$ hosszú föléserűjű, kihajlíkója és zsebei a saját anyagából készülnek. A kontraszt kedvéért a sál és az öv egérvörös. Anyagsükséglet: a kabáthoz 2,25 m, a ruhához 2,00 m, 130 széles anyagból.

A szabásminták a megrendeléstől számított 8 nap múlva szállíthatók. Megrendelés vissza nem vonható.

Minden ruha szabásmintája kiadóhivatalunkban kapható P 2.40 előzetes beküldése ellenében. Kosztüm szabásmintája P 4.80

A konyha gonosz kis koboldja

Néhány jótanács fiatal háziasszonyoknak

Minden konyhának van egy gonosz szelleme. E ravasz kis manó lakása ott van a nagy-kredenc alján s ha a fazekak, lábasok mosogatás-utáni álmukat alusszák, ő előbújik és így szól hozzájuk:

«Mit szóltok a gazdaasszonyukhoz? Lehet ennél gyámoltalanabb teremést elképzelni? Mit csinált ma is a majonéz-szószsal! Ugy összement a keze alatt, hogy csakúgy vihogtam, mikor láttam».

«Ne légy már ilyen kárörvendő!» mordul a gonosz koboldra a kis-veidling. «Az asszonyunk diplomás mozgásművész, tornatanár, dolgozó és kereső nő. Mit kell annak még a majonézhez is értenie?»

«Ha nem ért hozzá, ne csinálja» felel a kobold gonoszul. «Ha rám hallgattok, összeesküszünk ellene valamennyien. Megbosszantjuk, megszekirozzuk, amíg csak meg nem tanul rendesen főzni».

Így a konyha koboldja — és sajnos van, aki veletart. A boldogtalan háziasszony bosszúságának pedig se vége, se hossza. Némely napon több könnyet hullat szegény az ételbe, mint ahány falatot eszik. Annál is inkább, mert a férj nem ismer pardont. Szemében a sikerületlen ebéd főzője alig jobb a csatavesztett generálisnál.

A konyhai csatát — ezt a mindennapi ütközetet — még a legtapasztalatlanabb háziasszonyok nem kell azonban elvesztenie. Ime néhány apró trükk, mely hamarosan leszereli az ellenséges kis koboldot, akihez, ki pártolt elsőnek, kicsoda? Nem más, mint a mindig savanyú ecet.

Ezúttal azzal bosszantja a gazdaasszonyt, hogy megzavarodik. De ettől nem kell megijedni. Egy liter ecetbe öntsünk 2 teáskanál tejet, hagyjuk így állni, szűrjük le másnap... Az ecet tiszta, mint a víz. Kifogtunk rajta. Ez-egyszer. De ismét fölénk kerekedik a gonosz, mikor legközelebb majonéz-mártást csinálunk. Alig öntjük a mártásba, összehúzza az egészet.

Miként lehet ezt elkerülni? Olaj segítségével. Bármilyen olajos szószt készítünk azonban, vigyázzunk, hogy az olaj csöppenként kerüljön a mártásba. Ha nagyobb

mennyiségben öntjük, elrontjuk az egészet. A csöppentést legügyesebben úgy végezzük, hogy kiürített fél-tojásbéj aljába tüvel lyukat fúrunk s ily módon csöppentjük a tojásos át az olajat a szószba.

Gonoszul viselkedik néha a porcukor is. Összeragad. Akár a makacs gyereket, őt se lehet arra kényszeríteni, hogy megtegye kötelességét. Mi a teendő ilyenkor?

A cukor papírzsákba helyezendő. Ha ez megtörtént, lapítsuk le a papírban s gyűrőfával sodorjuk végig egyszer-kétszer. Gyűrőfával helyett langyos vasaló is észretéríti s szórhatóvá változtatja. Ugyanígy bánjunk a darabossá vált sóval.

Kedvenc ellenségeink egyike a hagyma. Ez a szerény zöldség többet tehet ellenünk, ha megharagszik, mint az egész konyha. Nem kell egyébként, mint az, hogy illatozni kezd, s szaga rajta marad edényen, késen.

A hagyma szagát tudvalevőleg még a víz sem távolítja el. Míhez folyamodjon hát szegény háziasszony? Egy kis konyhasóhoz. A sóval bedörögölt tárgy hamarosan elveszti hagyma-szagát.

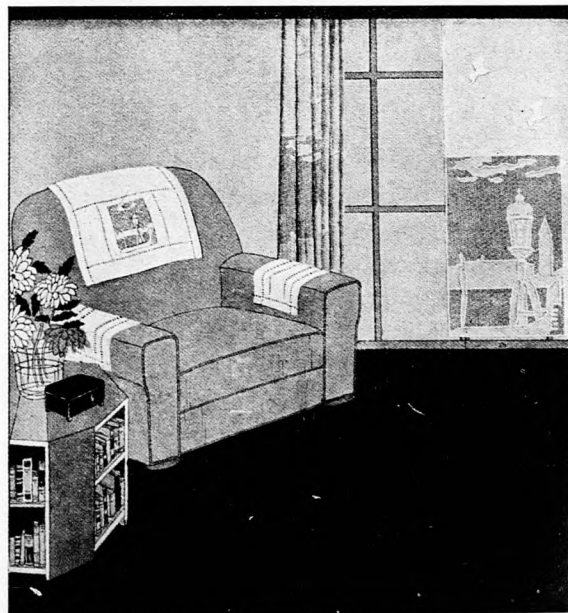
Kínzóinkhoz csatlakozik gyakran az áldott kenyér is. Váratlanul kiszárad. Am egy alma társaságában oly jól érzi magát, hogy jóval tovább marad frissen. Állítsunk a kosártartóba, amelyben a kenyér van, egy friss almát. A kenyér hálás lesz érte.

A tejföl, vagy tejszín, amely egyes ételek sütésénél nélkülözhetetlen, mert különösen jó ízt ad nekik, szeret összemenni. Hogy ezt megakadályozzuk, keverjük össze, mielőtt az ételre öntenék, egy kis liszttel. Nem egyszer ellenünk fordul az ételek legszelídebbike, a tojás is. A héján látható foltok még főzés közben se tűnnek el róla. Ha héjában akarjuk az asztalra adni a tojást, ez igen bosszantó. Miként segítsünk magunkon, ha a forró víz nem segít? ... Egyszerűen. Dörzsöljük le a tojást egy kis ecettel, vagy sóval. Olyan fehér lesz, mint a hó.

Szelid kedvencünk, a tejszín, igen önféjű néha. A világért sem akar habbá verődni. Azonnal megteszi azonban kötelességét, ha kevés tojásfehérjét adunk hozzá s így együtt verjük a kettőt.

Nem-egyszer különösen viselkedik az élesztő is, s makacsságával apró tragédiákat okoz. Nem sikerül a kalács, az élesztőtészta. Szakácsnőjük könnyáradat közben bizonyítja, hogy «csakis az élesztőnek lehetett valami baja». Igaza is van. Tényleg az élesztő makacssósodott meg. Mégpedig akkor, mikor már a tésztaiban volt. Szóval, mikor nem lehetett már segíteni rajta. Hogy ilyesmi ne fordulhasson elő, hogy ne bánhasson velünk az élesztő kényére, kedvére, vizsgáljuk meg, mielőtt használjuk. Vegyünk le belőle kis darabkát. Dobjuk forró vízbe. Ha megduzzadt, nincs baja. Ha nem változik, — hasznavehetetlen.

A virág arra rendeltetett, hogy elhervadjon, a jég arra, hogy elolvadjon. A virágon nem tudunk segíteni. A jég életét azonban meghosszabbíthatjuk azzal, hogy újságpapírba csomagoljuk. **Bácskay Magda**

U r i s z o b a - s a r o k

Négy jelenet a mi életünkől

1.

Modern lakás, tipikusan mai házaspár otthona.

A férj hazajön, belép az előszobába és megkérdezi a háztartási alkalmazottól:

— Mi az? ... A feleségem elmege hazulról?

— Igenis! — hangzik a felelet.

— És mondja, nem tudja, én is vele megyek? ...

2.

Egy műkereskedő a kirakatában öt új szoborművet állított ki. Sokáig gondolkodott, amíg végre megfelelő megjelölést talált ki a számukra. Ezt a táblát akasztotta tehát alájuk:

AZ ÖT ÉRZEK

Néhány nap mulva az egyik szobrot sikerült eladnia, miért is meg kellett változtatni az elnevezést. Új tábla került tehát a szobrok alá, ezzel a fölírással:

A NEGY ÉVSZAK

Megint sikerült egy szobrot eladnia, aminek következtében ez lett a meghatározás:

A HÁROM GRÁCIA

Amikor aztán csak két szobor maradt, a táblára ez a felírás került:

ADÁM ÉS ÉVA

Ebből is eladott egyet, az utolsót tehát már csak így jelölhette meg:

A MAGANY

A szobrászművész, de talán még maguk a szobrok is tiltakoztak volna az önkényes átkezeszések ellen, a műkereskedőnek azonban mégis sikerült mind az öt szobrot eladnia.

3.

Ez a beszélgetés egy művészklubban történt.

— Hallom, hogy felbontottad a filmdivával történet eljegyzésedet!

— Úgy van, — feleli a népszerű színész.

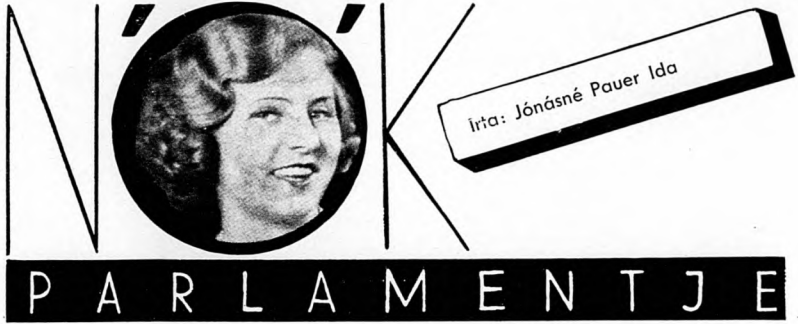
— És miért?

— Képzeld, — hangzik a válasz — azt akarta önagsága, hogy az esküvőnkörül szóló tudósításban az ő neve nagyobb és kövérébb betűkkel legyen szedve, mint az enyém! ...

4.

Egy gondos családnak eladósorban levő lánykájának kiválóságairól tart hosszú elodást a kiszemelt férjfelöltnek.

— Rádásul, — hangzik az anyai büszkeség és dicsekvés, — az én lánykám tökéletesen bírja a németet, a franciá, az angol, a spanyol és eszperanto nyelvet!

Írta: Jónásné Pauer Ida

A nő és a női lélek problémái azok, amelyekre a válasszal s a megoldással a sors egy egész életet át adós marad.

Íróknak, olvasónak egyaránt hálás téma a nő érzelem és gondolatvilága. Megénekeltek már a női erényt, az otthonának élő háziasszonyt, az ideális családlányt és a női emancipációt; mindez nagyon szép; de mégsem megoldása azoknak a problémáknak, amelyekre mindig maga a nő teszi fel a kérdést, mint egy refrén, zengjen bár az a refrén a boldogság avagy a fájdalom hárfáján; hogy miért...? miért...?

Miért is van az, hogy azok a nők, akik ösztöndevés tudnak roskadni a szép, a felemelő és nemes érzések súlya alatt, csak szomorú könnyek és átvirrasztott éjszakák árán tudnak valami kevés jót kicsikarni az élettől — s feléjük a boldogság csak távolról inget. — Míg azok, akik számítók, rafinézottak, akiknek nincs egy természetes érzésük, egy igaz gondolatuk, — játszi könnyedséggel szökdelnek át az élet nehézségein s ki nem érdemelve hull az ölükbe minden, ami az életet széppé s kellemessé teszi. A sors kegyetlen ironiája mindez, s a kérdés, hogy „miért”, örök kérdés marad, mert a válaszhoz tiszta kép — a női lélektanának alapos ismerete kell. Ez pedig lehetetlen, hiszen ehhez nagyon sokféle kategóriát kellene felállítani, mert a nő ahány — annyiféle. Ebből következnek azután, hogy amíg egyesek diszkrétan kritizálják szokásainkat, életfelfogásunkat, apró-cseprő női hibáinkat, addig mások mára a nyilvánosság előtt is elítélték.

Különösen a férfinép részéről vagyunk alapos támadásoknak kitéve, igaz, hogy ők mindenért appellálnak: ha hosszú vagy ha rövid a szoknya, ha nagy a dekoltázs, ha rúzsos az ajak, ők azok, akik nagyot és merészet gondolnak arról, aki a bride-partit feltalálta, s fölirtnek csúfolják a nők ártatlan kis szórakozásait. Hej! Pedig a férfiak is szívesen fordulnak az élet hangulatos arcúlatára fel! Például megfigyeltem és mindenkor megmosolyogtam azokat, akiknek elég volt, hogy a távolban valamilyen női alak kontúrjai tűnjenek fel, avagy a női szoknya suhogását hallják s azonnal kíváncsiskodnak, szemüket mereszítik, nyakukat nyújtogatják, nyakkendőit igazítanak, egyszóval — hevülnek és izgalomba jutnak — higgyék el, hölgyeim, ez a szolidabb, ártatlanabb eset — mert ezek csak fantaszták, túlélelők-képzeltetű emberek, akik minden nőben csak a „nőt” keresik. De ha otthonukba érkeznek, a hűséges feleség szerető gyengéd simogatása azonnal elkergeti fejükből a szerelmes gondolatokat.

Mi, nők, mindig tudjuk, mi jó az ő fejükben, az sem titok előttünk, hogy a szívük

sokszor miképpen érez s bizony azt is tudjuk, hogy nagyon sóhajtozik itt egy-néhány nekibúslt kebel a „bokrosan virágozó” ázsiai állapotok után. Távol áll tőlem bizonyos intrika a férfiak eme „gyengeségét” illetően, s nem is jűvök azokkal egy kötet, akik azt mondják, hogy a férfi rossz, rosszabb és legrosszabb, mert jól tudom, hogy igenis vannak hűséges, meleglelkű, gyengéd, jóra való férfiak és családapák, akiknek az otthon nyugalma, a családi fészkek meleg varázsa mindennél többet ér. Itt vár azután a nőkre a legnagyobb feladat! ... Sokszor e nagy és szép feladat tudása, vagy hiánya dönti el a jó, vagy a rossz házasságok sorsát.

Számítalanszor előfordul a házasetletben olyan jelentéktelnek látszó nézeteltérés, amelynek a forszírozása és elfajulása, szomorú s kínos percekot okoz. Szent meggyőződésom, ha a kritikus pillanatban nem a gögős dac, hanem a szelid asszonyi lélek türelmes, simogató hangja szólal meg, a családi élet nyugalma biztosan meg van mentve. Igaz, hogy ehhez magasabb színvonalon álló intelligencia, a lelki erőnek és fejlettségnek heroikus adottsága és az alkalmazkodni tudás nagy művészete szükséges.

Egy ideálisan gondolkozó, otthonát s férjét megbecsülő asszony soha sem tévesztheti szem elől, hogy csak az egymás kölcsönös megbecsülése, önzetlenség, az erkölcs, a hit és a komoly munka, az erényeknek e gyémánt értéke és fényű összessége tarthat fenn, nagyobb zökkenők és kilengések nélkül sűrű tartó házasságot és teheti boldoggá és megelegetetté a házastársakat. Ezek a mi asszonyi bibliánk legfontosabb tényezői, ha ezeket soha nem tévesztjük szem elől, bátran és hiány nélkül elegend tudunk tenni mindazon feladatoknak, amit a család, illetve a társadalom elvár tőlünk általános emberi és nemzeti szempontból.

Fiatal, gazdag özvegy

Regény — írta: Forró Pál

XI.

Gizi szemrehányóan nézett vőlegényére, aki szokása szerint a Margitsziget bejárájánál várta.

— Józsikám, ez nem járja! — mondotta duzzogva.

— Micsoda, szívecském?

— Hogy mindennap savanyúbb arccal fogadsz. És úgy csókolsz meg, mintha szertartást végeznél. Miért nem mondd meg őszintén, ha valamiért haragszol reám?

— Ugyan! Változatlanul imádlak!

— Nem igaz. Haragszol rám. És azt is tudom, hogy miért? Mert tréningre járok. Ez igazán nem szép tőled. Ahelyett, hogy örülnél, milyen remekül fejlődöm és már egy kerek másodperccel javult az időm, egyre mogorvábban fogadsz. Azt hiszed, hogy ez nem fáj neked? Már Csurgaynak is feltűnt, hogy milyen rossz formában kezdem mindig a tréninget. Persze, legalább egy óráig tart, ameddig megnyugsom.

— Igazán hálás vagyok, hogy Csurgay úr még nem tiltotta meg, hogy egyáltalán találkozzál velem!

— Most meg már gúnyolódol! Miért bántod Csurgayt? Igazán önzetlenül foglalkozik velem és mondhatom, nagy hálával tartozom neki.

— Szóval én lefokozom, Csurgay úr pedig felfokozza a képességeidet. Én rossz hatással vagyok a kedélyedre, ő pedig jó hatással.

— Jaj, ne légy kérlek ilyen érzékeny. És ne magyarázd félre a szavaimat. Meg kell értened, ha kissé ideges, vagy szeszélyes vagyok. Hiszen tudod, hogy nem kis dologról van szó. Először indulok nemzetközi versenyen.

Kamarás mosolygott.

— Tudtommal menyasszony is először vagy életedben!

— Rémes ember! — nevetett bosszúsan Gizi. — Igazán megérdemelned, hogy haragudjam rád. De azért sem haragszom. No, légy már kedvesebb hozzám. Nézd, még csak néhány nap és azután egészen és kizárólag a tied leszek! Ezt a kis áldozatot csak meghozhatod értem?

— Rendben van, de mondd, mit szólnál ahhoz, ha én is tréninget kezdenék?

— Te? Micsoda tréninget?

— Minthogy te állandóan el vagy foglalva, nehogy elfelejtsem, hogyan kell udvarolni, én is választanék ideiglenesen egy megfelelő trénernőt...

— Bolond vagy! — nevetett Gizi. — Féltékennyé akarsz tenni? Ilyesmit igazán ne beszélj! Gondolj arra, hogy a legsekélyebb izgalom is végzetesen befolyásolja a formámat. Gyorsan csókolj meg, te gonosz!

Megesőkölták egymást. Gizi elégedetten bólintott.

— No látod! Miért nem vagy mindig ilyen kedves?

Az uszoda bejárata előtt Kamarás búcsúra nyújtotta kezét.

— Isten veled, szívem... én most elmegyek. Majd tizenkettőre visszajövök érted. Gizi nem is vette rossznéven a búcsút.

— Megúntad már a dicsőséget? — kérdezte jókedvűen. — Hát persze, nem is lehet mulatságos egész délelőtt kibicelni. Igazán szép, hogy eddig is ilyen hősiessen bírtad...

— Azt hiszem, hogy a trénered is élénken fog örülni távollétemnek! — jegyezte meg Kamarás.

— Igen, tudod milyen ideges már ő is! — válaszolta naívan Gizi. — Már titokban többször mondta nekem, hogy jobb szeretné, ha egyedül jönnék, mert a vőlegényem jelenléte csak zavar... Én azonban erről nem akartam szólni neked. De ha te magad mondasz le a jelenlévés örömeről, az persze más... De úgy-e, igazán nem haragszol és szeretettel fogsz várni? Én az egész tréning alatt arra fogok gondolni, hogy milyen jó lesz a végzett munka jutalmául veled találkozni!

— Drága vagy! — mondotta Kamarás.

Gizi az órájára pillantott.

— Szent Isten! Hét óra hat perc. Na, lesz majd megint mit hallanom. Szervusz Józsikám... a viszontlátásra, rohanok...

Kamarás olyan mozdulatot tett, mintha még gyorsan meg akarná csókolni, de Gizi ezt a mozdulatiot már észre sem vette. Annnyira megijedt a hat perc késéstől,

Caola
krém és a nap
színt és
egészséget
ad!

A Baeder CAOLA vitamínos krém megakadályozza a bőr felégését és az annak nyomán keletkező fájdalmas bőrhámlást. A CAOLA krém tökéletesen felszívódik, egyenletesen barnítja és bársonysímává teszi a bőrt.

Humor

Esvány gazda pipával a szájában ül a vonaton. Bejön a kalauz és rászól:

— Ez nemdohányzó szakasz.

— Én nem dohányzom, — feleli Esvány gazda.

— Pipálni se szabad.

— Én nem pipálok.

— Ott a pipa a szájában!

— No és? A csizma is a lábamon van, mégse gyalogolok.

★

A kitünő professzor rendkívüli szórakozottságáról nevezetes. A minap bőrig átáza érkezett haza.

— Ember, — szólt rá a felesége — hogy ázhattál így meg, hiszen nálad volt az esernyő.

— Igen, szívem — szólt a professzor, — de azt hittem, hogy velem vagy és egész úton jóléd tartottam.

★

Fűrészkétnél vendégek vannak és ebéd után az egyik vendég így szól a szakácsnéhoz:

— Nagyon szép formája volt annak a derelyének, amit ma főzött. Hogy csinálta olyan szép csipkésre a szélét?

— A hamis fogsorommal, — válaszolta a szakácsné.

★

Pemete bemegy egy Rákóczi-uti vaskereskedésbe és egy vődrőt kér. Elébe tesznek egy csomó vődröt, egy negyedórát válogat, aztán azt mondja:

— Ezt tessék bepakkolni és a Zugligrét 102/b. szám alá küldeni.

Köszön és távozik, de még az ajtóból visszaszól:

— Azonnal küldjék, kérem, mert ég a ház.

Vidám hístoríák

1.

„Ez a kérdés...!”

Taubmann professzor, a 17. század szellemességéről közismert irodalomtörténész, kollégái körében ünnepelte a tanév végét. Elkövetkezett az ünnepély fénypontja, a vacsora, amikor szörnyű dolog történt. Az ügyetlen pincér a professzor kopasz fejére véletlenül néhány csöpp peccsenyemártást öntött. Az asztal körül ülő idősebb kollégák mosolyogtak, a fiatalabbak pedig el voltak készülve a professzor dühének vad kitörésére.

A jó Taubmann azonban felvette az asztalkendőt, megdörzsölte vele tar koponyáját, aztán figyelmesen vizsgálni kezdte a kendőcskén lévő barna folyadékot. Végül pedig így szólt a pincérhez:

— Gondolja, kedves barátom, hogy ez használ...?

2.

1800 év után...

Amikor a Vezuv lávája Pompeji városát, Kr. u. 79-ben maga alá temette, az amfiteátrumban éppen javában folyt az előadás. Évszázadok multak el, amíg végre elkezdik a munkálatokat, hogy kiássák az egykor virágzó város romjait. Az ásatási munkálatok 1862-ben már annyira előrehaladtak, hogy az amfiteátrumban újra előadást lehetett rendezni. Ennek a katasztrófa utáni első, emlékezetes előadásnak a rendezője Antonio Langini igazgató volt, aki a közönséget ezzel a jeltéssel hitta meg az előadásra:

„Pompeji város színháza vasárnap újra megnyitlik. „Az ered leánya” című opera előadásával, miután a közvetlen ezelőtti Quintus Martius igazgatása alatt, mikor is Seneca tragédiája, „A trójai nők” került színpadra, váratlan körülmények folytán, 1800 esztendő előtt jélszszakadt. Van szerencsém tehát felkérni a nemes urakat és hölgyeket, valamint a polgári közönséget, hogy engem is részesítsenek abban a bizalomban, amellyel elődömet: Quintus Martiust megajándékozták. Minden örömmel és tehetségemmel azon fogok dolgozni, hogy az általam rendezendő előadások méltóak legyenek nagy elődöm nevéhez és halhatatlan munkásságához.”

hogy mindenről megfeledkezve rohant a bejáró felé. A férfi elgondolkozva, rosszkedvűen nézett utána. Tisztában volt azzal, hogy e pillanatban a világon semmit sem jelent Gizi-nek. Minden idegszá-lában csak a sport-szenvedély remeg... Lassan és elgondolkozva megfordult. Valami nem volt rendben. A nyugtalanság, amely már napok óta kínoztá, mintha egyre világosabb és határozottabb formát kapott volna. És egyszerre úgy érezte, szüksége van arra, hogy Esztivel beszéljen. Ennek az okos, nagyszerű aszszonyynak a társasága mindig valósággal fel-üdítette.

Mikor a lakásba becsöngetett, Zsiga bácsi fogadta. A derék férfinak felderült az ábrázata és két kezét nyújtotta a vendég felé.

— Isten hozta, kedves professzor uram. Kerüljön beljebb.

— Esztike önagságát keresem...

Zsiga bácsi fejét rázta.

— Nincs itthon. Az előbb ment el Fleury úrral...

Ravaszul hunyorgatott és hozzá tette, mint aki mindenbe bele van avatva:

— Nagyszerű ez, kérem... Hajaj, mi-csoda telefonálás volt itt minden áldott reggel, amíg Fleury Bécsben volt. És mi-csoda csudás hörtás-kát hozott a hűgom-nak ajándékba! Akarja látni? Majd kihozom...

— Köszönöm... ne fáradjon! — mondotta lehangoltan Kamarás. Maga sem tudta miért, de valami csalódásfélét é-

zett, amiért Esztit nem találta otthon. És Fleury megérkezése hírének sem örvendett túlságosan. — Megyek is! — tette hozzá.

Zsiga bácsi megbántott arcot vágott.

— De már, kedves öcsém, csak nem hagy itt anélkül, hogy legalább egy pohár tokajit ne kocintottunk volna? Magam vagyok, az én oldalbördám is a városba ment, valami nyakkendőt akar nekem vásárolni. Képzelteti, milyen rémes lesz! Az asszonyok egyáltalán nem értenek a férfidivathoz. De ez a sárkány — már megbocsásson, hogy ezt mondom róla — nem bíz rám semmit.

Közben odatette a bort az asztalra és töltött.

— No, Isten éltesen. Elvégre magyar sógorek leszünk rövidesen és én vagyok

Kérjen

mindenütt

Wellington[†]
olcsó, mosható
nem gyűrődik,
szép minták

A MAGYAR PAMUTIPAR R-T
gyártmánya

az idősebb! Szervusz, édes, egyetlen, drága komám!

Cuppanós puszit nyomott Kamarás arcára és újra töltött.

— Derék feleséged lesz, öcsém, annyi bizonyos. No de hiszen próbálna csak nem az lenni! Ahogyan én ismerem Eszti húgomat, ugyancsak ráncba szedné, hiszen már most kezdi a dresszírozást!

— Hogy érted ezt kedves bátyám? — kérdezte Kamarás.

— Hát tudod... de el ne árulj, mert akkor agyonvernek az asszony-népek... hallottam ám én már nem egyszer, amikor Eszti valóságos szónoklatokat rendezett melletted és úgy magasztalt, hogy milyen nagyszerű ember vagy. Valósággal buzdította, hogy csak minél jobban szeressen téged...

— Buzdította? — kapott a szón Kamarás.

— Úgy, amint mondom! Ilyen sógornő nincs még egy a világon.

Most már Kamarás volt az, aki új poharat töltött.

— Szervusz! — kocintott. — Te Zsiga, mondd, miért kellett tulajdonképpen Gizit buzdítani? Talán valami kifogása van a kislánynak ellenem?

— Ah, dehogya! De ez az Eszti soha nincsen semmivel sem megelégedve. Tudod, attól fél, hogy te az uszótérning miatt haragudni fogsz. Ezért szidja Gizit. Azt mondja, hogy olyan embert, amilyen te vagy, nem szabad bosszantani. Meg kell becsülni, boldoggá kell tenni. Hát nem gyönyörű?

Kamarás némán bölintott, hogy ez nagyon gyönyörű.

Zsiga bácsi meg kezdett egyre jobban belemelegedni a beszélgetésbe.

— Hogy őszinte legyek, ideje is volt már, hogy férfi kerüljön a házhoz például a tómerdek pénz. Gizi hozománya is lehet vagy kétszázezer pengő árvaszéknél van letétben. Ott hever az a nagy summa gyümölcsötlenü gen szerettem volna véled egyszer bizalmasan erről beszélni. Elvégre nem vagyok a gyermeknek, szívemen viselem a sorsát, meg a tiédet is. Meg öcsém, nem akarnál szanatóriumot nyitni? Lenne most egy ragyogó világom... Buda legszebb, legegészségesebb helyén...

— Köszönöm, Zsiga bátyám, de én inkább csak laboratóriumi munkát lalkozom!

— Laboratórium? — csapott le Zsiga. — Az Isten vezérelt hozzám. Szerencsés véletlen! Kérlek, éppen tegnap sügta meg nekem egy igazán ható, komoly barátom, hogy a főváros egyik legmodernebbül épült és felszerelt orvosi laboratóriuma eladó. A tulajdonos meghalt és az nem folytatják az üzemet. Negyvenezer pengő foglalóval azonnal átvehetők a jövedelemből arányosan törleszthető két éven belül. Ha akarod beszélek a barátommal. Az ilyen üzlettel sietni kell, nehogy elhalásszák orra elől...

— Igazán kedves vagy, Zsiga bátyám és hálás vagyok, hogy rám gondolsz. Egyelőre nem aktuális a dolog. Még azt sem határoztam el, hogy Pécsben fogom-e folytatni gyakorlatomat...

Zsiga bácsi rosszalóan csóválta a fejét.

— Én nem értem a tőkéseket! Lábbal tiporják a legbriliánsabb lehetőséget, csak a szegény embernek van üzleti érzéke!

Kamarás azonban nem volt hajlandó ebbe a közgazdasági vitába beleszólni. Felállt és barátságosan megrázta Zsiga kezét.

— Isten veled, kedves bátyám, nekem most mennem kell. A viszontlátásra!

— Kár, hogy ennyire szaladsz! — dörmögte Zsiga. — Nekem magamnak is érdekes tervem. Szerettem volna, ha meghallgatod. Talán kedveskedne a betársulásra!

— Majd legközelebb! — mentegetőzött Kamarás — Most sietek!

És még egy gyors kézszorítást váltva, kisetett az ajtón.

Nagy szüksége volt a magányra. Kamarás József dr., a nagy lélekű ember óta rájött arra, hogy úgylátszik, mégsem ismeri olyan tökéletesen a világot, mint gondolta. Hogy az élet az ő számára is tartogathat különös meglepetéseket...

Zsiga bácsi, aki mikor magára maradt, még gyorsan felhajtott két pohárral, egyáltalában nem sejtette, hogy a bonyodalmak micsoda lavináját hozza magával a jóhiszemű és gyanútlan fecsegésével.

*

Fleury frissen, jókedvűen állított be Esztihez.

— Mennyire boldog vagyok, hogy láthatom! — áradozott.

— Én is örülök, hogy viszontlátom és hogy jó hírekkel tért vissza...

Fleury rejtélyesen mosolygott.

— Nemcsak hírekkel, hanem eredményekkel is. Olyan eredményekkel, amelyek gyümölcsét legalább részben, máris átnyújthatom.

E szavakkal selyempapírba göngyölt, remek nőitáskát nyújtott át Eszti kezébe és díszítő pántja valódi arany volt.

Eszti elragadtatva nézte a kis műremeket. Ilyesmit csakugyan csak az a művész tud készíteni, aki nemcsak a művészet, hanem a művészet ismétlése és igen sok pénze van.

— Oh... ez igazán gyönyörű... de talán túlzás is volt ilyen drágán venni...

— Talán méltóztassék belülről is megnézni! — mosolygott Fleury.

iváncsian fordította el a zárat és meglepetten kiáltott fel. A táskában ezer pengő volt.

ez? — kérdezte elképedve.

Ön első keresete! — hajolt meg széles mozdulattal Fleury. — És engedje egy őszintén gratuláljak. Remélem, alkalmam lesz még gyakran és sokkal több összegeket is kifizethetni...

hiszen csak egy hete adtam át magának a tízezer pengőt! — kiáltotta fokozódó meglepetéssel Eszti.

Van, de Bécsben máris sikerült bizonyos mértékig lefedeznem magamat erikaival... Sajnos, ő sem diszponálhatott korlátlanul valutáival és így csak a hasznot fizethettem vissza önnek és nem a tőkét is. De azt hiszem, en ez is meglesz. Képzelve, most még, ha akarnék sem utazhatnék el Bűből. Megtudtam, hogy az itteni piacon még igen jelentős tömeg nyersárukban felhalmozva, melyet a spekuláció még raktáron tart. Egy szerencsés folytán megtudtam a címeiket. Most már minden azon múlik, hogy sikerül-e amerikaiunk idejében hozzám juttatni annyi pénzt, amennyivel ezeket a készleteket lefoglalhatom. Több mint félmillió nyereségről van szó. Minire még ma megpróbálok eljárni a Nemzeti Banknál, hogy ne támazzanak nekem a valuták átutalásánál... Nagyon kínos lenne, ha tíz napon belül nem kijárni az engedélyt... Mindennap reszketni kell, hogy a spekuláció eti az árut és lekésünk... És akkor ölbetett kézzel nézhetem, hogyan egy félmillió, melyért most csak ki kellene nyújtanom a kezemet. És a több, hogy tulajdonképpen nincs is nagy összegről szó... Magyar érdekelés alatt hatvan-hetvenezer pengőről... De bocsásson meg, ez magát igazán ekli. És nékem fontosabb mondanivalóm is van magával kapcsolatban... Engem a legnagyobb mértékben érdekel! — mondotta Eszti.

nosolygott.

Én már gondolkodtam azon, hogy tulajdonképpen hogyan lehet az, hogy egyébként üzleti dolgokban a legzárkózottabb ember vagyok, olyan nyílélek maga előtt legdiszkrétebb üzleti terveimről. És rájöttem, hogy ennek sajátságos lelki oka van. Valahogyan úgy érzem, hogy az a kapcsolat, ettől között támadt... egy egész életre fog szólni. És látja, asszonyom, retnék tulajdonképpen magával beszélgetni... Hígyje el, bécsi tartózkodatt ez a kérdés jobban izgatott minden üzleti problémánál...

meleg mozdulattal ragadta meg Eszti kezét:

mindig nem tudott dönteni? — kérdezte és a hangja fojtott volt, mintha titkokat nyomna el.

csak egy kis türelmet kérek, Fleury...

annyt mondjon legalább: biztatásnak vehetem ezt?

Önöm! — ujjongott fel a férfi és csókokkal halmozta el Eszti kezét. perccel utóbb együtt indultak sétálni.

A színtéropikus meleg volt. De hála a napimádók egyre növekvő táborának ellen senkinek sem volt kifogása. Ellenkezőleg, az urak és hölgyek lelpassz nyújtódtak bele a napfénybe. Néhány amerikai fejét csóválva, bárázta ezt az egzotikumot. Sehogysem tudták megérteni, hogyan ambiciozok fehér emberek azt, hogy négerfeketére süttessék magukat?

Én, Newyorkban a négerek mindenféle injekcióval, meg titokzatos kúrállyal világosítani a bőrüket, hogy fehéreknek nézzék őket... itt meg ülnek a legelőkelőbb osztályokhoz tartozó hölgyek és urak, ha négerkeket néznek! — jegyezte meg egy szélesállú, nagyfogú gentleman, miközben al sürű egymásutánban készített felvételeket az érdekes látványról.

Dr. már vagy negyedszer sétált végig a Ritztől a Petőfi-térig és vissza. A ismerős mellett haladt el köszönés nélkül. Talán nem is tudta, hogy éppen hol és merre sétál. Lábai gépiesen végezték a járás műveletét, de ennél lázasabban dolgozott.

Én bontakozott ki benne erőszakosan, egyre ijesztőbb világossággal és lassan öntudatra emelte, maga is megdöbbsent a váratlan felfedezéstől... Én Zsiga bácsi szavai kalapáltak agyában. Hogy Eszti védőbeszédet tart és arra buzdítja Gizit, hogy szeresse őt még jobban!

Én két dolog következik. Először is az, hogy Gizi szerelme körül valami endben. Nővéri tekintéllyel kell foltozni, élesztgetni. És a másik követ-hogy Eszti, ez a nemes, önfeláldozó teremtés titokban az ő védőjéül!

felindulása perceről-perere nőtt. Mit jelent mindez?

Én hirtelen megfordult, át akart vágni a Vörösmarty-tér felé és akkor túlsó oldalán megpillantotta Eszti és Fleuryt.

Én mozdulattal egy hirdetőoszlop mögé húzódtam és onnan figyelte őket. illantásra megállapította: milyen gyönyörű, egymáshoz illő pár! A sétáttelenül utánuk fordulnak. A férfi élénk, felvillanyozott mozdulattal jár lett, aki láthatóan a legnagyobb érdeklődéssel hallgatja szavait...

Kamarás szinte megcsaltnak érezte magát. Hiszen éppen az előbb villant át rajta a gondolat: Eszti őt szereti!...

Maga sem tudta, hogyan építette fel ezt a megállapítást finom sejtésekből, az emlékébe idézett és most utólag jelentősekné tűnő szavakból és pillantásokból... De lehet az is, hogy mindez csak képzelődés és erőszakkal igyekszik ezt így magyarázni, mert mindenáron igazolni szeretné azt a furcsa és váratlanul rászakadt rögeszmét, hogy Eszti szerelmes belé...

— Megőrültem! — mormolta, amint pillantása makaesul követte a mosolygó vídamsággal sétáló párt. És ugyanakkor élesen és kíméletlenül világosodott meg benne az igazság: ő az, aki Eszti szerelmes... És minden továbbit csak azért talált ki, mert azt szeretné elhittetni magával, hogy Eszti viszonozza szerelmét!...

Ez a felfedezés megzavarta és megrémítette. Pillanat alatt átlátta, hogy milyen vézetes és képtelen helyzetbe csöppent. A szeme szinte kidülledt, olyan élesen figyelte Eszti. A lelkébe szeretett volna látni, valahol leleplezni, felfedezni, hogy kétszínű játékot játszik, nem szereti Fleuryt...

De Eszti olyan egyenletesen vidámnak látszott, viruló színben volt, a járása csupa frissesség... Így csak azok a nők sétálnak udvarlók mellett, akik valóban szerelmesek...

De hogy is kételkedhetik ebben? Hiszen Eszti maga mondta a Grillben, mikor együtt voltak, hogy szerelmes Fleurybe.

De hátha ezt csak azért mondta, mert menekült? A nő a szerelem harcában minden hamarabb éreznek meg, mint a férfiak. Eszti talán már észrevette Kamarás érdeklődését és sietett gyorsan eloltani még fellobbanása előtt a tüzet. Nem akart a huga vetélytársa lenni...

Kamarás nem tudta, hogy mi az igazság. Csak azt érezte, hogy keserű harag tölti el. Hogy halálra bosszantja az a két mosolygó, ciégedett arc. És elszánt léptekkel feljűk indult.

Eszti vette észre először.

— Halló, Józsi! — kiáltotta kedvesen és csodálkozó mosollyal nyújtotta kezét. — Hogyan kerül maga ide? Hát nem Gizivel van?

— Ah, nem... tudja, észrevettem. Hogy a jelenlétem csak zavarja a tréningben és az uszodában már egyébként is valamennyien nagy gőzben vannak... Küszöbön a verseny. Ilyenkor már nem lehet beszélni az érdekelte hölgyekkel és urakkal. Kamarás Fleuryhez fordult és kezét nyújtotta.

— Üdvözlöm, uram! Örülök, hogy ismét látom! Hogy van?

— Természetesen kitünően, ilyen erlagadó társaságban...

Eszti alig tudta leplezni aggodalmát és rosszkedvét. Vesélyt szimatolt. Sehogysem tetszett neki, hogy Kamarás egyedül sétál a korzón. És a szavai mögött is mintha rejtett gúny lappangott volna.

— Van egy remek indítványom! — kiáltotta. — Menjünk el valamennyien a fedett uszodába és nézzük végig testületileg Gizi tréningjét...

— Nagyszerű! — mondotta előzékenyen Fleury.

Kamarás azonban fanyarul tagadást intett.

— Ennek semmi értelme nincsen. Idegesitenők. Gizinek most minden figyelmét az úszásra kell összpontosítania...

— Már nagyon szeretném, ha túl lennék a versenyen! — szakadt ki Esztiből önkéntelenül a sóhajtás.

Kamarás fürkészve nézett végig rajta.

— Az én érdekeemben mondta ezt? — kérdezte.

— Nem... inkább magamat szeretném megnyugtatni.

— Igen, úgy veszem észre, hogy magát jobban idegesíti a dolog, mint engemet!

— Csakugyan, a szemébe kell mondanom, Józsi, maga bámulatosan megértő, nagyszerű ember... Ritka férfiben van ennyi megértés és önzetlenség.

— Oh — avatkozott a beszélgetésbe Fleury — madame Eszti és mademoiselle Gizi olyan tökéletes lények, hogy a világ minden férfja boldogan hozna meg értük minden áldozatot.

— Igen, az ember néha zavarban van, hogy melyikük az imádsáraméltóbb!

— válaszolta Kamarás.

Fleury éles pillantást vetett rá.

— Úgy tudom, hogy ön már választott

Nagy megkönnyítést jelent most már a szőkék számára

finom s ezért módfelett érzékeny hajuknak a "Szőkéknek" Neo-Shampooon szerrel való szakszerű ápolása. Ez a pompás kombináció a szőke haj sajátos követelményeihez alkalmazkodik, szappan- és lugmentes, így tehát kíméli a haját, nem képez mézszappanréteget s így a természetes aranyfény hiánytalanul érvényre jut.

Ezenfelül a "Szőkéknek" jelzésű shampooon megtartja a szőke haj ragyogó árnyalatát s a hozzáadott Extra-szőke erősítőszer alkalmazása által még a sötétető haj is visszanyeri eredeti szőkességét. A sötét haj viszont aztal, hogy a "Neo-Shampooon" nem képez mézszappanlerakódást, csodálatosan ragyogóvá válik.

Ára 38 fillér

NEO SHAMPOON a "fekete fejjel"

Mindenütt kapható! Forgalomba hozza: MIHÁLY OTTÓ gyógyszerügyszerkereskedés, Vll. Podmaniczky ucca 45

Neked küldöm asszony és magamnak

Ne sírj, kedves, töröld meg a szemed, sorsunkat büszkén viselni nem könnyű, de hídd el, így sokkal szebb.

Anyák vagyunk és életünk párhuzamos az őrtálló katonák bátor vonalával: halál inkább, mint árulás.

Az otthon elárulhatja a férfit, mert ő csak a tenyerén tartja, néha leejti, máskor merészen dobja,

játszik, labdázik véle, — sokszor elhagyja, megunja, eldobja, — de, ha eltörik, csak egyedül te vagy a hibás.

Mert neked nem külső dísz, vagy fáradt menedék az otthon, neked gyökered, lényed, sajátod, lüktető szíved és áramló véred: a család.

Ne sírj, kedves, ney kell tagadnod a vágyad, mert, ha elhagyod az őrhelyed, semmi vagy és senki, elkap a fergeteg, a férjivágy letipor.

De minden vagy, a részből leszel egész, ha véded a fészket, — és inkább arról mondj le, hogy szeres-senek! Nagy Méda

A jelenkor legcélszerűbb bútor

az egy kézmozdulattal tetszés szerinti sezlonná, illetve ágygá átalakítható

Nappali fotel

modern Schöberl fotelagy

(Felülmulhatatlan célszerűség, tartósság és kényelem szempontjából)

Éjjeli ágy

Kapható: SCHÖBERL RÓBERT udvari szállítónál, IV., Haris-köz 4

közöttük! — mondotta. A hangjából némi rendreutasítás volt kiérzhető.

Esztí ijedten rezzen fel. Mi ez? Hiszen ezek féltékenységi jelenetet rendeznek! Kamarás azonban úgy tett, mintha észre sem vette volna a Fleury válaszában rejlő tiltakozást.

— Tulajdonképpen irigyelnem kell önt, monsieur Fleury. A távollétében alkalmam volt néhány estét kettesben tölteni jövődöbeli sógornőmmel és mondhatom, a legkellemesebb partnernő...

Esztí elképdedése egyre nőtt. Mért mondta ezt Kamarás Fleurynek? Ugratni, ingerelni akarja?

— A hugom ugyanis már kilenckor lefekszik a tréning miatt és engem valósággal kényszerített, hogy ne maradjak miatta otthon! — sietett gyorsan magyarázkodni. De Kamarás ügylátszik keserű, kötekedő kedvében volt. — Szóval, csak kényszerből, erőlyes parancsra csatlakozott hozzám? — kérdezte.

— Hogy mondhat ilyent? — tiltakozott Esztí. — Hiszen tudja, mennyire szívesen vagyok a társaságában...

— De remélem... azért én sem vagyok felesleges harmadik? — kérdezte látszólag mosolygva Fleury. Az arca azonban mintha egy fokkal sápadtabb lett volna. Esztí szíve vadul dobogott. Érezte milyen súlyos kelepcedé került. Ösztöne azt súgta, hogy feltétlenül meg kell békítenie Fleuryt.

— Most meg már maga duzzog! — mondta jókedvet erőltetve. — Uraim, egyezünk meg. Fleury úr megmarad baloldalon, maga pedig jobbfelől mondhat kellemekeket nekem, ha úgy tetszik... Továbbá indítványozom, menjünk be Gerbeaudhoz és igyunk meg egy pohár wermouthot...

Amikor két órával utóbb Fleury Alice-szel találkozott, tiokzatos arccal hajolt hozzá:

— Minden úgy van, amint sejtettem. Most már tudom, hogy ki az a férfi, aki kettőnk közé próbál állni... Ha-

ladéktalanul meg kell vele ismerkedned... A többi a te dolgod!

Alice fölünyesen legyintett.

— Nyugodt lehetsz! Le fogom kapcsolni!

(Folytatjuk)

HAZI KOZMETIKA

A férfiak és a kozmetika

Írta: Dr. FOLDES MIKLÓS bőrgyógyász-kozmetikus

Korunk urakodó szelleme a sportszelleme. Ez a szellem a tökéletes testkulturát sorozza elsősorban céljai közé. Eme törekvésében nagy súlyt helyez természetesen arra, hogy a külső megjelenés, legyen az illető nő vagy férfi, minél tökéletesebb legyen. Az első benyomás okozta hatásban pedig igen fontos szerepe van a bőr ápoltságának is. Ezért kell a férfiaknak is igénybe venniük a fejlett kozmetika vívmányait.

A gondos szülőnek gondot kell fordítania arra, hogy a fiúgyermeknél is kiküszöböltesse minél korábban a veleszületett szépséghibák. Ilyenek a különféle anyajegyek, farkastorok és nyulajk. A serdülő korban szoktak fellépni a fiúknál is a különféle artcisztátalanságok, az arc zsírossága, mittesszerek és macacs pattanások. Ezen megfelelő diétával, arcresz és púder alkalmazásával lehet segíteni.

A férfi kozmetikájának legfontosabb problémája a borotválkozás. Igen fontos a borotvaszappan megválogatása. Sokszor okoz a rossz borotvaszappan macacs bőrgyulladás. Száraz, érzékeny bőrnél igen fontos a szappanozás előtt és a borotválkozás után is egy megfelelő zsíros bőrápoló krém alkalmazása. A ki-sebesedésre hajlamos bőrnél kiváló hatású egy jó arcresz és kénpúder használata. Természetesen a borotválkozáshoz használatos eszközök minden alkalommal kell, hogy tiszták és alkoholban fertőtleníttettek legyenek.

A serdülő fiúknál szokott fellépni a haj zsírossága és korpázdása. Igen fontos, hogy már ebben az időben hívjuk fel a figyelmet a haj ápolására. Így meg tudjuk akadályozni a korai hajhullást és a fiatalkori kopaszodást. A korpázdás ugyanis a fejbőrnek rendellenes állapot és előhárító a kóros hajhullásnak. Ezért kell a serdülő fiúgyermek hajkorpázdását megfelelő orvosi hajszeszszel, esetleg egy gyögybrilláns fennmészűntetni. Szoktassuk rá a serdülő ifiút, hogy napközben időben kalap nélkül használja ki a napfénynek a haj fejlődésére áldásos hatását.

A kozmetikában az utóbbi években óriási haladást tettek a különféle szépségmítetek. Korunk nehéz gazdasági küzdelmeiben a férfiak is szüksége van minél előnyösebb külsőre. Ezért fiúgyermeknél is, ha oly szépséghibára van, mely műtéttel korrigálható, ne húzódozzunk az operáció fölött. Sokszor a rendellenes orrforma, mely kellő időben korrigáltatott, vagy az elálló fülek, melyek felvarrattak, kihatással vannak az ifjú egész életére, karrierjére.

Amennyire visszataszító a nőies piperkőc férfi, azon mértékben emeli a férfi külső megjelenését is az izléses öltözet és az ápolat kéz és arc.

Kozmetikai üzenet:

«Bizalommal.» Szemöldököt nem szoktunk végleges elektromos hajszálirtással korrigálni, mivel a divat változhat. Az ön esetében, tekintettel, hogy pár szálról van szó, minden aggály nélkül véglegesen kiríthatók elektromos úton. Keressen fel alkalmas kozmetikai intézetben, Károly király-út 24. sz. alatt.

Apróságok Ibsen életéből

A tökéletes gombvarrás

A norvégiek legnagyobb drámaírójának és a modern társadalmi színmű mesterének, Ibsen Henriknek eszményképe a «self-made-man» volt, szóval: az olyan ember, aki a maga erejével küzdi fel magát és nem szorul senki másnak a segítségére. Ha leszakadt a ruhájának egyik gombja, azonnal bement szobájába, gondosan magára zárta az ajtót és hosszadalmas előkészületek után ő maga erősítette fel a gombot, azzal a gondossággal és alaposággal, ami minden drámájának utolsó, már teljesen hibátlan kéziratát is jellemezte.

Allandó szavaiárása volt:

— Nő képtelen a gombot úgy felvarrni, hogy le ne szakadjon! Ezzel szemben viszont a felesége így nyilatkozott férjének efféle házi munkáiról:

— Igaz, hogy minden gombot ő maga varr fel, de hogy aztán a varrás tartson

is, az már az én kötelességem. Anélkül, hogy az uram tudná, minden gombot utólag «elvarrok», de mert erről ő teljesen megelégedezik. De meghagyom őt a hitében, ami boldoggá teszi...

Praktikus dolgok

A nagy drámaköltő soha nem szeretett művészi és irodalmi kérdésekről beszélni, hanem annál inkább praktikus dolgokról. Egy társaságban például öröken keresztül tudott vitatkozni azon, hogy mi az egészségesebb, ha az ember a jobb-, vagy a baloldalon alszik. A cipőkészítésről, vagy a kenyérsütésről szóló beszélgetés sokkal jobban érdekelte, mint akármilyen irodalmi téma. Egy alkalommal pedig teljes egy órán keresztül tartott valóságos szabad előadást — a szilvapálinka főzéséről.

Tükör a cilindere belsejében

Ibsen nem csupán nagyon sokat adott a külsejére, hanem rendkívül hiú is volt arra. A cilindere belsejébe tükröt erősített, amibe — valahányszor csak alkalmával nyílt — egy-egy pillantást vetett. Ha társaságban volt, időnkint elő-elővette a fésűjét, hogy haját egyenesen fölfelé kényszerítse. Különös gondja volt arra, hogy homloka közepén valóságos kis hajtornyot építsen. Olyan volt az arckifejezése, mintha a borzasztó kétségbeesés kínozná. A valóságban ez a világyűlölő arckifejezés csupán hajviseletéből áradt és a fésű és kefe hosszadalmas munkájának volt az eredménye.

Pehely, Gyapjú, Vatta

PAPLANOK
László Sándor
paplanyár

Alapítva 1898

Budapest VIII, Vas-utca 14.

A TÁRSASÁGBÓL

Kedves hölgyeim,

hiába akarjuk letagadni, ezt a kort, a mi korunkat elsősorban mégis a nagyzolások korának nevezhetjük. Azt is mondhatnók, hogy föllentések kora, mert mindenki többnek és másnak akar látszani, legalább a szavaiban, mint amilyen az illető a valóságban. Ennek a már szinte beteges hencvegésnek tipikus példáját hallottam a budapesti Dunaparton, ahol két amerikai úr találkozott.

— En egy újságvállalatnak riportere vagyok, — mondotta az egyik. — A mi vállalatunk olyan nagy, hogy külön köszörű osztályunk van, ahol a szerkesztők számára az ollókat köszörülük...

— Az semmi! — legyintett a másik. — En egy bank igazgatója vagyok és a mi bankunk olyan nagy, hogy csak az újévi leltárból derül ki: az év folyamán hány pénztárosunk szökött meg...

A Kormányzó Úr

Öfőméltósága dr. Szabó-Szabovljevits Dusánlak, Bács-Bodrog vármegye alispánjának és dr. Vermes Gyulának, a Magyar Touring-Club elnökének a magyar érdemrend középkeresztjét adományozta. — Serédi Jusztinián dr. bíboros-hercegprímást az oxfordi egyetem díszdoktorává választotta. — Kedves előfizetőink közül Dvényi Lászlóné Hévíz-fürdőből kerest fel üdvözlőszóival, amit hálásan köszönünk és hasonlóan szívveljőlvő üdvözléssel viszonzunk. — Náray Irén zongoratanárnő tanítványaival jól sikerült hangversenyt rendezett, amelyen nagyszámú és előkelő közönség jelent meg. — A magy. kir. állami Nőipariskola kiütőnően sikerült magyaros ruhabemutatót rendezett az iskola helyiségeiben a növendékek kézimunkáiból és rajzaiból.

Hímen-hírek.

Csicseri Orosz Margit kedves előfizetőnk és Szivér Béla örök hűséget esküdtött a paksi r. k. templomban. — Schödl Katalin kedves előfizetőnk az obudai r. k. plébániatemplomban oltárhoz vezette Glasz Gyula. Előkelő közönség, nagyszámú rokonság és rengeteg jó barát emelte megjelenésével az esküvő fényét. — Sedy László és Székely Anikó házasságot kötött. Tanuk voltak: vitéz Tóth András orsz. képviselő és Kertész Béa főszerkesztő — Báthory György nagycsedői községi főjegyző és felesége, Komoróczy Anna kedves előfizetőnk leányát, Erzsikét eljegyezte Szabó Jenő opályi református lelkész. — Kölbig Ferenc ny. p. ü. min. osztályfőnök leánya, Irén, kedves előfizetőnk és Ligeti Imre ny. p. ü. számv. főtanácsos fia, Imre, örök hűséget esküdtött a városmajori r. k. templomban. — Holczer Antal, hejőpapi malomtulajdonos leányát, Erzsébetet eljegyezte Kristály István, mezőnagymihályi jegyzőgyakornok. — Fogarasi Piroksa kispesti kedves előfizetőnk és Hoffmann J. Gyula házasságot kötött. — Albisi Elekes Lajos és neje, Dán Erzsébet leányát, Ilolyát, kedves előfizetőnk eljegyezte Makara Antal és neje, Estók Margit fia, Káraly, vasúti gyakornok, emléklapos zászlós. — Donáczy Margit székesfehérvári kedves előfizetőnk eljegyezte Geszler József. — A jegyes- és házaspároknak őszinte jókívánságainkat küldjük.

Nyaralási hírek.

Kedves előfizetőink közül nagy-győri Szóts Aladárné Hévízszentandrásza, Pályi Sándorné Szödliget, Zachariev Györgyné Budapesten, Závoray Istvánné Tárnokligeten, Bukovay Károlyné Harkányfűrdőn, Doroghy Julianna Balatonakaratyán, bernádfalvi Földváry Imréné főtanácsos neje Balatonzámárdiban, Füzesséry Béláné Cinkén, özv. Halden Józsefné Keszthelyen, Horváth Ferencné Balatonakaratyán, Téglás Sándorné Palotáson, Vranka Pálné Kerekítő-Gyopárosfűrdőn, Sipos Erzsike Pusztatúr-pásztón, dr. Szivér Istvánné Fonyódon, Bene Erzsébet tanítónő Nagycenken, Bercsényi Vincéné Őcsényben, Dvényi Lászlóné Hévízfűrdőn, Hauba Mária tanítónő Miskolcon, Pászthy Ferencné Mátészalkán, Szabó Istvánné Budapesten, Török Jánosné Csesznekben, Ungváry Józsefné Dunaharasztiában, Katona Ferencné szds neje Szombathelyen, Barna Viktorné Őcsényben, Berlász Jenőné Tárnokligeten, Holzmann Gyuláné Remetekertvárosban, Kispál Lajosné tanítónő Balatonzabadiban, Konrád Ferencné Balatonfűrdőben, Reich Ernőné Gödön, Roszsumy Ferencné Agárdon, Stirling Antalné Gödöllőn, özv. Debreczy Odónné Agárdon, Andrassy Lászlóné Harkányfűrdőn, özv. Szabó Imréné Agárdon, Szabó Lajosné Hajdúszoboszlón, Csikós Lászlóné Mélykúton, Imrényi Béláné Balatonszepezden, Pavicska Mária Szákon, Kovács Mária tanítónő Dunavécsén, dr. Dobsa Lászlóné Felsőgöd-Kertvárosban, Lázár Jenőné Balatonzámárdiban, özv. Matheides Gyuláné Budapesten, Czedly Ferencné Tabon, Miskolczy Géznéné MÁV tanácsos neje Kőszegen, Pártli Mária Balatonberényben, Harmath Imréné Budapesten, Reisinger Gyuláné Csillaghegyen, özv. Steinmacher Józsefné Nemespécslében, Cseuz Gyuláné Budapesten, Géczy Pálné Nyírbogáton, Fartály Józsefné Szigetszentmiklóson, Medits Károlyné min. tanácsos neje Badacsonyan, Sumi Károly Mátraszőlősen, Németh Istvánné p. műsz. ellenőr neje Balatonzámárdiban, Becser Anna ref. tanítónő Nagykorösnön, dr. Berzsényi Ferencné Balatonlellén, Rosner Dezsőné Csillaghegyen, özv. Pann Lajosné tanácsos özvegye Szegeden, Molnár Istvánné ref. lelkész neje Balatonfűrdő-fűrdőn, Kotroczó Gáborné Gyónon, Koperniczky Sarolta Zebegényben, Krisztián Kató Budapesten, Vincze Etel Veszprémben, Szebelédi Ferencné Ráckevén, Kovács Pálné Sarkadon, Reimann Walterné Dunaföldváron, Ádám Józsefné Alsógödön, Merdjimekián Károlyné Balatonlellén, Kapus Ilona tanítónő Veszprémben, Ifjú Sebestyéné Alsódörösn, Kiss Erzsébet tanítónő Pápán, Lipka Károlyné Balatonfűrdőben, Pados Pálné Siklóson, dr. Paulay Gusztávné Romániában, Zala Béláné Őcsényben, Dénes Jánosné Balatonmárián, Szilczter Erzsébet Harkányfűrdőn, Berkényi Istvánné Tevelen, Gallé Gézné gyógyszerész neje Fonyódon, Árpád Győzőné Balatonfenyvesen, özv. Csányi Jánosné Hajdúszoboszló-fűrdőn, Csigi Vincéné Balatonbogláron, özv. Eiter Gyuláné Vinyesándormajorban, Gallai Péterné r. k. tanítónő Pápán, özv. Gergelyffy Sándorné Rákosligetben, dr. Kondor Istvánné Balatonzámárdiban, Kovács Istvánné vm. főjegyző neje Mátrafüreden, Stefler Gézné Keszthelyen, Uhl Herminke Balatonalmádi-fűrdőn, dr. Váró

Pálné Seregélyesen, Stitz Pálné Erdélyben, Velegi Rózsa Sárosgresen, Prohászka Ilona Remetekertvárosban, Valnicsek Károlyné Vecsésen, Szávay Béláné azezredes neje Balatonszabadi-fürdőtelepen, Sima Sándorné Gárdonyban, vitéz Rétsággy Béláné őrnagy neje Balatonszabadi-fürdőtelepen, Sipos Endréné Budapesten, Szilvassy G. Lászlóné Siófokon, Oláh Miklósné bányagazgató neje Karádon, dr. Jakabffy Kálmáné Balatonbogláron, Jakabffy Józsefné Siófokon, Havasi Jenőné p. ü. min. számv. főtanácsos neje Gyömör-tó-fűrdőn, Kommer Endréné Balatonalmádiában, özv. Magjerek Antalné Zalaegerszegben, Thuróczy Margit tanítónő Kálon, Benkovits Gyuláné középisk. tanár neje pedig Balatonkenesén élvezte a nyaralás örömeit.

Könyvekről.

Nemrég jelent meg Agyagfalvi Hegyi Istvánnak, a Petőfi-társaság r. tagjának, a népszerű költőnek «Ösi vártán» című versesknyve, amelyben az 1932—1935. évek verstermésének legszebb virágait kötötte csokorba és nyújtja át a magyar olvasóközönségnek az illusztris szerző. — Dr. Völgyesi Ferenc, közismert ideg-orvos és hipnózis-specialista «Uzenet az ideges embereknek» című munkája most jelent meg spanyol nyelven és épp oly elismerő kritikákban részesült, mint egy évvel ezelőtt, az angol kiadás megjelenésekor, az angol és amerikai lapok részéről. — Bográz István és Piday Jenő szerkesztésében a «Berlini Olimpia Zsebkönyve» címen egy brilliánsan összeállított olimpia útmutató jelent meg, amely a küszöbön álló olimpia mérkőzések miatt nem csupán a sportolók, hanem az egész magyar közönség érdeklődésére számíthat. — A «Konyhaművészet» kiadásában most jelent meg a kitűnő Ujváry Sándor a «Takarékos gyümölcs- és főzelékfelfűzések stb.» című munkája, amely valóban házagapító könyv, amennyiben a cukornélküli és a takarékos, cukorral való befűzésekhez nyújt értékes és hasznos segédkezet a háziasszonyoknak.

In memoriam.

Az őszinte részvét hangján jelentjük, hogy

Vitéz Horváth Imre

ny. altábornagy, a katonai Mária Terézia-rend lovagja, életének 70. évében, a harctéren szerzett betegsége következtében elhunyt.

özv. Monori Koczóh Lászlóné

szül. Kőrössi Szidónia Franciska szfőv. igazgató özvegye, 69 éves korában, hosszú szenvedés után elhunyt. Monori Koczóh Teri szavalóművésznő, kedves előfizetőnk, az elhunytban édesanyját gyászolja.

Ringelmann Lajos

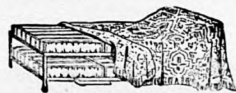
uradalmi főfelügyelő, törv. hat. bizottsági tag, életének 59. évében Kéthelyen viszaadta nemes jelkét Teremtőjének.

Rhé Gyuláné

szül. Reisenhoffer Margit

műzeumigazgató neje, Veszprémben, 52 éves korában elhunyt.

HAIDEKKER-BOLT

ANDRÁSSY-ÚT 21

H Á Z T A R T Á S

Celler püréleveles. Zöld angolcellert $\frac{1}{2}$ kg borjúhúsra megfőzünk, ha megfőtt, a cellert átpasszírozuk, másfél deci tejszínt elhabarunk egy tojás sárgájával, a levesbe öntjük, egyszer felforraltjuk, ízlés szerint sózzuk. Metéltre vágott zöldcellert és metéltre vágott vajban pirított zsemlyét adunk bele.

Kecsege. A kecségét felbontjuk, egy percre forró vízbe mártjuk, bőrért lehúzzuk és zsírban félj meg sütjük. Ebben a zsírban pirítunk finomra vágott hagymát, adunk bele egy késhegynyi rózsapaprikát, paradicsomot cikkekre vágva. Finomra vágott csiperke-gombát külön jól megpárolunk, kis vízzel felöntjük, az előbbiekhöz töltjük, együtt felforraltjuk, a kecségét beletesszük, tejföllel behabarva tovább főzzük mindaddig, míg megpuhul. Tálaláskor tojással és vajjal készült galuskát adunk hozzá.

Hideg sültkehes mártás. Savanyú almákat meghámozzunk, szeletekre vágjuk, kevés fehér borral megfőzzük, átpasszírozuk, lehűtjük, azután adunk hozzá leforrázott finomra reszelt tormát, narancslevet, narancs héján ledörzsölt kockacukrot, kevés fehér bort, hogy a mártás sűrű maradjon. Hideg húsokhoz igen kedvelt mártás.

Velős felfújt. Egy borjúvelőt hártványtól megtisztítva, kevés hagymával zsírban megpirítunk, megsóozzuk, kevés borssal fűszerezünk s ha kihűlt, szitán áttörjük. Vajlag kevés rántást készítenek, azután egy deci tejjel feleresztjük és állandó keverés mellett sűrűre előzzük, míg az edénytől elválik. Ha kihűlt, elkeverjük 4 tojás sárgájával és az áttört velővel. A négy tojás fehérjéből kemény habot verünk, elkeverjük 2 dkg liszttel és könnyedén a velővel összevegyítjük. Zsírral kikent és liszttel behintett formában ki-gőzöljük. Tálaláskor citromlével, finomra vágott zöldséprezsellyel és forró barnavajjal leöntjük.

Szárnyas ropogós. A sült vagy főtt szárnyast a csontokról lefejtjük, a bőrért le-szedjük és a húst húslőről átderáljuk, vagy finom kockára, metéltre vágjuk. Világos vajos rántást készítenek, húslével feresztjük és az átderált húst több nyers tojás sárgájával együtt a tűzhelyen összekeverjük, felforraltjuk, hogy a tojás a húst összetartsa. Megsóozuk, kevés törött borssal ízesítjük. Adhatunk bele finomra vágott zöldséprezselmet, reszelt citromot és aki szereti, picit reszelt hagymát is. A tűzhelyről elvesszük, tálra öntjük, vajjal megkent papírral leborítjuk, hogy ne száradjon ki és kihűtjük. Ha kihűlt, morzsával behintett deszkára kiborítjuk, hosszukás, vagy gömbölyű alakot formálunk belőle, tojásba, zsemlyemorzsa-ba megmártjuk és forró zsírban kisütjük. Mindenik tetejére teszünk zsírban kirántott megszózott zöldséprezselmet. Készíthetünk hozzá becsinált mártást, gombamártást, paradicsommártást, vagy zöldborsó főzeléket.

Meleg tojáslepény szárnyasmájjal töltve. Egy személy részére két tojást számí-tunk. A tojásokat egy mély tányérra fel-öntjük, kissé megsóozuk, adunk bele egy kávéskanálnyi édes tejszínt és villával jól elhabarjuk. Palacsintásütőben kevés va-

jat vagy zsírt felolvasztunk, ha forró, a tojást beleöntjük, a villával való folyto-nos keverés között nyílt tűzön hirtelen megsütjük. Mielőtt a tojáslepény el-készítéséhez fognánk, a tölteléknek kész kell lenni. A csirke vagy libamáját apró kockára vágjuk, kevés reszelt hagymával zsírban megpirítjuk, adunk bele sót és töröttborst. Adunk hozzá egy kevés paradicsom, becsinált, vagy barna-mártást, hogy megkössük vele és ha ezzel kész vagyunk, akkor készítjük el a tojáslepényt, melyet megtöltünk vele, összehajtogatjuk és azonnal tálal-juk.

Borjúborda. A borjúbordákat vajban le-sütjük, azután kihűtjük. Sült csirkéből pürét készítenek, ezzel a borjúbordát be-kenjük, meghintjük szarvasgombával, megforgatjuk reszelt párnai sajtna és vajban megsütjük. Négy centire vágott makarónit sósvízben kifőzünk, azután szűrőkanállal kiszedjük, gombamártással, kockára vágott libamájjal, kockára vá-gott emmenthálsajttal, vajjal összekever-jük és tálra tesszük. A sült bordákat ráhelyezzük és meglocsoljuk szarvas-gombamártással és felszolgáljuk.

TÉSZTARECEPTEK

Zsemlyekoch. 4 tojás sárgáját cukorral, 2 tejből áztatott és jól kinyomott zsem-lyével, mazsolával, mandulával, citrom-héjjal és levéllel összekeverünk. Egy szalvétát fagyoszszírral jól kikenünk, be-leöntjük a masszát, gőzben kifőzzük, mandulával megtűzdeljük és tetszés sze-rinti sodóval tálaljuk. *Falusi papné*

Manci-tészta. $\frac{1}{8}$ kg vajat, $\frac{1}{8}$ kg lisztet, 1 tojást, kevés porcukrot, 1 kanál tejfölt összegyúrunk, kisodorjuk, özgerincfor-mába tesszük. $\frac{1}{8}$ kg diót, 4 egész tojást $\frac{1}{8}$ kg cukorral lekeverve ráöntjük a tész-tára és a másik rész tésztával letakarjuk és erős tűznél sütjük. *Falusi papné*

Cukrozott gyümölestorta. 14 dkg cukrot 6 tojás sárgájával habosra keverünk. 10 dkg héjjal örölt mandulát vagy diót, 5 dkg igen apróra vágott cukrozott gyümölcsöt, $1\frac{1}{2}$ szelet reszelt csokoládét és a 6 tojás kemény habját keverjük meg hozzá. Vaj-jal megkent kerek tortabádogon sütjük. Csokoládéjéggel vonjuk be. *Hóra Mariska*

Baracktorta tejszínes krémlel. Omlós-tésztát készítenek. Gyűrűdeszkán elmor-zsolunk 25 dkg lisztet 12 dkg vajjal, 6 dkg porcukorral, egy csipetnyi sóval, egy félcitrom reszelt héjjal és egy egész to-jással. Nagyobb tortaformát vékonyan ki-kenünk vajjal. A tészta egy harmadrés-zét félretesszük. A kétharmadrész tész-tát akkorára nyújtjuk, mint a torta-forma és beletesszük. A félretett részt rúdalakra sodorjuk és a torta szélére he-lyezzük, hogy karimát képezzen. Lassú tűznél kisütjük. Ezalatt a következő kré-met készítenek: Habüstben elkeverünk 3 tojás sárgáját 10 dkg vaníliás porcukorral, azután hozzákeverünk egy kávéska-nál rizslisztet, 5 dkg hámozott, darált

mandulát, 4 deci tejszínt és tűzön foly-tonos keverés között krémlel főzzük. Ha a krém langyosra kihűlt, beletöltjük a tortába és belerakunk hámozott, félbe vágott sárgabarack befőttet. Négy tojás fehérjéből kemény habot verünk 12 dkg porcukorral, azután a felvert habba könnyedén még 12 dkg porcukrot egyít-ünk s ezzel bevonjuk a tortát és sütőben világosra megsütjük. *Bartha Istvánné*

Alma-torta. Két porhányós tésztalapot készítenek. Mikor kihűlt, az egyiket torta-lapra helyezük. $\frac{1}{2}$ kg kásás, borizú almát megtisztítunk, szeletekre vágjuk, $\frac{1}{2}$ kg cukorral és 2 deci vízzel megfőzzük. Adunk bele 22 dkg tisztított, hosszukára vágott mandulát, 2 citrom apróra vágott héját s addig főzzük, míg a levét teljesen elfőtte. Ekkor keverünk bele 8 levél pu-hított zselatint. Tortaformában kifá-gyasztjuk, a két porhányós lap közé tes-zük, citromosglazurral bevonjuk. *Sasvári Gézané*

Dinnye töltve. Egy nem túlérett szép, zöld turkesztándinnyét meghámozzunk. A tetején léket vágunk és a belsejét kanál-lal kitisztítjuk s azután porcukorral be-lül jól behintjük. Egy darab jégből kerek lapot formálunk úgy, hogy a jégen kikar-colunk egy akkora darabot, amekkorára szükségünk van, azután forró, lapos vas-sal addig simítjuk, míg a megjelölt he-lyig elolvad és szép átlátszó lesz. Ezt rá-helyezzük egy tálra és a tálal egy mag-sabb edénybe tesszük. Az edény tetejére újból mélyebb edényt helyezünk, úgy, hogy megtölthessük apró sójéggel. Az alsó edényt, amelyben a tál van, sze-lesebb edénybe állítjuk és apró sózott jég-gel körülrakjuk. A felső edényt, amely-be van fedve, vigyázva leemeljük, nehogy sósvíz ömöljön bele. A dinnyét ráhelye-zzük a kerek jéglapra és fél liter tejszín-ből kemény habot verünk, cukorral édes-ítjük, maraskino likőrt, apróra vágott citronádot teszünk bele és ezzel a diny-nyét megtöltjük. Visszahelyezzük a jég közé és egy órán át így hagyjuk. Tálalás előtt rumos málnalével leöntjük. Egy gerezdet meleg késsel kivágunk és a te-tejére helyezük. *Sasvári Gézané*

Zsírban sült. $\frac{1}{2}$ liter liszt, 3 tojás sárgája, kis só és tejfelből lágy rétestésztát esi-nálunk, kisodorjuk és forró vajjal meg-kenjük, amit kis pihentetés után 3-szor megismétlünk. Tetszés szerinti formára vágjuk, forró zsírban sütjük és lekvárt adunk hozzá. *Dr. Kommen Elekné*

Beretvás pasztilla fejfájás ellen

Minden

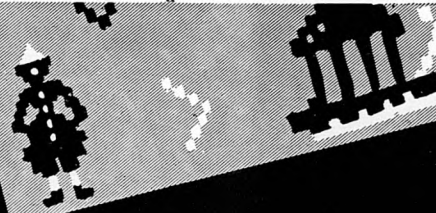
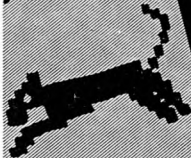
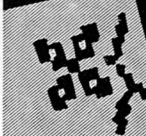

Kézimunkázó

úrhölgy tudja

a Méz

fonal szintartó

Túróslepeny. 2 dkg élesztőt, kis cukros tejjel kelni hagyunk, azután 12 dkg liszttel, 2 kanál olvasztott vajjal, 1 tojás sárgájával, kis sóval, cukorral összegyúrjuk. Amíg a tészta kel, 12 dkg vajjal, 12 dkg liszttel összedolgozunk és a megkelt tészta közepébe helyezve, 3-szor sodorjuk, mint a vajastészta. Azután kisodorva tepsibe tesszük és a következő töltelékkel csináljuk: 6 tojás sárgáját, 5 kanál cukorral habosra keverünk, egy-negyed liter tejfelt, egy ökönagyságú túrót átpasszírozva, 3 kanál olvasztott vajat, csipet sót és 6 tojás habját adjuk hozzá. Ezzel megtöltjük, a tészta széleit körül felhajtogatjuk és pirosra sütjük. Kihülve kockákra vágjuk és vaniliás cukorral hintjük meg. *Dr. Kommen Elekné*

Csokoládé kenyér. 4 egész tojást 14 dkg cukorral ½ órát keverünk, 14 dkg csokoládét, 5 dkg diót, 7 dkg lisztet beleadunk és keskeny, kikenet, lisztezett formában meleg sütőben sütjük. *Dr. Kommen Elekné*

Mandulatorta. 6 egész tojást, 18 dkg cukorral jó habosra keverünk, azután 18 dkg héjas mandulát, 18 szem őrölt kávét beletéve, mérsékelt tűznél megsütjük.

Rákóczi-kollégium

keresztény úri családok gimnazista fiait most veszi fel. A herceziprimás papjainak vezetése alatt áll. Kérjen prospektust. Budapest, II., Keleti Károly-u. 37.

Krémje: 2 tábla csokoládét, 8 dkg cukorral, 2 kanál forró vízzel felfőzzük. A 2 tojás sárgájával kikevert 8 dkg vajhoz adjuk. Csokoládéval bekenjük. *Dr. Kommen Elekné*

BEFŐZÉS

Gyalultkő eltevése. Nem tulgyenge tököt veszünk, megtisztítjuk, meggyaluljuk, besózzuk, félóra mulva kinyomjuk és hideg vízben jól kimosva szitára tesszük és levét lecsurgatjuk. Gyenge ecetes vizet felfőzünk, azután kihütjük. Ha a víz lecsurgott a tökről, tiszta ruhára tesszük, egy másik ruhával jól leszárítjuk és szélesszájú üvegekbe rakjuk, háromnegyedrészig, rátöltjük a kihült ecetes vizet egészen az üveg nyakáig, lekötjük és kifőzzük. Használhatok készítőnk jó kapros mártást tejföllel, a tököt beletesszük és kis ideig főzzük.

Jam készítése éretlen zöld paradicsomból. A paradicsomot megmossuk, ujjnyi szeletekre vágjuk, rézüstben ecetes vízben puhára főzzük, azután szitára kiszedjük, lecsepegtetjük, lemérjük és ugyanannyi cukrot veszünk, mint a paradicsom súlya. Két kg súlyú paradicsomhoz egy szál vaniliát főzünk bele és kellő sűrűre befőzzük. Aztán forrón üvegekbe töltjük és másnap lekötjük.

Cseresznyebefőtt mézzel. 80 dkg mézet felmelegítünk, adunk bele egy kiló megmosott, kimagozott cseresznyét és 15 per-

cig lassan főzzük. A habot kanállal leszedjük. A cseresznyét szűrőkanállal kiszedjük, üvegekbe öntjük, a mézszirupot egész sűrűre elfőzzük, rátöltjük a cseresznyére és lekötés nélkül eltesszük. Pár nap mulva megnézzük, ha a leve hig volna, leszűrjük és újból besűrítjük, forrón ráöntjük a cseresznyére, hűlni hagyjuk és lekötve, kamrában eltesszük.

Körte eltevése. Az apró kis muskotálykörtéket egészben tesszük el. Meghámozzuk, szárából egy-két centi nagyságot rajtahagyunk és citromlével gyengén savanyított vízben puhára főzzük, azután hideg vízbe tesszük, hogy kihűljön, szitára kiszedjük és üvegekbe rakjuk. Egy liter vízhez 45 dkg cukrot tesszünk, szirupot főzünk belőle, kihütjük és hidegen töltjük az üvegekbe berakott körtére, légmentesen lekötözzük és a szokásos módon 15–20 percig kifőzzük. A nagy körtéket félbe, vagy negyedbe elvágjuk és ugyanilyen eljárással készítjük el. **Sárgadinnye.** Kemény, sárgahúsú és vastag zöldhéjú dinnyét veszünk, legjobb a

CZIGÁNY ADÉL VIRÁGKERESKEDÉSE

Budapest, VI. ker.,
Teréz-körút 60
Telefón 15-0-70
Telefón 22-4-15

Kertészeti telep
Budatétény
villatelep
Telefón 699-77

KOSZORÚ-ÉS
CSOKORKÖTÉSZET,
ESTELYEK, BALOK
DÍSZÍTÉSET VALLA-
LÓM, DÉLSZAKI
NÖVÉNYEK KÜL-
CSÖNZESE
AZ ORSZÁG
LEGNAGYOBB
NÖVÉNYLERAKATA

BŐSÉGES ÉTLAP

1936 július hó 1-től július hó 10-ig

SZERDA 1 Rk. J. legsz. v. Pr. Tibold	EBÉD: meggye leves csirkével, vagdalt pecsenye salátafélékkel, rákosészta, gyümölcs. VACSORA: tojásomlett libamájjal főttve, uborkasalátával, párolt libamell burgonyakörítéssel, uborkasalátával, tészta.
CSÜTÖRTÖK 2 Rk. Sari. B. A. Pr. Ottokár	EBÉD: zöldborsó leves, borjúborda burgonyakörítéssel, uborkasalátával, meggyes pité, gyümölcs. VACSORA: velős felfújt burgonyapüré körítéssel, salátával, gyümölcs.
PÉNTEK 3 Rk. M. sz. p. eml. Pr. Kornél	EBÉD: halikraleves, keesege galuska körítéssel, tejben főtt rizs csokoládéval, gyümölcs. VACSORA: túrőkrótás, burgonyakrökelt kovászos uborkával, sajt, gyümölcs.
SZOMBAT 4 Rk. Ulrik pk. Pr. Ulrik	EBÉD: zöldbableves, sertés-paprikás galuskával, öntött salátával, burgonyagombóc barackkal töltve, gyümölcs. VACSORA: borjúvelő kirántva pirosva sült burgonyával, salátával, gyümölcs.
VASÁRNAP 5 Rk. Zak. sz. Ant. Pr. Enese	EBÉD: paradicsomos csirkeleves, töltött gomba, fiatal liba-pecsenye pirosva sült burgonyával, salátával, baracktoja. VACSORA: dértel libapecsenye kompóttal, tészta, gyümölcs.
HÉTFŐ 6 Rk. Izaiás pr. Pr. Ozajás	EBÉD: húsvéles, velősont pirított kenyérral, főtt hús rizs és párolt karotta-körítéssel, szibizimártás, tejfeles pogácsa. VACSORA: borjúvelő savanyú galuskával, tészta, gyümölcs.
KEDD 7 Rk. Cirill és Met. Pr. Cirill és Met.	EBÉD: töltött salátaleves, jérbecsinált mártással, meggyesrétes. VACSORA: kirántott borjúvelő tökfőzelékkel, tészta, gyümölcs.
SZERDA 8 Rk. Erzs. k.-né Pr. Teréz	EBÉD: kalarábéleves, luscokáposzta sertésoldalassal, töltött metél, gyümölcs. VACSORA: rakott csirke, kovászos uborka, gyümölcs.
CSÜTÖRTÖK 9 Rk. Veronika Pr. Lukrécia	EBÉD: borjúbecsinált leves egreszel, töltött uborka, dara-felfújt, gyümölcs. VACSORA: gomba tojással, uborkával, gyümölcs.
PÉNTEK 10 Rk. Amália Pr. Amália	EBÉD: spárgaleves, rakott burgonya salátával, gyümölcs. VACSORA: ponty egészben sültve sültburgonya körítéssel, gyümölcs.

cantalup-fajta. Vékonyan meghámozzuk, ketté vágjuk, belsejét kiszedjük kanállal, azután cikkcikke felvágjuk, melyet két-többe vagy háromba vágunk. Gyenge citromos vizet készítenk, felforraljuk, a dinnyét beletesszük és gyengén áttőzzük benne, azután hideg vízbe kiszedjük, szí-

tára tesszük és lecsurgatjuk. Zomancozott lábosba rakjuk, leöntjük sziruppal, melyet úgy készítenk, hogy egy liter vízhez ½ kg cukrot veszünk. A szirup lepje el a gyümölcsöt és tűzre tesszük, felforraljuk, forrás után mindjárt félre vesszük és másnapig hűvös helyen tartjuk. Másnap a dinnyét szitára kiszedjük, a levét 15 percig felforraljuk, lehűtjük, beletesszük és másnapig benne hagyjuk állni. Akkor ismét szitára kiszedjük a gyümölcsöt, a levét felfőzzük, újból lehűtjük és ekkor tesszük bele a gyümölcsöt. Újból állni hagyjuk másnapig. Másnap a levét felfőzzük, a dinnyét a forró szirupba dobjuk bele és néhány percig főzzük. Azután elvesszük a tűzről, hagyjuk kihűlni, üvegekbe töltjük, lekötjük és elteszük. Ugyanígy tesszük el a görög-dinnyét is. Főzhetünk bele, hogy kellemes íze legyen, néhány szelet narancsot és vaniliát.

Ringló eltevése. Éretlen nagyszemű ringlót veszünk. Megmossuk, szárából 2 cm-nyit rajta hagyunk. Gyenge ecetvizet forralunk, melybe egy késhégynyi szóda-bikarbonát teszünk, hogy a ringló zöld színe megmaradjon. Tüvel kissé megszurkáljuk. A vizet felforraljuk s főveskor a ringlót beledobjuk s addig főzzük, míg egyik-másik gyümölcs heja megpred. Ekkor szűrőkanállal kiszedjük, hideg vízbe dobjuk, hogy lehűljenek. Szitára tesszük, lecsurgatjuk és üvegekbe rakjuk. Egy liter vízhez 50 deka cukrot adunk, jól felfőzzük, a habot kanállal leszedjük, teljesen lehűtjük, ráöntjük a gyümölcsre, lekötjük, kidunsztojuk. Teljesen elegetendő, ha egyszer felforraljuk és mindjárt félretesszük.

Fájós lábúak

pehellykönnyű vászon és everlasting cipők

SZÉKELYNÉL, csak IV. Múzeum-körút 39.

Sárgabarack. Félérett kemény barackot veszünk, meghámozzuk, kettévágjuk, magját kivesszük és néhány óráig meszesvízben állni hagyjuk, miáltal kemény marad. Azután több vízben kizáztatjuk, szitára tesszük. Vízét forralunk, a barackot pár pillanatra beletesszük, azután hideg vízbe kivesszük. Üvegekbe rakjuk és sziruppal feltöltjük. Egy kg barackhoz veszünk 45 dg cukrot, 3 deci vizet, ebből szirupot főzünk és a gyümölcsre töltjük. Légmentesen lekötjük és 9 percig gőzben dunsztojuk.

Ribizke-iz. A megtisztított ribizkét jól összezzuk és szítan áttörjük. Lemérve, zomancozott lábosban jól befőzzük. Minden kilóra 90 dgk cukrot adunk és hirtelen megfelelő sűrűsége beforraljuk. Meglegett üvegekbe töltjük és másnap kötjük le.

Ribizkebor. 5 kg szemezett és összenyomott ribizkét 5 kg kukorral és 11 liter vízzel nem túlmeleg helyen addig erjesztünk, míg teljesen megtisztul. Ekkor üvegekbe töltjük és ledugaszolva kamrában elteszük.

Jamek készítése azzal különbözik a tészták töltéséhez készítenő ízekből, hogy a gyümölcsöt a héjával együtt használjuk a jam-hez. A puhára főtt, illetve

EGYSZERŰ ÉTLAP

1936 július hó 1-től július hó 10-ig

SZERDA 1 Rk. J. legsz. v. Pr. Tibold	EBÉD: borjúbecsináltleves zöldborsóval, ceserszénrétes. VACSORA: töltött uborka, gyümölcs.
CSÜTÖRTÖK 2 Rk. Sari. B. A. Pr. Ottokár	EBÉD: gombaleves, sertéscomb egészítve káposzta posztával, gyümölcs. VACSORA: párizsi eceteshagymával, sajt, gyümölcs.
PÉNTEK 3 Rk. M. sz. p. eml. Pr. Kornél	EBÉD: halikraleves, túrósgomba, gyümölcs. VACSORA: kávé, vajkenyér, gyümölcs.
SZOMBAT 4 Rk. Ulrik pk. Pr. Ulrik	EBÉD: burgonyaleves, töltött paprika, gyümölcs. VACSORA: sertés-máj tüzdele burgonyapüré körítéssel, salátával, gyümölcs.
VASÁRNAP 5 Rk. Zak. sz. Ant. Pr. Enese	EBÉD: csirkeaprótlék leves, rántott csirke sültburgonya körítéssel, salátával, piszkótekeres tejszínhabos málnával töltve. VACSORA: hirtelen sült sertészelet burgonyakörítéssel, uborkasalátával, tészta.
HÉTFŐ 6 Rk. Izaiás pr. Pr. Ozajás	EBÉD: húsvéles eperlevél tészta, főtt hús egres mártással, burgonyakörítéssel. VACSORA: sertésgulyás kovászos uborkával, gyümölcs.
KEDD 7 Rk. Cirill és Met. Pr. Cirill és Met.	EBÉD: zöldbableves, töltött kalarábé, meggyesrétes. VACSORA: savanyú tődele gombóccal, gyümölcs.
SZERDA 8 Rk. Erzs. k.-né Pr. Teréz	EBÉD: kalarábéleves, borjúhússal, káposztás palacsinta. VACSORA: leős uborkasalátával, gyümölcs.
CSÜTÖRTÖK 9 Rk. Veronika Pr. Lukrécia	EBÉD: töltött paprika, kelt-tészta meggyel töltve, gyümölcs. VACSORA: pirított borjúmáj burgonyapüré körítéssel, uborkasalátával, gyümölcs.
PÉNTEK 10 Rk. Amália Pr. Amália	EBÉD: burgonyaleves tejfeles, kirántott hal vajban sült burgonyával. VACSORA: lágtojas, túró tejföllel, sajt, gyümölcs.

a főzés által besűrített gyümölcs minden kilójához, a gyümölcs édesége szerint kb. 50–70 dg cukrot adunk és addig főzzük, míg a próbára fányírra tett gyümölcs megkoesnyásodik, üvegekbe teves és lekötés után ajánlatos 15 percig mindenik gyümölcsöt kidunsztozni.

Fried Rózsai fűzőszalon

Erzsébet-körút 30. I. 3. Egészsegyűri és kombinált fűzőkülönlegességek, mérsékelt árban.

TANÁCSOT? KÉRNEK

13 és 16 éves gimnazista fiaimat szeretném 4-6 hétre Ausztriába küldeni úri-családdhoz a német nyelv elsajátítása végett. Esetleg két családnál is elhelyezném. Cserébe elfogadnék hasonlókorú fiút, vagy leányt. Fehér Gyuláné, Gyöngyös, Kossuth-u.

Kedves olvasótársnőim közül ki ajánlana nyaralásra alkalmas szép vidékű, jó levegőjű intelligens falut, ahol sok gyümölcs és tejtermék kapható és az élet nem túl drága. Leveleket „Naiszka” jellegre kiadókba kérek.

Kedves előfizetőtársnőimet kérem, ki volna szíves ajánlani idős úri házaspárhoz egy teljesen megbízható jobb nőt, aki kis háztartásuk minden munkáját nagy tisztasággal, rendszeretettel elvégezné. Állandó otthont talál. Leveleket „Sz. F.-né, Rákosszentmihály” jellegre kérek.

Egy vagy két főiskolás leány részére tiszta utcai szoba fürdőszoba használatlalt magányos úrnőnél kiadó. Leveleket „Magányos úrinő” jellegre kiadókba kérek.

Kedves olvasótársnőim közül ki tudna ajánlani Ausztriában egy kedves német családot, aki cserébe elvállalna 3-4 hónapra egy 18 éves falusi úri leányt. A német nyelvet szeretné elsajátítani. Gyermekkel szívesen foglalkozna és a háztartásban segítkezne. Leveleket Nagy Veronka, Ivánca, Vas megye címre kérek.

Kedves olvasótársnőim közül ki ajánlhatna Grazban vagy környékén oly családot, aki egy hatodik gimnazista fiút a vakáció idejére szívesen látna annak ellenében, hogy az illető család egy nőtagja a Balaton mellett (Badacsonyan) nyaralhatna azon idő alatt. Leveleket dr Jányk Istvánné, Sümeg címre kérek.

Szeretnék ezúton megismerni egy vidám, lehetőleg független, velem egykorú, 38 év körül dolgozó hölgyet, akivel szabad időnkben együtt szórakoznánk, sétálnánk és látogatnánk egymást. Szíves választ „Önzellen barátság” jellegre kérek.

Szeretnék kedves előfizetőtársnőimmel levelezni. Németül is lehet. A leveleket kiadókhoz kérem. Jelige: „Lányos mamák előnyben”.

Fűző helyett PREISZNÉ

viseljen nyáron egybe szabott, **harisnyatartó melltartó.**
Dohány-utca 16-18
fűzőszalon, Telefon: 35-1-91

Kedves olvasótársnőim közül ki fogadná el hűgömet párhelti nyaralásra, akit megviselt a tanulás, mert most érettségizett. Ausztriába, vagy a Balaton mellé szeretném menni jövevényű helyre, jó környezetbe. Szerény igényű, kedves modorú leány. Ellenszolgáltatásul gyerekekkel tanulna, zongorázna, tornázna vagy németül tanítana. Háztartási munkában szívesen segítené. Leveleket M. Gy., Győr, Feeske utca 33. kér.

Kedves olvasótársnőim közül ki volna szíves átengedni nekem az 1934. évi augusztus hó 1-én megjelent 22. számot. Szeretném beköltetni. Viszonzólaglatra mindenkor kész vagyok. Szív. üdv. Vajda Szép Gyuláné, Tiszaroff.

Kérem dalkedvelő kedves olvasótársnőimet, szíveskedjenek lapunk útján megküldeni „Féltreállok az utadból, ha nem

Legfájtettebb kincsét:
a szép arcbőrt
varázsolja még szebbé
az új

CHARMING SZÉRIA

Teljesen feleslegessé teszi a költséges és időrabló kozmetikai szalont.

CHARMING krém tisztító, száraz nappali és zsíros bőrtápláló krém. Elsimítja az arcderéket, hamvasítja a bőrt.

CHARMING kölnivíz Elbűvölő az illata.

CHARMING püder minden divatszínben. Lehelletfinom az anyaga, rendkívül tapad, elragadó illatú.

CHARMING szappan a Charming hatóanyagokat tartalmazza

KAPHATÓK A SZAKÜZLETEK BEN

leheltsz enyém“ és „Csókolom a halvány kis kezét“ című tangódal szövegét. Meleg köszönettel „Tiszai”.

Kedves olvasótársnőim közül keressék 21 éves r. kath., külföldi intézetben végzett, franciául perfektül beszélő leányom részére hasonló szórakozó-partner barátot, kívül a francia és esetleg angol nyelvet gyakorolhatnák. Szíves választ kér P. P., Budapest, VIII., Szigony-utca 20., félcemet 2.

Kérem kedves olvasótársnőimet, szíveskedjenek megküldeni a „Kékduana“ kerítő magyar szövegét. Nagyon hálás volnék, ha valaki kedves volna megküldeni. Szív. üdv. Sch. Kálmánné.

ÜZENETEK

Tisztelettel kérjük azon mélyen tisztelt előfizetőinket, akiknek július hó 1-én vagy az előbbi hónapokban előfizetésük lejárt, szíveskedjenek az előfizetési díjat beküldeni, hogy lapunkat zavartalanul küldhessük.

Doktornő. A hortenzia nem olyan kényes virág, mint általában hiszik róla. A lehullott levelek nem azt jelentik, hogy a virág elpusztult, hanem a fa pihen és tavasszal újból kihajt. Nyáron, vagy tavasszal kell szaporítani dugványozással, de lehet a fő elosztásával is. Virágozni azonban csak két év múlva virágzik. Ha jól van táplálva, gyorsan nő. Homokos, erdej lombtrágyás földet szeret és a virágzás kezdetétől nagyon bőséges vizet kell adni, sőt a virágzás alatt állandóan vízzel telt tányért tartunk alatta. Sokkal igénytelenebb, mint bármely más virág s ha szeretettel gondozzuk, nagy bokorra nő. Nyáron ki lehet tenni árnyékos helyre

a szabadba. Fa alatt sokáig szép marad a hortenzia. Ha összel a leveleit elhullatta, öntözni többé nem kell. Kora tavasszal minden évben át kell ültetni nagyobb cserébe és hetenként kétszer felülről is permetezzük langyos, állott vízzel.

Szív. üdv. Szerk.
Muskátlí. A fiatal muskátlí, ha jól lett dugványozva, hozza azokat a csodálatos nagy virágokat, amelyet mindenki megbámul. A dugványozást augusztus hónapban kell végezni. Az erős oldalhajításokat, amelyeknek 5-6 levelük van, éles késsel levágjuk és a végét belemártjuk szitált faszénporba, az alsó leveleket levágjuk, úgyhogy csak a két felső levelet hagyjuk meg rajta s úgy dugjuk 4-5 cm mélyen megöntözött, vizes homokba és árnyékos helyen tartjuk. Két hétig a dugványokat nem szabad napfényre tenni. Az eldugványozott hajtások szeptemberre meggyökeresednek és ekkor átültetjük puha földre, amelyet régi trágyával kevertünk össze. Megöntözük átültetés után s azután fagymentes helyiségre tesszük. Egész télen öntözés nélkül eltartható. A sárga leveleket tördeljük le és égessük el. Tavasszal azután kiültetjük és gyönyörködünk a dús virágokban.

Szív. üdv. Szerk.

DÁN TESTVÉREK, Váci-utca 6. (sarok). Új bundák - ezüsttrákák - nerzek - kepek

P. J.-né postamester. Kedves kívánságára alábbiakban küldjük a kért foszlós kalács receptjét: Fél kg liszthez veszünk negyedliter langyos tejet, 6 deka cukrot, 1 tojást, 9 deka vajot, 1 deka sót és 2 deka élesztőt. A kelt létsza egyik fontos tulajdonsága, hogy a hozzá használt anyag ne legyen hideg, tehát mielőtt használjuk, tartunk mindent meleg közelében. Egy borospohár langyos tejbe tesszük az éleszt-

Lysiform nélkülözhetetlen. Saját érdekében használja. * Utasítás minden üveg mellett

BUTORT mindenki

BOC-MIL butoráruházban vásárol
VI., Vilmos császár-út 43. (Báthory
utával szemközt). **KOMBINÁLT SZOBÁK,
HÁLÓK, EBÉDLŐK** és választékban

tőt, egy kockacukrot, összekeverjük két kanál liszttel és kelni hagyjuk. Mikor megkelt, a liszt egyharmad részéből kovászt készítenk és kelni hagyjuk. Félóra múlva a lisztet megfelelő nagyságú tálba tesszük, középebe öntjük a kovászt, hozzáadjuk a tejet, cukrot, tojást és gyorsan jól kidolgozzuk, végül beleadjuk a puha vaját és tovább dagasztjuk addig, míg a kézről vagy a kanálról leválik. Túl sokáig nem szabad dolgozni, mert árt a tészta-nak. Ha a tészta megkelt, liszttel meghintjük, letakarjuk és meleg közelébe tesszük. Félóráig kelesztjük, azután meg-egyszer újból átdolgozzuk és újból kelni hagyjuk 15 percig, azután ismét kidolgoz-uk. Ebből készíthetünk kalácsot és fo-nott kalácsot is. A fonott kalácsnak a tésztát három részre osztjuk, jól lisztezett deszkán gömbölyűre felsodorjuk, a há-mor ág egyik végét egymásra tesszük, to-jásfehérjével összeragasztjuk, azután be-fonjuk és a másik végét szintén összeraga-sztjuk. Vajjal jól kikent tepsire he-lyezzük, 20 percig kelni hagyjuk, akkor tojással megkenjük és jó meleg sütőbe tesszük és szép pirosra megsütjük. Ha gyorsan pirosodna, papírral leborítjuk a tetejét. A nagy kalácsot vékony, hosszú papálciával átszúrjuk s ha száraz, amik-or kihűztük, akkor a kalács át van sülvé. Ne használjunk több élesztőt, mint amennyi már ki van próbálva, mert ha gyorsan kel, nem győzzük kidolgozni és a sütésnél összeesik. Kelt kifli készítésé-hez a megkelt tésztát deszkára borítjuk, három részre osztjuk, lepényalakúra kí-nyújtjuk. 50 deka apróra vágott vajnak a felét a középső lepényre egyenletesen szétrakjuk, a másik lappal leborítjuk, erre rakjuk rá a vaj másik részét és a harmadik lepénnyel leborítjuk. Ekkor a tészta kész és tetszés szerint készíthetünk belőle lekvárral, dióval, mákkal, túróval, stb. töltött kiflit, stb., kissé kelni hagyjuk, de nem nagyon meleg helyen, mert a vaj kifolyik belőle. Tojással megkenjük és kikent pléhen meleg sütőben megsüt-jük. Akkor van jól kisülve, ha a tészta nem esik össze. Kelt tésztának sohasem szabad összeesni, mert akkor a tészta nem sikerült.

Doktorráavatás. A tehetősebb jelölteknek nem probléma a frakk, de mivel nem kötelező, felesleges kiadásba verné magát, ha különben úgy sincs szüksége rá, csak erre az alkalomra, ne ölje bele kis megtakarított pénzét, amit korrepetál-lással szerzett. Nem ajánljuk, hogy es-náltasson, mert a szakett teljesen megfe-lelő ünnepélyes öltözet. A doktorrá ava-tandó hölgyek is komoly fekete ruhában jelennek meg, amit fehér díszítéssel élén-kíthetnek. Úgy a férfiak, mint a hölgyek fehér kesztyűt, fekete cipőt viselnek.

Szív. üdv. Szerk.

Piros erimion rózsaszirmok, mint alírás meghatározó gyönyörű gondolat. Aki küldte

üdvözlétül, meleg érzésekben gazdag szívet mutatott meg nekünk. Mégis nagyon-nagyon sajnáljuk, hogy a rózsák mögött nem jelent meg a neve s hiába keressük a gondolatunkkal, szívünk hálás köszö-netével, nem árulják el küldőjüket, aki bizonyára nevelte, gondozta, minden vi-rágját külön megsimogatta. Hogy nagyon kedves volt ez a virág szívének, tudjuk abból, hogy reábizta üzenetét. Mi pedig a mi virágunkkal: ezekkel az apró be-tűkkel köszöntünk be, amelyek vidítsák fel, szórakoztassák és tolmácsolják gon-dolatainkat, szeretetünket és meleg üd-vözlétünket.

Szerk.

**DÁN TESTVÉREK, Váci-utca 6. (sarok).
Új bundák - ezüsttróák - nerzek - kepek**

S. K., Nagykanizsa. Költeményei hangu-latos apróságok, arra a komoly költői te-hetségre azonban, amelyre gondol, nem következtetünk egyikből sem. Nem ne-vettem ki, mert aki ennyire kedvesen tudja kifejezni a gondolatát, azt még ak-kor is komolyan kell venni, ha írásai nem egészen ütnek meg a mértéket. Igaz, hogy versei forma tekintetében nem ki-elégítőek, de elvitatathatlan, hogy tud gon-dolkozni. Például igen bájos ez a szakasz: „Lelkem legszebb virágait egy csokorba összeszedtem.

A szerelem oltárára áldozatul odatettem. Összehordtam minden szépet: Hitet, Vágyat, Reménységet Teneked. Megállott és azt bámulta Gyönyörködve minden csillag Az égen.“

Jövőben is szívesen olvassuk el verseit. Szív. üdv. Szerk.

Cyklamen. Az Ön

esetében is beiga-zolódott, hogy a szerelem kegyetlenül önzővé alacsonyítja az embert. Lelkiismeretét elká-bította az érzések vad sirokkója és egyetlen egyszer se jutott tudatára, hogy olyan vesze-delmes játékba kez-dett, melynek egész életére nyomoréka lehet. Megdőbbentő, hogy gondolkodás nélkül elfogadta és természetesen ta-lálta a nő férfi udvarlását, szerel-mét, a mártír fele-ség kijátszását, akit egyszerűen félre akartak tolni az út-jükből, hogy szerencsétlen, bűnös vágyukat kielégít-hessék. Az igazsá-gos Mindentlító és Mindentudó közbe-lépett és olyan elég-telt adott az ár-tatlanul szenvedő asszonynak, ami-lyenre nem gondol-hattak, mert azt hitték, hogy semmi nem állhat tervük elé. Csak így lehet megérteni, hogy a nagy szerelem da-

Strandra túllból

készült

Léda

melltartók mindenütt kaphatók P 2.40-ért

cára beléphetett az életébe egy másik férfi és összeomlott a nagy tervekből épí-tett kártyavár, mintha nem a mindenható szerelemre lett volna építve, ami miatt feláldozta magát, az emberek becsülését és belekerült a pletyka kellős közepébe. Hogy lehet kijutni ebből az örvényből, nehéz eltalálni. Mind a két férfi vissza-vonta a szerelemigéret zines vitorlát és menekülnek. Egyik vissza a feleségéhez, másik el, még a városból is, mentől mesz-zebb a kiábrándulás színhelyétől. Csak az igazi sebesült nem menekülhet semerre. Ott maradt a csatatéren vérző szívvel, az eseményeket jórészt meg sem értve, csak halványan kezd derengeni valami világo-ságféle az elméjében, hogy mi történt és miért történt. Mint a gályarab, oda van láncolva állásánál fogva az emlékek sa-jgó világosághoz. Minden percben tövisek jár-ják át a szívét s nincs joga szemrehá-nyást tenni sem egyiknek, sem másiknak még gondolatban sem, mert az az ost-romlott vár, amelyik feladja a védelmet, el kell viselje a győzők durvaságait. Fájdalmasan megleckéztette a sors. Egy egész életre való tanulságot szűrhet le belőle. És leszűrhetnek mindazok, akik hasonlóan nem gondolnak magukkal, ha-nem hatorul röpködnek a fény körül és megégetik a szárnyukat. Ez az a bűn, amit nehezen bocsátanak meg az embe-rek. Nem lehet átnézni rajtuk, nem le-het nem törődni véleményükkel, mert sa-

Jól és olcsón csak

Ausztriában

nyaralhat.

Nagyarányú utazási kedvezmények: 80% visszautazási kedvezmény az elő-utóidényben,

60% visszautazási kedvezmény a fő-idényben.

Schillingigényléseit gyorsan és pontosan elintézzük. Kérjen prospektust az utazási kedvezményekről

Oszták Forgalmi Iroda
Budapest, VI., Andrassy-út 28.

JÉGSZEKRÉNYEK

jégre és villanyra. Figyelem! Cégünk újon-dsága. Különleges szigetelésű, külső és belső színes zománccal- és üvegburkolatú háztar-tási jégsekrény, HENNEFELD Jégsekrény Rt. Budapest, VI., Ó-utca 6. Tel.: 11-4-29, 15-6-46.

jat lelkiismerete sem talál mentséget. Talán nem is sejtí, hogy ez a tudatalatti érzése vezette hozzám, amikor egyedül maradt, olyan egyedül, hogy senkinek nem merete elsrini bánatát s nincs is senkije, akinek elsríhatná, hogy nem is hibás, csak szegény, naiv kis teremts, akit a szerelem nevével elkábítottak, azután kifosztottak és végül elhagytak. Romantikus regény tragikus hősnőjének tragikus utánzója, aki esküdött a szerelemre és a szerelem máglyáján megégette magát. Meg kell erősítse a lelket, fel kell ismernie a morális erőt tisztító, felemelő szükségét, ami nélküli menthetetlenül elveszne az ember. Nem könnyű elszakadni a múlttól és új életet kezdeni. Ha volna rá mód, helyeztesse át más reszortba magát, hogy még közelében se legyen annak a férfinak, aki belesodorta a szenvedélybe s ott hagyta, vergődjön ki, ha tud. Megismerhette és ítéltetett. Megmondom öszintén, nem bízok eléggé sem az erejében, sem elhatározásában, hogy egy újabb kísértekként ellent tudna állni. Ezután még könnyebben elérhető prédának tekintik, olyanoknak, akit felelősség nélkül ejthet el. Nem hivatkozom a nő hatalmas fegyverére: büszkeségére, mert a multban egyáltalán nem élt vele, mintha nem tudna róla. Mintha hiányzott volna a szeme és nem lát bele az érzések titkos redőibe, amelyek a lelkiismeretlen férfi esalétekként használ az olyan egyszerű gondolkodású teremtséknél, akik nem mérlegelik, nem fontolják meg a szavak, az édes szavak mérgezett értelmét. Még egyszer, egyetlenegyszer fussa át gondolatban az eddigi történetek — legyen ez az önévszöfuttalás vezeklés is — és megvilágosodik előtte, miként kellett volna fogadja az ígéretek rakétázó görögültét, hogy ne gyújtsa fel és ne dönthesse romba fiatal életét. Pillanatokig tartott csak felszaladásuk és kialakva visszahullottak a sötétségbe, maguk is sötéten, hamuvá váltan. De van feltámadást hirdető reménység, ami biztat, hogy nincs olyan fekete bánat, amelyet be ne borítana az idő a maga jótékony feledés-fátyalával, hogy reménytelenül, cselésgedve kellene a hotnap elé menni. A visszatörpanás megállást jelent, a hiba beismerését és eldőlést annak, hogy mátlól merre vezessen az útja. Eldőlt, hogy győzni csak az győzhet, akit nem érhetnek többé hasonló keserű meglepetések. Az az öszinté, igaz szeretet mondatla velünk ezeket a túlszigorú intelmeket, amely nem kényeztetni el, hanem féltőleg figyelmezteti, mi vár reá, ha nem fordul vissza és nem zárja be a szívét a lelkiismeretlen, kiszámított hatású hízegéssek előtt. Azt a férfit, aki tisztá, jó szándékkal közeledik majd, megismeri arról, hogy a szép szavakba burkolt hazugság helyett egyszerű és őszinté szeretettel ajánlja fel szívét és egész életét, ha boldogodni teheti vele. Az ilyen férfit lehet szeretni és becsülni s hisszük, hogy találkozik vele. Mindig szívesen látjuk levelet és a legjobb szándékkal vezetjük a csöndes boldogság felé. Örülünk, ha elhinné nekünk, hogy szándékosan nem

édesítettük meg szavainkat, hogy ezzel is edzzük elhatározását. Azzal a kívánsággal üdvözöljük, hogy legközelebb ne ilyen szomorú levelet írjon nekünk. Sokszor és együttérzéssel köszöntjük. Szerk. Özv. H. J. né. Pápa. Hálás szívvel örizzük meg kedves sorait, amelyekkel olyan boldog örömet szerezett nekünk. „Igen köszönöm a szép ajándékok, amit küldtél nekem. Tizenegy éve, hogy előfizetője vagyok a M. U. L.-nak s ha a jó Isten is úgy akarja, az is maradok. Csak azt sajnálom, hogy nem tudok még több előfizetőt szerezni, de már minden ismerősömmel jár a M. U. L.” Nagyságos Asszonyunk is egyike a legregőbb előfizetőinknek, akik a M. U. L.-t akkor fogadták szeretetükbe, amikor nagy ambícióval és még lángolóbb lelkesedéssel bontogatta szárnyait és vasszorgalommal tört magának utat a munka göröngyös országútján azokhoz, akik szeretetükbe fogadták. Nem ajándékok ígértünk, hanem a lapunk volt az ajándék s így maradt a miénk azoknak szeretete, akik az első számtól, mint legjobb barátjuktól várták minden tíz naphan megjelenését. Mi is végtelenül hálásak vagyunk a szeretetükrét, hűségükrét és ígérjük, hogy a mi szeretetünk sem fog soha kialudni. Igaz szívvel köszönti Szerk.

Tisztelettel figyelmeztetjük mélyen tisztelt olvasóinkat, hogy értesülésünk szerint a vidéken házaló idegen ügynökök lapunk nevével visszaérek, amennyiben a közönség félrevezetésére szándékos rosszindulatú megtevéstésül azt terjesztik, hogy a lapunkhoz mellékelte gyermeklapot a közönség ezentúl majd nem kapja díjtalanul, hanem azért külön kell majd fizetni. Ez az állítás valótlan, mert lapunk összes mellékleteit, beleértve a gyermeklapot is, előfizetőink teljesen díjmentesen kapják, mint a Magyar Uriasszonyok Lapja mellékletét. Hogy mi a céljuk az ilyen félrevezetésre alkalmas hír terjesztésével, azzal mindenki az első pillanathban tisztában van, de védekezni csak akkor tudunk eredményesen, ha mélyen tisztelt előfizetőink segítségünkre lesznek és a valótlan hírt terjesztő ügynökök, aki a mi díjtalan gyermeklapunkért külön előfizetési díjat mer követelni, ha útjukba vetődik, átadják a rendőrnök. Tisztelettel kérjük mélyen tisztelt előfizetőinket, szíveskedjenek megakadályozni, hogy rosszindulatú ügynökök árthassanak lapunk jó hírnevének.

Teljes tisztelettel
a KIADÓHVATAL

DÁN TESTVÉREK, Váci-utca 6. (sarok).
Uj bundák - ezüstrórák - nerzek - kepek

Hortenzia. „Mintha földöntúli erő vezetné tollamat — írja —, mikor e sorokat írom s míg a drága M. U. L. főszerkesztőjének talán csak szürke hétköznapi munkát jelentő papíros, én remélem, hogy aki mindenkinék elküldi gyógyító balzsamát, engem is védőzárnai alá vesz és megnyugtaltja régóta háborgó lelkemet...” Aki így ír, abban nem kételkedhetünk, hogy így is érez. Minden sorával dokumentálja, hogy élete csip-csup gondok között morzsolódik le, amit megnehezít azoknak szeretetlensége, akikhez hozzátartozik. Nehéz küzdelmek között cammognak hosszú hétköznapi, amelybe belépett egy férfi személyében a szabadulás reménysége, de elűzött, mielőtt összekapcsolódott volna érzésük. Véletlen sorssá komolyodott helyzete, amelyből nem találja a kivezető ösvényt. Ha szabad véleményünkkel behatolni az életébe, az Ön korában nem tanácsolhatjuk, hogy szere-

Felülmúlhatatlan

PULVEX rovarirtó

megbízhatóan
féregmentesíti lakását,
Nem mérgező, szagtalan.
Ezt kérje mindenütt.

lem nélküli, pusztán a szabadulás gondolatától negatíva menjén férjhez, mert gondolja meg, mit jelentene olyan emberhez fűzni a maga életét, aki idegen a szívének. A házasság nem lehet mentődeszka, amelybe csak azért kapaszkodna bele, hogy a megélhetését biztosítsa. Nem tudok elképzelni olyan zord szülőt és olyan ellenszenves testvért, aki gyermekét, illetve testvérét a szerencsétlenségbe taszítaná. Üzze el magától ezt a borzalmas, életét megmérgező gondolatot s még ha valóban így is volna, keressen mentséget, hogy senki ne ítétheszen azok fölé, akikhez születésétől hozzátartozik. Ahogy a szülőnek nincs olyan rossz gyermeke, akit elítél, ugyanúgy a gyermek nem lehet soha a szülő bírja. Vannak hirtelen természetű emberek, akik felindulásokban hevesek, túlszigorúak, de ki nem győződött meg, hogy a felindulás vihara elvonulása után édes megbékéles következik. Ha megkérdem, hiszi-e, hogy a szülői szeretetnél nincs igazabb, áldozatosabb szeretet, tudom, hogy nem habozna a felelettel. Mindannyian hajlamosak vagyunk az igazságtalanságra épűgy, mint a túlzott igazság nevében való ítélkezésre, holott mindkettő a meredekek szélélt jelenti s könnyen beleszedülhetünk akár egyik, akár másik mellett tátongó mélységbe. Böles gondolata „Légy igazságos, de ne légy felettebb igazságos!” s megérdemli, hogy odagondoljuk mindennapi imádságunk mellé. Olyan nagyon rászorok egymás szeretetére, jóindulatára, elnézésére, hogy a családban elhangzó elnévélemények, nézeteltérések nem égethetnek gyógyíthatatlan sebeket és nem zakáthatják el egymástól szíveiket. Önnek, mint gyermeknek, mint fiatal leánynak, a szelidség és szerénység adottságával kell valószólni; hogy a veséskig erő szöcsaták megszünjenek vagy legalább is minimálisra csökkenjenek. Legyünk tisztában azzal is, hogy kenyérkereseti pályán nem könnyű dolog önállóistania magát. Milyen állásra gondol arra az esetre, ha mindenáron ragaszkodik tervéhez, hogy saját magát elertartsa? Képzetséget nem ismerjük s addig, míg erre vonatkozóan nem tájékozott, még ideával sem lehetünk segítségére. A nő igazi hitvatása a házasságban és a családban van, mert nem azért megy férjhez a leány, hogy a jövőjét biztosítsa, hanem azért, mert Isten úgy teremtette az embert, hogy családól alapítsanak, gyerekeket neveljenek. A férfi épűgy nem tud meglnni az otthon, a feleség, a gyermek nélküli, mint a nő, tehát egymás boldogságáért és nem egyéni érdeklől házasonak öszsze. A feleség az otthon ellátásával épp olyan felelősségteljes munkát végez, mint a férj azzal, hogy ő szölgáltatja ennek a munkának a finandális részét. Mi az Ön helyében nagyon engedelmes gyermeként alkalmazkodnánk a mi drága jó anyánkhoz, aki nem akarhat soha rossz-

Simon Ágnes, Budapest, Lézli Ferenc-tér 10. f. 1. kozmetikai intézete

Legmodernebb eszközökkel szőrszálak, szemölcsök eltávolítása. — Szépjőszereket vidékre is. — Díjtalan kozmetikai skaktanáes. Telefonszám: 1-228-64

A jó fűző FORMÁLJA AZ ALAKOT
MIMI FÜZŐ- ÉS MELLTARTÓ SZAKÜZLET
VILMOS CSÁSZÁR-ÚT 20

Amerikai Rendszerű Lábápolási Intézet. Lípót-körút 13, földsz. 4.

szal, mert az ő legedesebb öröme, ha gyermekét boldognak látja. Eddigi bándósa miatt igaz részvételt gondolunk Önre s szeretnők, ha tanácsunk jóra fordítaná mindazt a sok keserűséget, ami miatt panaszos levele íródott. Szeretettel köszöntjük. Szerk.

Belföldi és külföldi úrihölgyeket hivatósz kosmetikus legtekintesebben kiképez Földesné JUNO kosmetikai intézete, Budapest, IV., Károly körút 24. A M. U. L. előfizetőinek tandíjkezdmény.

Apróhirdetések

Ezen rovatban közzétett hirdetés díja szavanként 15 fillér. Vastagbeteftűkkel kezdett első szó díja 30 fillér. Tíz szavú alatti szöveg hirdetés díja 1 P 50 fillér. Jelzés hirdetésre érkező levelek továbbítására hirdelési díjjal egyidejűleg külön 1 P utalandó át. A lllás kereső hirdetések szavanként 10 fill.

Magaslati nyaraló Parádafürdő mellett, erdőkkel körülvett árnyas, pormentes, nagy gyümölcsös. Napi penz 4 pengő. Varga-penzó, Reesk.

Perza és más szőnyegek szakszerű és művészi javítását vállalom. Vidéki megrendeléseket is pontosan eszközöl. A lap előfizetői részére 10 százalékos kedvezmény. Cím: Tcharhoukian Vosdanik, Budapest, VIII., Kisfaludy-u. 21. Telefon: 369 06.

Rövid, fekete gyakorló zongora 200, külföldi 400, valódi Büsendortér 600. Zongorák, pianók feltűnő olcsón, tisztviselőknél elég nélkül, lakásokéukbél részlete **«Opera-zongorateremben.** Rákóczi-út ötven, Erzsébet-körút sarok.

Kertes házban kellemesen nyaralhat kitűnő ellátással. Thanyi, Pestszentlőrinc, Vercse u. 18.

Gyönyörű, fehérre festett, használt, smiteltes lényaszoba — magányos hölgy részére is alkalmas berendezés — olcsó áron eladó. Érdeklődés 950-95 telefon alatt vagy Újpest, Erzsébet-utca 8. Bútorgyár.

Csilárüdülő egész évben nyitva. Gyönyörű hegyvidék, kényelmes kastélyszobák, zárt folyosók, prima koszt, olcsó penz. Prospektus. Csilárüdülő, Mátraszőlős.

Főiskolai hallgató előkészítést jogi alapvizsgára vagy szigorlatra vállalom. Levelek «Doktor» jelére kiadható kérem.

Tesli és szemeli foggyatékosok szakszerű gondozására felvételnek. Wallrabenstein, Budakeszi, Rákóczi u. 108.

Magányos úriasszonyhoz vagy idősebb, kimondottan úricsaládhöz ajánlkozom hávezetőnőnek, felolvasónak. Teljesen korrekt, megbízható közporkorú úriasszony vagyok, aki teljes felelősséggel vállalkozom bizalmi állás betöltésére. Levelek «Úriasszony» jelégre kiadható kérem.

Zongorák, pianók, előleg nélküli legkisebb részlete. Tisztviselőkedvezmény. Fenyőné zongoraterme, Erzsébet-körút huszonhat.

Bécs mellett klimatikus helyen, hegyoldalon lévő villában, úri családnál 2-3 úriúrnál kellemesen nyaralhatna személyenként haví 100 schillingért. Erdő, strandfürdő és tennispálya a közelben. Érdeklődők «Klosterneuburg» jelégre írják a kiadóhivatal címére.

Zongorát vagy pianót azonnal készpénzfizetésért sűrűsre venni, Telefon: 395-03.

Eladó a III. Dósa-u. 31. (Rómafürdő) alatt levő új, 25 évig még adomentes úri kúria, gyönyörű 4 szobával, 7 méteres veranda, mellékhelyisések, a ház teljesen alá van pincézve. A telek 365 négyzetföld, mely kitűnő fajgyümölcsfakkal és fajszőlővel van beültetve. Felvilágosítás nyerhető e lap kiadóhivatalában és a helyszínen.

Fiatal okleveles tanítónő, ref. vallású, gimnáziumi érettségiztett, úri családból gyermekek mellé tanítónőnek ajánlkozom. Magántanítókot vizsgálóra felelősséggel előkészít. Modern pedagógiai módszer szerint tanít. Minden tekintetben korrekt és lelkiismeretes. Szíves meghívást «Okleveles tanítónő» jelégre kér.

Nyaralásra úri család egykedveket vállal Szentendrén, dunaparti villában. Jó ellátás, gondos felügyelet, zene, nyelvek, előkészítés. Levelek «Dunapart» jelégre kiadóhivatalba kérék.

Nyaralásra vállalkoz gyermekek tizevőg. Választ «Fizető vendég» jelégre kiadóhivatalba kérem.

Bicikli. A vidéki társadalom elsőizben idegenkedve fogadja a technika vívmányainak a mindennapi életben való felhasználását. Bár a bicikli nem mondható legújabb találmánynak, ma már a városokban mindenütt nélkülözhetetlen jármű, sőt faluhelyen is elég szép számú kőzösséget hódított. Eltekintve attól, hogy gyorsaságával a praktikus életben nélkülözhetetlen, mint sport is igen kedvelt az előkelő hölgyek között is. Nyaralóhelyeken majd minden fiatal hölgynek van saját biciklijé. Kedves látvány, amint szép virágos nyári ruhákban bicikliznek a hölgyek. A biciklizés senkinek a tekintélyén nem ejt csorbát s ha az grófkisasszony nem félti a főúri rangját, aki

kedvel őrzi a biciklizést, miért tart. Nagyságos Asszonyom, az ösdi véleményektől? Nem született olyan ember, akinek a tetteit — még a legjobbat is — ne kritizálnák. Nagyságos Asszonyom sem lehet kivétel, akit ne kritizálnának az unatkozó «jóbarátok». Ne ambicionálja a lehetetlent, hanem vegye a biciklizést és akár szórakozásból, akár praktikus cél érdekében kövesse a saját meggyőződését. Ha elfogadja tanácsunkat, nem tördök senki véleményével és nem engedí befolyásoltatni magát élete semilyen vonatkozásában jó vagy rosszindulatú megjegyzések által. Hagyja el, az embereknek azok impónálnak, akik nem néznek sem jobbra, sem balra, hanem járnak a maguk egyéni útján. Bizonyos, hogy akik most hadakoznak a biciklizés ellen, mert nem «úri», elsőők lesznek, akik lelkesedéssel követik Nagyságos Asszonyt. Szív. üdv. Szerk.

Rejtvénymegfejtés

A június hó 1. számunkban megjelent keresztrejtvény helyes megfejtése:

Vízszintes sor 15. sz. Rozsdát lehelve jár az ószi szél.

Függőleges sor 18. sz. Zizegve hull a megsárgult levele.

A helyesnek megfejtő előfizetőink közül sorsolási útján jutalomban részesültek:

1—2. díjat, lapunk selyemre festett képajándékát nyerték: Thuráczy Kálmánné, Budapest és Andorkó Rózsika, Püspök-ladány.

3—4. díjat: dr Földesné JUNO kosmetikai intézete (Budapest, IV., Károly király út 24.) arckrém-, púder- és szappanajándékát nyerték; Cséry Lajosné, ev. lelkész neje, Dombóvár, Zsigmond Józsefné, Nagykanizsa.

5. díjat: TIBOLDI szerzőző notáskönyvét nyerte: Simon Gézáné, Szekszárd.

6—7. díjat: KORÁNYI-gyógyászterápia (Budapest, VII., Népszínház-utca 22.) egyegy LILI-krém-, szappan- és púderajándékát nyerte: Somogyi Józsefné, Lónya, Zarka Miklósné, Sajóladófalva.

8. díjat: CADEAU Csokoládégyár (Budapest, VI., Izabella-utca 88.) negyedkiló díszdobozos bonbonajándékát nyerte: Jávorika Lola, Budapest.

9-től 14-ig díjakat, LÓRÁNTH LÁSZLÓ költő, lapunk munkatársra verseskötetét nyerték: Halmos Jánosné számv. tanácsos neje, Gyula, Kálnay Emilné postásnő neje, Sátoraljaújhely, Nagy Pálné, Győr, Rigó Jolán, Dunakiliti, Szentirmay Józsefné tanítónő, Bajót, Nagy Dezsóné, Kadarkút.

15. díjat: KOMÁROMI fodrász-szalonn (Budapest, VIII., Népszínház-utca 16.) egy teljes kiszolgálás, hajmosás, víz-vagy vasondolás és manikűr ajándékát nyerte: Wagner Margit, Budapest.

16—18. díjat: lapunk egy-egy előrajzolt millió-ajándékát nyerte: dr. Horváth Zoltánné, Miskolc, Palotás Istvánné, Gyoma, Oswald-lányok, Selyp.

19—20. díjat: lapunk egy-egy előfestett gobelin retikül ajándékát nyerte: Iványos Józsefné, Rákoshegy, Zafir Elza, Török-szentmiklós.

Felölő szerkesztő, kiadó és tulajdonos: KERTÉSZ BÉLA

Szerkesztők: Dr. KERTÉSZ ELEK tordai BÖJTTE ETELKA, ERDŐDY ELEK Gyvezető igazgató: BARTHA ISTVÁN

Kéziratokat, kisérték, fényképeket nem adunk vissza és nem örzünk meg. A lap képeinek és cikkeinek átvétele és lekötése tilos.

A Magyar Uríasszonyok Lapját nyomta: a Hungária Hirlapnyomda R. T., Budapest, V., Vilmos császár-út 34. Felölő: SCHMIEK GÉZA

A MAGYAR URÍASSZONYYOK GYERMEKEINEK UJSÁGJA

mint a Magyar
Uriasszonyok Lapja
állandó ingyenes
gyermekrovata

A Magyar Uriasszonyok Lapja
havonta háromszor megjelenő
állandó melléklete

Szerkesztik:
ETA NÉNI, ELEK BÁCSI
és kis pajtásaink

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
VI., Jókai-u. 37, a Magyar Ur-
asszonyok Lapja szerkesztősége

Az öreg méhes

Kicsiny kertünk végén
Áll az öreg méhes,
Hajnalban már vig dongás ér
Az ember füléhez.

Kúpos kasok apró
Ajtaján keresztül
Kitódulnak a dolgos kis
Méhek seregestül.

Napsugárban csillog
Szárnyuk arany fátyla,
Döngicsélve szálldogálnak
Virágról virágra.

Mindegyik kehelyből
Édes illat árad,
Kalimpáló lábaeskájuk
El sohase fárad.

Virágpór jószágát
Magasztalják égig,
Hej! Milyen sok boldog órát
Gyüjtögetnek végig.

Zsákmányt hazahordják
Este a méhecskék,
Vacsorára szüresölgetnek
Jóízű mézecskét.

Surányi János

A szerencse virága

rtá : Bálint Ágnes

Túrta egy szegény ember a soványka földjét, s felfohászkozott minden fordulónál:

— Hej, Uram-Istenem! Adhatnál valamivel többet is nékem, ha már ennyire törom magamat! Miért vagyok én a legszegényebb? Miért nem a szomszéd, vagy a hetedik koma?

Így a szegény ember .. Az ökröcskék meg csak fordultak-fordultak a búzaföld sarkában, mit felelhetek volna a sóhaj-tásokra? Hagyták a szegényt tovább vesződni a búbánatával.

— Hej, — szaladt ki megint a kívánság a szegény emberből — ha egyszer a szerencse megmutatná magát! De fölön ragadnám! De hát nem melegszik az ilyen magamfajta földtűró viskójában!

Hát amint rágyöz az utolsó barázdóra, egy tarka-barka tengelice telepedett az egyik ökröcske szarvára. Nem bántotta az ökör, érezte, hogy az is fáradt, az Isten madárkája. A szegény ember is elnézdelte, így látta meg, amint pont a hátarkónél egy aranymagot vetett ki a csőréből. Csillogó, ragyogó, szintiszta aranyat!

— Aujnye — morrant fel a szegény ember. — Hát ezért hagytalak békén, hogy földrepujtyantsd a drága aranyat? Hogy miért nem inkább a tenyerembe adtad? S neki is fogott azon melegiben, hogy található meg az aranymagot a felázott földben. Kapargált, kereségt utána, majd jobban belefáradt, mint a napi munkába, de csak elnyelte a föld a tengelice aranyát. De még magát a tengelicét is. Mire a szegény ember fölébredt, — mert a nagy keresés után elhúzódott szundítani a dülbút aljába, — már egy fiamadár sem volt az ökröcske szarván.

— Álmodtam én talán az egészet, — vélte a földműves — pedig kikerült volna egy új borona a picurka aranyból... És sóhajtozva megindult az ökröcskékkel.

Mire másik héten kikocogott a földre, úgy megnőtt a búzája, hogy a szomszédok majd megsárgultak az irigységtől. Az ő gabonájuk még csak nem is csirázott. A szegényember maga is elcsudálkozott, a pipa is kibillent a szájából, s amint nézdeli-nézdeli a vetést, csillogni lát valamit a meszgekő mellett. Odébb mén, s mekkorát csudálkozott, hogy mi-

csoda gyönyörűséges virágra lelt az egyszer! Fénylett minden levele, ahány virágja, mindnek három szirma, egyike aranyból, másika ezüstből, csak a harmadik volt rózsaszírom rajta! Teleszaladt a szíve gyönyörűséggel, s menten rászánta magát, hogy visz belőle az asszonyoknak, hadd örüljön az is. Hanem, hogy nyúlna a virágrért, csak ráróppen a kezére a tartakolló tengelice, megkop-pantja és így dalol:

— *Ha letépsz egy levelecskét,
elszalaszod a szerencséd!*

Nem akaródzott a szegényembernek elmaradni a virágtól, mert sose látta mását, mióta világra nyitotta a szemét. De azután mégis hazaindult virág nélkül, megvinni az asszonyoknak a hírt, hogy mekkorát nőtt a búzavetés. De a virágról azután is hallgatott. Csak maga gyönyörködött benne, ahányszor kiment a határba. Pedig most már másban is gyönyörködhet!

Adta ökröcskéi! Olyanra gömbölyödtek, mint az uraságé! Az aprószemű búzamaz meg akkora szemeket hozott, mint a babszem, úgy álltak a szakállas kalás-zok, akár az őrmesterek!

Othton a házatája is egyre jobban kikenődött. Cserepet raktak a nádtető helyébe, az istállóban csikó ficánkolt a lovak mellett, s három tarka boci csapkodta a farkát. Az asszony olyan árat kapott a libákért, mint soha annakelőtte, s a szerűskertben egyre nőttek az illatos szénaboglyák. Nem sóhajtozott már a szegény ember, s vérré vált benne a hab-leves, amit a mázas tányérból kanalaz-gatott.

Hát még aratáskor! A nagyszemű búza úgy megtöltötte a zsákokat, hogy még

az uraság is kölcsönzött vagy százat és senki sem hívta már a szegény embert szegény embernek, bíró uram lett a neve apraja-nagyja előtt. Nem is volt már egyéb gondja, csak hogy a szerencsevirágot senki le ne szakajthassa. De már ezt se kellett sokáig őrizni! Bekerült a mesgyekő a tábla közepébe, megette a kis föld már a harmadik szomszédét is! Ki is vitte bíró uram egyszer a feleségét, hadd látná az asszony a vällig erős búza-fengert! Büszkén segítette le a saroglyáról, s peckesen lépegettek a búzavirágos vetések aljában. Egyszer csak felsikolt az asszony, mert hogy meglátta az aranyezüst virágot a vetés közepében!

Nosza, rámondult bíró uram, hogy egy szilánkját le ne törje, mert akkor ő sem hagyja egybe az asszony derekát! Ment is volna maga is a menyecske után, de a jó sortól pocakot növesztett, s jobban esett neki, hogy az árokparton elheverjen, pipával a szájában.

Bíróné asszony meg mindbeljebb tért a búzába. S mérgelődött nagyokat, hogy ez a mufure ember még csak egy bimbót sem hozott ebből a világsudája virágból! S még, hogy le ne törje egy szilánkját se? No megállj te ember! És esmént elfutotta a méreg a bögyit, hogy milyen irigy is az ő hiestársa...

Két kézzel kapott a rengeteg virág, meg bimbó felé, hogy a bokorhoz ért, de neki is körmére koppantott a tengelice és eldalolta fölibe:

— *Ha letépsz egy levelecskét,
Elszalasztod a szerencsét.*

— Megragadt már nálam a szerencse! — büszkélkedett az asszony, és elhessegette a tengelicét. De ihol csak! Kis fürjecske dugta fel fejét a vetésből és óva intette:

— *Fogadd meg a jótanácsot,
Hagyd békén a szép virágot!*

Az asszony rögöt vett fel a barázdából és meghajította vele a fürjecske:

— *Ne kerülgessetek engem,
Ha virágra akad kedvem!*

Hanem most már a rozsvetés is sóhajtozott, de az asszony azt hitte, csak a szél mormol közte. Neki hát a legszebb virágnak! Letörte, feltűzte, szebb lett a pruszlik tőle!

És elszállt a tengelice, a fürike elbúsult, s minden kalász földre ejtette a fejét, mire az asszony kiért a kis útra, az urához.

Hát, ahogy felnézett az ember az asszonyra, asszonyon a piros pruszlikra, tüstént talpraugrott, kihúzta a kocsilöcsőt és kitarította úgy az asszonyt, hogy hazáig sivalkodott. Repült utána a tengelice és úgy csúfolta:

A szerencsét elzavartad, ami illet, meg is kapsad.

A fürike meg futott a nyomába és lépten-nyomon kiabálta:

— A jó szóra ki nem hallgat, ezt érdemli, nem a jobbat!

Betyár kedve volt ám bíró úrnak! Elkomorodott, de az ég is, mert akkora felhők gyülekeztek, hogy még a tücsök is bebújt a házába előlük. Be sem fogott még bíró úr, máris kopogott a jég, s a nagykalászu vetést egy szemig kicsépelte. Felle útban meg lecsapta a villám az egyik szürkéjét. Otthon rossz hírrel várta a béres, megdőglött a legszebbik tehene.

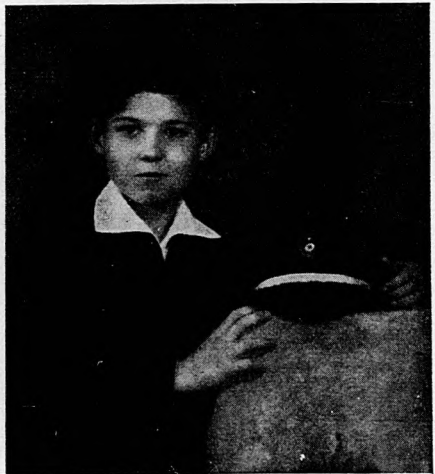
Bemegy a házba, hát éktelen borszag üti meg az orrát. Lenéz a pincébe: kifolyott a legnagyobb akóshordóból a bora.

No, de az asszony, aki a bajt okozta, legálább nincsen itthon, gondolta magában. Mert látta, hogy mindent összepakkolt és elbillent az anyjához. Hanem nem sokáig örvendezett. Amint a lovakat etette, nagy csete-patét hall a ház felől. Kinéz, hogy lássa, hát bizony meg is látta, nemcsak az asszony jött vissza, hanem az anyja is. — Hej, pájtás, pájtás, — mondta a bíró a lovának, mikor bekötötte a jászolhoz — odavan a jószerencsénk...

Pajtás talán maga is sóhajtott volna, de ebben a percben csípőretett kézzel a bíróné jelent meg az istálló ajtajában. Lehordta az urát a sárga földig, hogy a pocak mindjárt letérült róla. S hogy a bíró csak hagyta a dolgot, akkor Pajtás kárörvendően nyeríteni kezdett.

A szegényember többet nem találkozott a szerencsével.

Kis pájtásaink fényképei

Hegedűs Laetka (Eger)

EZÜSTVITORLÁS

RÉGÉNY. KIS PAJTÁSAINAK IRTA: ELEK BA'CSI

18. A harmadik rabmadár

Henrik, mielőtt továbbította volna Jánoska kérését, megkérdezte:

— Hát aztán mit akarsz te a gróf úrtól, öcskös?... Én nem intézhetem el?

— Nem hiszem, bácsi kérem, — felelt komolyan Jánoska.

Henrik elnevette magát:

— Olyan fontos ügy?!

-- Nagyon fontos!

— De legalább elmondhatod nekem?

— Ne tessék haragudni, bácsi — mondta határozottan Jánoska, — de ezt csak az ezüstvitorlás gazdájának mondhatom el... Ha a bácsi volna az ezüstvitorlás gazdája, szívesen elmondanám...

— Okos beszédű vagy, öcskös, — felelt Henrik. — Hát akkor csak várj szépen, türelmesen, amíg beszélhetsz a gróf úrral... Annyit mondhatok neked, hogy hosszabb idő fog beletelni...

— De én sürgősen szeretnék beszélni a gróf úrral! — türelmetlenkedett Jánoska. — Én elhiszem, öcskös, — kacagott a kormányos. — De ez mégis attól függ, hogy a gróf úr mikor ér rá...

Jánoska belátta, hogy semmi értelme annak, ha feltűnően türelmetlenkedik. Ezzel is magára terelné a figyelmet, amit pedig el akar kerülni. Különben is sokkal jelentéktelenebb személy a vitorlás, semhogy a gróf azonnal félbeszakítsa valami fontos munkáját és az ő rendelkezésére álljon.

Maga is meglepődött, de az öreg kormányos is, hogy amint az egyik matrózzal jelentést tétetett az ezüstvitorlás váratlan vendégének kívánságáról, Montabán Rudolf gróf ezt az üzenetet küldte:

— Azonnal vezessétek elém a kisfiút!

Meg is jegyezte Henrik:

— Öcskös, neked aztán igazán szerencséd van! Nem hittem volna, hogy ilyen hamar sikerül... Hát most aztán szedd a lábad, mert a gróf úr nem szereti a várakozást...

Jánoska szedte is a lábait és a matrózzal együtt lement Montabán Rudolf gróf dolgozószobájába...

Illedelmesen köszönt.

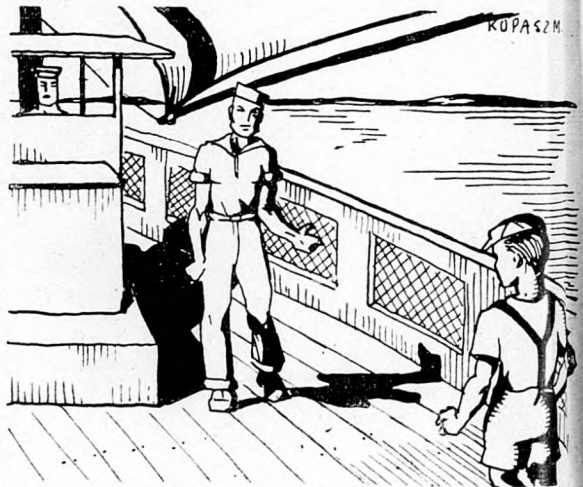
A gróf kedvesen fogadta és azonnal elküldte a matrót.

— Majd üzenek érted, ha szükségem lesz rád, — mondta.

A matróz tisztelgett és távozott.

Jánoska alig mert körülnézni a gróf fényes berendezésű dolgozószobájában, amihez hasonló szépet még nem is látott életében. Ez már egymagában is elfogódottá tette. Ehhez járult, hogy Henrik bácsi kijelentésével ellentétben, a gróf azonnal maga elé hívatta. De még nagyobb zavarba hozta, hogy egyedül van a gróffal, hogy a gróf is fontosnak tartja ezt a beszélgetést.

El is határozta magában, hogy nagyon fog vigyázni és összeszedi minden erejét, mert úgy érezte, hogy most dől el nem

Az egyik matróz közölte vele a gróf üzenetét

csupán az ő tervének sikere, hanem a két szerencsétlen Berde-gyerek sorsa is.

— Ül le, fiam és beszéljessünk! — mondta kedvesen a gróf.

— Köszönöm szépen, — felelte illedelmesen Jánoska és helyet foglalt.

— Jelentették nekem, hogy beszélni akarsz velem...

— Igenis, gróf úr!

Montabán Rudolf ideges lett és kezével az asztalra csapott.

— Mit mondtál?!

— Azt mondtam, hogy: igenis, gróf úr, — ismételte Jánoska.

— Honnan tudod, hogy gróf vagyok?

Jánoska összeszedte minden bátorságát és így felelt:

— Hát nem Montabán Rudolf gróf előtt ülök?... Hát nem az ezüstvitorlás tulajdonosával beszélgetek?

— Honnan tudod, hogy ki az ezüstvitorlás tulajdonosa?

Jánoska érezte, hogy ki kell vágnia magát, még akkor is, ha kisebb föllentéshez kell folyamodnia.

— Mindenki tudja ezt, gróf úr... Nagy újság az, ha egy idegen gróf jön a mi Balatonunkra... Rádásul egy ilyen szép ezüstvitorlással!

A gróf belátta, hogy ezt a kérdést, éppen a saját érdekében, nem szabad tovább feszegetnie. Mosolyogva felelte tehát:

— Eszes legényke vagy, fiam... Hát aztán tetszik neked az ezüstvitorlás?...

— Nagyon tetszik, gróf úr...

— Jól megnéztél mindent?

— Azt hiszem, gróf úr, — felelte Jánoska. — De ha egy hónapig nézném, akkor se tudnék betelni vele...

A gróf néhány pillanatig hallgatott. Aztán hirtelen így szólt:

— Hát mondd neked valamit, kisfiam! Hogy is hívnak csak téged?... Mert a nevedet már elfelejtettem.

— Sántori Jánoska, — csengett a válasz. — Hát mondd neked valamit, Jánoska...

Ha úgy tetszik neked ez az ezüstvitorlás, ahogy állítod... ha annyira gyönyörködöl a szépségében, hogy még egy hónapig se tudnál betelni vele... teszek neked egy ajánlatot!

Jánoska nagyon megijedt, mert sejtette, hogy most mi következik.

— Megengedem, — folytatta a gróf. — hogy itt maradj a vitorlásokon... Nos? Mit szólsz hozzá?... Egy egész hónapig itt maradhat!...

Jánoska érezte, hogy most kell ügyesen válaszolnia, mert ha nem vigyáz, akkor mindennek vége.

— Nagyon szépen köszönöm, gróf úr, a jószágát...

— Tehát itt maradsz?! — vágott a szájába Montabán Rudolf.

Jánoska teljes határozottsággal folytatta:

— ...de nem fogadhatom el...

— Aztán miért? — förmedt rá a gróf.

— Mert nekem sürgősen haza kell mennem! Én még iskolába járok és nem-sokára vége a vakációnak. Ha nem jelentkezem újra az iskolában, akkor az egész évet elveszítem...

— Majd segíték ezen én, — felelte a gróf. — Adok neked bizonyítványt, amellyel igazolom az iskolából való hiányzásodat...

Aztán büszkén hozzátette:

— Ne feledd el, hogy Montabán Rudolf gróf vagyok és az én igazolásomat minden iskola elfogadja...

— Elhiszem, gróf úr — felelte halkán Jánoska. — De nekem mégis haza kell mennem...

— Mondd el a másik okot is, talán azon is tudok segíteni.

— Gróf úr, — felelte őszintén Jánoska, — nekem szegény özvegy édesanyám van, aki halálosan aggódik, hogy nem tud rólam semmit...

— Mondd meg a címét és azonnal küldök neki megnyugtató üzenetet...

— De én segítségére vagyok édesanyámnak, aki már nem bírja a munkát...

— Pénzt is küldök neki, hogy semmiben ne szenvedjen hiányt... És segítőt is vehet maga mellé, aki majd pótolni tudja a te munkádat...

Jánoska lehajította a fejét.

Érezte, hogy kelepcebe került, amiből nem tud kiszabadulni. Akármilyen okkal állna elő, ez a dúsgazdag és hatalmas gróf mindenre tud megnyugtató, vagy legalább is megnyugtatónak látszó fele-

Jánoska visszaesett a székbe

123. német nyelvlecke

letet adni. Elhiszi, hogy még az iskolában is elfogadnák Montabán Rudolf gróf bizonyítványát igazolásul. Talán édesanyja aggóató szívét is megnyugtatóná a róla szóló híradás és ha ráadásul még pénz is küldene, akkor egyenesen megkönnyítené édesanyja nehéz helyzetét.

Csakhogy neki mielőbb el kell hagynia az ezüstvitorlást és vissza kell térnie! Nem azért, amit a grófnak említett, hanem azért, hogy folytathassa a magára vállalt feladatot és visszaszerezze Berde Miklósnak és Katókanak a szabadságát. Hiszen azért akart beszélni a gróffal, aki ugyan kérdéseivel megelőzte őt és szinte lehetetlenné tette, hogy kérésével előálljon.

Hirtelen felállt és nagyon csengő hangon mondta:

— Gróf úr, tessék megengedni nekem, hogy hazamenjek!

— Miért akarsz hazamenni? — kérdezte Montabán Rudolf.

— Mert nekem otthon a helyem, az édesanyám házában, — felelte határozottan Jánoska.

— Akkor miért jöttél az ezüstvitorlásra? Jánoska egyetlen pillanatra elsápadt. Ez a kérdés volt az, amire igazat nem felelhetett, mert azzal mindent elrontana. Folytatta tehát azt a szerepet, amit elkezdett a vitorlás fedélzetén, amikor valótóra fogták:

— Hát tehetek én arról, gróf úr, hogy szerencsétlenség érte a csónakomat?

— Biztos, hogy úgy volt?! — kérdezte gúnyos élességgel Montabán Rudolf.

Jánoska visszaesett a székbe.

Ez a kérdés olyan váratlanul érte, hogy nem tudott rá válaszolni...

Montabán Rudolf gróf felállott:

— Satori Jánoska, vedd tudomásul, hogy most már itt kell maradnod az ezüstvitorlason!

— Miért... gróf úr? — kérdezte reszketve a kisfiú.

— Mert én úgy akarom! — mondta nagyon parancsoló hangon a gróf. — És mert, aki ide merészkedett az ezüstvitorlásra, nem mehet el addig, amíg én nem engedem!...

— És meddig kell itt maradnom? — kérdezte Jánoska.

— Ne kíváncsiskodj!... Majd szabadon eresztelek, ha úgy látom jönak... A gróf visszaült.

— És most elmehetsz!... De ehhez tartsd magad!...

Jánoska lehajtott fejjel, reszkető lépésekkel hagyta el Montabán Rudolf gróf dolgozószobáját.

(Folyt. köv.)

Jahr: az év, *Monat:* a hónap,

Woche: a hétnek neve,

Tag: a nap, *Stunde:* az óra,

Ha időt jelölsz vele.

Méter németül is: *Meter*,

Kiló németül is az,

Hidd el, pajtás, minden nyelven

Ez a két szó ugyanaz.

Csak éppen a kiejtésük

Nyelvek szerint változó,

Ezért erre nagyon vigyáz

Minden rendes tanuló.

1. *das Jahr* (olvasd: dasz jár) az év, az esztendő.
2. *der Monat* (olvasd: der mónát) a hónap.
3. *der Tag* (olvasd: der tág) a nap (de nem az, amelyik az égbolton van).
4. *die Stunde* (olvasd: di stunde) az óra de csak az időtartam, nem az időmutató).
5. *das Meter* (olvasd: dasz métr) a méter.
6. *das Kilo* (olvasd: dasz kiló) a kiló.

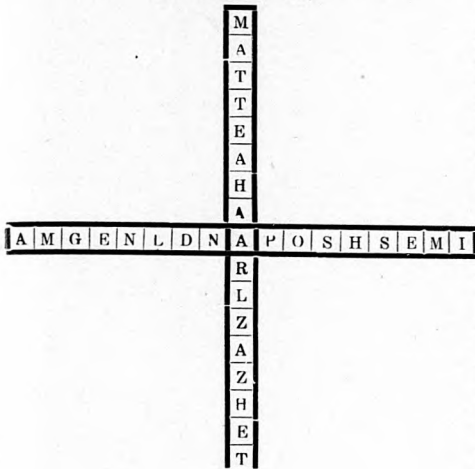

F E J T Ö R Ó

1.

Szélmalom-rejtvény

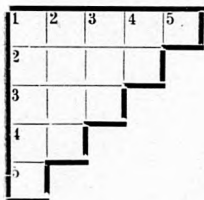
Beküldte: *Bernhardt Ilonka*, kis munkatársunk (Pécs)

2.

Bűvös szöveglet

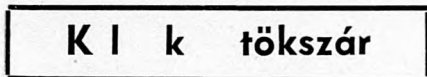
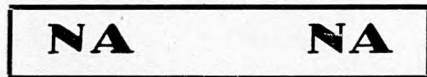
Beküldte: *Zsomboky Marika*, kis munkatársunk (Ipolyság)

1. ez is lehet reggeli
2. útjába
3. lestrész
4. jószívű teszi
5. magánhangzó

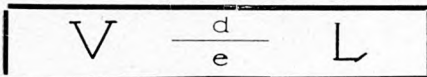
3. és 4.

Beküldte: *Kaczkó László*, kis munkatársunk (Balassagyarmat)

5.

Beküldte: *Bernhardt Ilonka*, kis munkatársunk (Pécs)

Megfejtési határidő: **július 20.**

A megfejtés eredményét az **augusztus 10-i** számban közöljük.

A helyesen megfejtők között **10 szép jutalmat** sorsolunk ki.

Jutalomdíjak:

1. *Cadeau-csokoládégyár Rt.* (Budapest, VI., Izabella-utca 88.) negyedkilogrammos bonbon-ajándéka.

2-től 10-ig lapunk kézimunka- és könyvajándéka.

G y e r m e k p ó s t a

Kis barátom (Seregélyes), kedves anyukád hozzánk küldött soraiból, amit a csekk szelvényére írt, értesítettünk, hogy türelmetlenül várod üzenetünket, ami valamilyen oknál fogva megkésett. A KET-jelvényt megkaptad, de üzenetet eddig azért nem küldhettünk, mert sok levél előzte meg a tiédet. Kis pajti, nagyon hálasan köszönjük hozzánk való szeretetedet, szívünkéből viszonzozuk. Ne neheztesd meg, ne szándékosan várakoztattunk meg. De azért te írhatz nekünk, mert mi is épúgy örülünk, ha a mi kisbarátaink szorgalmasan írnak, mint ahogy te várod a neked szóló üzenetünket. Jól vagy? Várod a vakációt? Mit csinálsz a nyáron? — **Madarász Györgyi**, kedves levélkérd mindent elmondott, azt is, hogy szeretettel gondolsz reánk. Versed jönni fog, kis szívem. Büszkék vagyunk reád, hogy olyan szorgalmas kis munkatársunk vagy. A gimnázium harmadik osztályának az anyaga nem mondható éppen könnyűnek, de hisszük, hogy a mi kis Györgyünk megbirkózott vele és a bizonyítványod igazolja, hogy komolyan tanultál egész évben. Milyen jó lesz majd a pihenés. Csak az tudja igazán értékelni, aki szorgalmasan dolgozott. — **Lantos Gabriella**, szívceském, kislányok részére azért küldünk ajándékkul egy kis kézimunkaterítőcskét, hogy gyakoroljátok magatokat a kézimunkában már most. A kislányok ékesége, ha szépen kézimunkáznak, amiben csak akkor lesztek ügyesek, ha korán gyakoroljátok. A levelezőlapot azonban nem te irtad, pedig egy második elemista kislány szépen tud írni. Ha igazán szeretsz, ezután magad fogsz írni. Ügy-e megígéred. Elluskám? — **Kövesdy Edit és Olga**. Máriabesnyőről küldött üdvözetlet megkaptuk. Igaz szeretettel ölelünk érte mindkettőtöket. — **Pribelszky Zsuzska**, édeském, levélkéddel nagy örömet szerezteél nekünk. Szeretettel fogadunk kis olvasóink taborába. A KET-jelvényért 50 fillér értékű postabélyeg mellékelj levededhez és postafordultával

megkapod. Bálint Ágneskének küldött köszöneted a szép mesékért itt továbbítjuk. Elek bácsi is szeretettel olvasta el levélkedést és szívből örült, hogy az „Ezüst vitorlás” neked is tetszik. Kicsi szívem, verseid nagyon megleptek, mert sok értékes gondolatodat ismertük meg belőlük, azonban a ritmussal még nem vagy jóbarátságban, kissé dőcög, olyanformán, mint egy sántikáló fülemile. Tudom, írsz te majd egészen tökéletes verseket is, amit meg is fogunk jelentetni. Csak nem szabad elveszítened önbizalmadat. Nekünk az a hivatásunk, hogy rámutassunk a hibákra és ezáltal helyes irányba vezessünk. Mindig szeretettel várjuk levélkedést és írásaidat is. — **Vass Mátyás**, a KET tagjai közé felvettünk, kedves kis barátunk. Örültél? „A rosszra vetemedett ember”-ről írott versedet nem közölhetjük. Nem gyermekeknek való téma. Foglalkozzál csak a kis pajtásaidal és azokat foglald versebe. Rejtvényekből is nehezebbet kérünk tőled. Várjuk leveledet, kis barátunk, hogy beszámolj az iskolai év befejezéséről. — **Igó Babika**, kis szívem, kívánságod teljesítettük és majd minden számban találás kifejezteni való rajzokat. A mult szám címlapján is van egy rajz, fessd ki szépen, meglátod milyen csodás színes kép elevenedik meg a vonalak között. Várjuk az ígért mesét. **Hogy** melyik lapban lesz közölve, előre nem jelezhetjük, mert sok mindentől függ. Attól is, hogy hosszú-e, vagy rövid a terjedelme. Ha rövid, előbb beoszthatjuk, míg ha hosszú, csak akkor, ha lesz elegendő hely. A saját tervezésű rejtvényeid megfejtését ne küldd be, szívem, mert a tervező nem vehet részt a sorsolásban. Az természetes, hogy te meg tudod fejteni. — **Majnik Viktor**, soká nem jelentkeztél, kis barátunk, levélkeddel. Pedig te szorgalmas rejtvényfejtő voltál. Miért szűnt meg a buzgalmad? Vagy nagyon el voltál foglalva a tanulóssal és másra nem jutott idő? Ezt elfogadjuk az iskolai évre, de a vakáció alatt merljük, hogy felkeresel levélkeddel. — **Szóts Huba Levente**, szeretettel köszönjük levélkedést, kis testvérkénk. Először is azt szeretnénk tudni, hogy a rejtvény megfejtéséért nyert ajándékot megkaptad-e? Most már nálatok is bezárultak az iskolák kapui, úgy-e, kis Levente? Milyen terveket szövögettél a nyárra? Csak szép meleg nyár jöjjön, hogy lehessen fürödni, napozni. Kedves testvére, add át édes anyuskádnak szívből jövő üdvözlötünket, téged a többi kispajtásunkkal együtt ölelünk. — **Szabó Baba és Palkó**, emlékeztet-e gyerekek szívetek imádságára, el

nem felejtendő kívánságára, aminek teljességéért mindennap veletek imádkozunk? Ragyogó nyári délutánokon feltűnnek az égen a hófehér báránnyelűk és végigszállnak az ég selyem kárpitján. Titőletek felénk úsznak s innen tovább viszik szívünk üzenetét minden kis olvasónkhoz. Akinék a szíve az eget keresi, meg is hallja, meg is látja a szeretet futárait. Kóluk emlékeztek reánk is, kis Baba és Palkó. — **Keserü Antal**, őrzöd-e még, kis barátunk a „Magyar Robinzon”-t? Mi örültünk a legjobban, hogy neked is szerzhettünk örömet. Szeretettel gondolunk rád és reméljük, hogy szép eredménnyel zártad le az iskolai évet. — **Zsámboki Bözsike és Marika**, talán csak néhány hét választ el bennünket, Marikám, tőled és újból eljössz hozzánk, meglátogatsz. Egy éve, hogy találkoztunk. Vajjon sokat nőttél-e? Bözsire most nem számítunk, de reád, Marikám annál inkább, mert megígérted, hogy ezen a nyáron is felkeresel. Ne is írd, kicsi szívem, hanem személyesen mondd el ennek az évnek reád nézve érdekes eseményeit. A szívünkkel várunk, mert bizonyosan tudjuk, hogy te is szeretettel jössz hozzánk és újból érezni fogjuk, hogy nagyon szeretsz bennünket. — **Kedves kis olvasóink**, mindannyitoknak nagyon jó és szép vakációt kíván

Éta néni és Elek bácsi.

Rejtvénymegfejtés

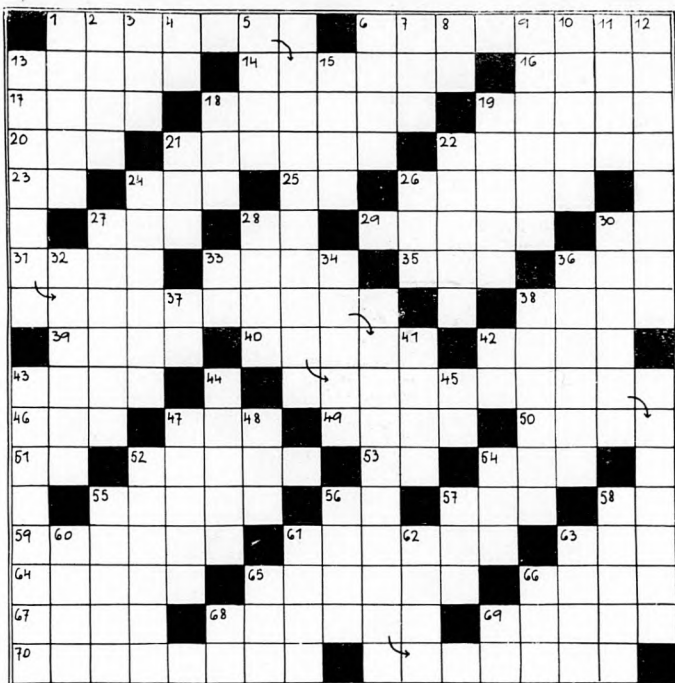
A május hó 20-i számban közölt rejtvények helyes megfejtése: *I. Bűvös szöglet.*

1. Macska. 2. Alika. 3. Cica. 4. ska. 5. ka. 6. a. II. *Bálint.* III. *Bűvös szöglet.* 1. Felelet. 2. Elemér. 3. Legel. 4. Emel. 5. Lél. 6. er. 7. t. IV. *Bűvös szöglet.* 1. Kerítés. 2. Ebédel. 3. Rétes. 4. Ideg. 5. tes. 6. él. 7. s. V. *Bűvös szöglet.* 1. Bajkál. 2. Arany. 3. Jani. 4. kni. 5. ay. 6. L. VI. Antal. A helyesen megfejtő kis olvasóink közül ajándékban részesültek: 1. Sasi Bözsike, Nagykörös. 2. Fáik Zolika, Bonyhád. 3. Meszner Józsika, Zalaegerszeg. 4. Györgyei Magda, Báj. 5. Nagy Márta, Szombathely. 6. Likay Ilonka, Vasvár. 7. Doktor Mátyás, Bereg-Rákos. 8. Biró Sándor, Budapest. 9. Palkovich Edit, Csány. 10. Keserü Ilonka, Vasvár.

KERESZTREJTVÉNY

Vízszintes sorok:

1. Kisfaludy Károly gyakran idézett híres mondása; folytatása a 13. függőleges sorban. 6. Orosz tea főző. 13. Német ital. 14. Az első magyar reformátorok egyike. 16. Keret. 17. Vén. 18. Jobb, mint a vesztés. 19. Magyar megye. 20. Oldalak egyike. 21. Lassan folyik. 22. Velencei csatorna. 23. B. S. 24. Kispesti sportegyesület. 25. Váradi Miklós monogramja. 26. Gaz. 27. Levegő más nyelven. 28. Fonetikus betű. 29. Ritka kémiai elem. 30. Úgy — németül. 31. Ritka férfinév. 33. Sakk-kifejezés. 35. Királyi rövidítése. 36. Gyom. 38. Atléta. 39. Női név. 40. Híres német költő. 42. Vidéki leány-név. 43. Az Alföldön virágzik. 46. E. E. N. 47. Angol fiúnév. 49. Tenni ige egyik alakja. 50. Veszprémmegyei község. 51. Morus Tamás monogramja. 52. Német férfinév. 53. Tiltó szó. 54. Családfő. 55. Aljas. 56. Vas vegyjele. 57. Ritka női név. 58. Azonos mássalhangzók. 59. Faragott kép. 61. Nyugatafrikai folyó. 63. Fiú — arabusul. 64. Kártya-műszó. 65. Két county neve az USA-ban. 66. Forma. 67. Kezdetét veszi. 68. Híres norvég utazó. 69. Mindent fizet. 70. Hindu éposz.

Függőleges sorok:

1. Híres török politikus gúnyneve. 2. Német hadikikötő. 3. Fehérnemű. 4. Eeeeeee. 5. Nemrégiben divatos játék volt. 6. Ferde. 7. Házásban van. 8. Idegen kettős magánhangzó. 9. Az USA egyik állama. 10. Régi világban ez is hatalmasság volt. 11. Úgy legyen! 12. Állatcsoport. 13. Lásd az 1. vízszintes sort. 15. Hegycsúcs. 18. Budapesti sportegylet. 19. Formátlan kocsi. 21. Ez viszont könnyű angol kiskocsi. 22. Tantárgy a gimnáziumban. 24. Zenés uzsonnázó kert. 26. Folytonossági hiány. 27. Festékfajta. 28. Fürdő — angolul. 30. Költői műfaj. 32. Falevélen van. 33. Betű fonetikusán. 34. Természetes arcszín. 36. Gyermekek-játékszer. 37. Ve párja. 38. Az ipafai papnak van állítólag. 41. Vég — németül. 42. 2000 — Rómában. 43. Egyetemi félév. 44. Az országot körülveszi. 45. Vissza: kötőszó. 47. Athéni törvényhozó. 48. Hegyaljai község. 52. Cserje. 54. Becézett női név. 55. Gépe. 56. Hamis. 57. Levegő — franciául. 58. Kalap anyag. 60. Adriai város. 61. Ritka női név. 62. Autómárka. 63. Helyhatározó. 65. Sziget az ir tengerben. 66. Uralkodó. 68. Indulatszó. 69. Igeköltő.

Megfejtési határidő: 1936. július 10.

A jutalomban részesülők névsorát az 1936 augusztus hó 1. számunkban közöljük.

J u t a l o m d í j a k :

1. díj: lapunk kitűnő kölni-ajándéka.
2. és 3. díj: dr. Földesné JUNO kozmetikai intézete (Budapest, IV., Károly király-út 24) arckrém-, púder- és szappanajándéka.
- 4—10. díj: lapunk könyvajándéka.
11. és 12. díj: Korányi-gyógyszertár (Budapest VIII., Népszínház-u. 22) egy-egy Lili-krém-, szappan- és púderajándéka.
13. díj: Cadeau-csokoládégyár (Budapest, VI., Izabella-u. 88) negyedkiló díszdobozos bonbonajándéka.
- 14—18. díj: lapunk egy-egy előnyomtatott miliőajándéka.
- 19—20. díj: lapunk egy-egy előfestett gobelinretikül-ajándéka.

Calderoni és Társa

lát szerészek

Látcsövek, szemüvegek, orrszipetők. Fényképezési készületek és cikkek. Barométerek, hőmérők.

Budapest, V., Vörösmarty-tér 1

Telefón: 81-1-48

Dr. Földes Miklósné

JUNO Kozmetikai Laboratórium, Budapest, IV., Károly király-út 24. Biztos hatású szépítőszerek. Vidékieknek postai szétküldés

MAGYAR URIASZONYOK LAPJA

RECECSIPKEVEL ÉS MADEIRAHIMZÉSSEL DISZITETT TERÍTŐ